XXXI. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1975. JANUÁR 23.

Ludas Matyi

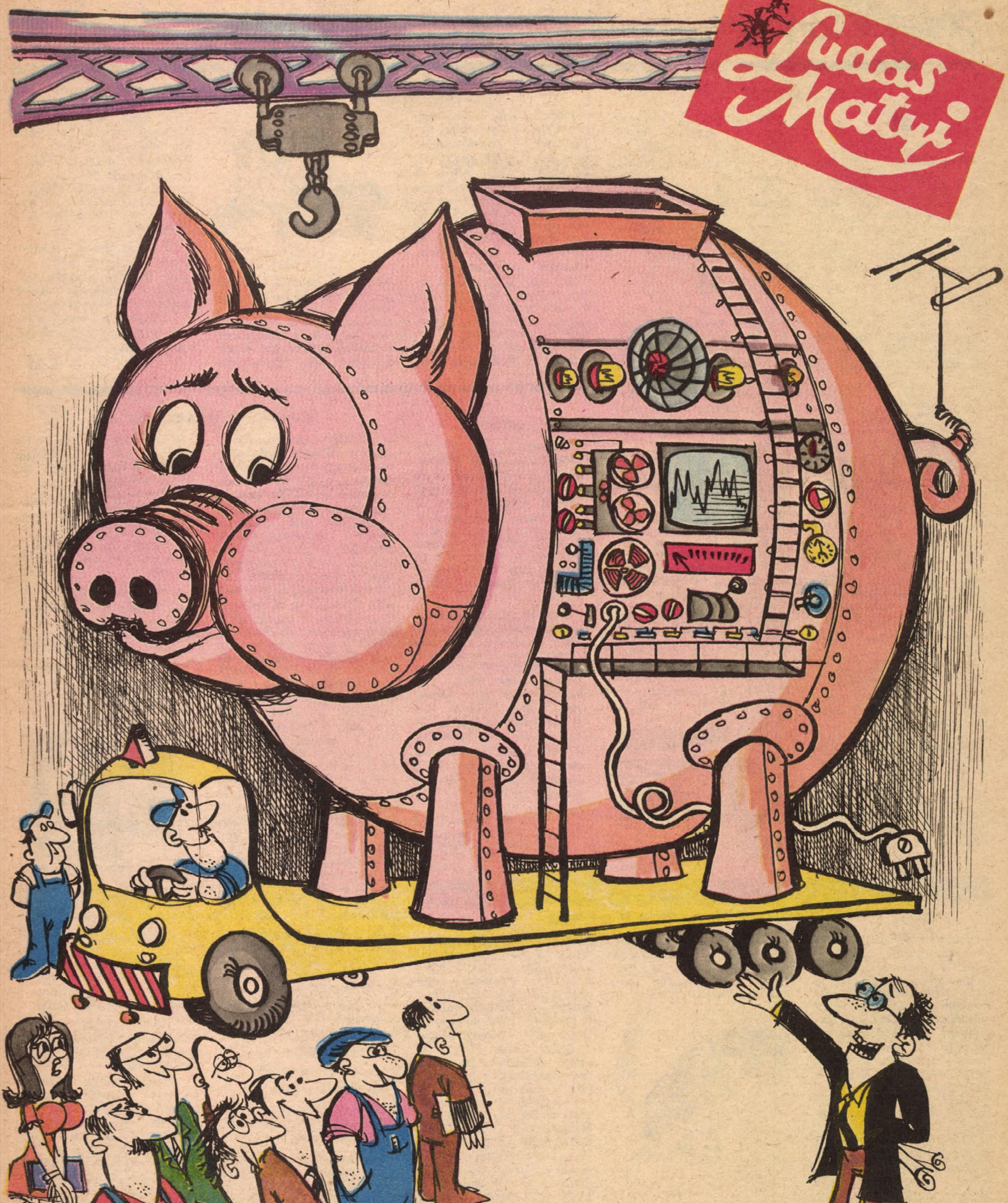

— Emberek! Elkezdhetjük az ésszerű takarékosságot! Megérkezett az Angliából importált, elektronikus malacpersely!

Barát József rajza

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

①

Hegyoldalban épült a XII. kerületi Fodor utca 60. szám alatti társasház. A terveket valahol elhibázták, s az épület szintje másfél méterrel alacsonyabbra került, mint ahogy az eredeti rajzokon szerepelt. Hogy az így keletkezett szakadékot áthidalják (elvégre az emeleti lakók is szeretnének valahogy bejutni a lakásukba), csinos hidacskát építettek. Ezt a megoldást az építkezés műszaki ellenőre javasolta, aki nagyon jól ismerte a szabályokat és a lehetőségeket, hiszen korábban a kerületi tanács műszaki osztályának a vezetője volt.

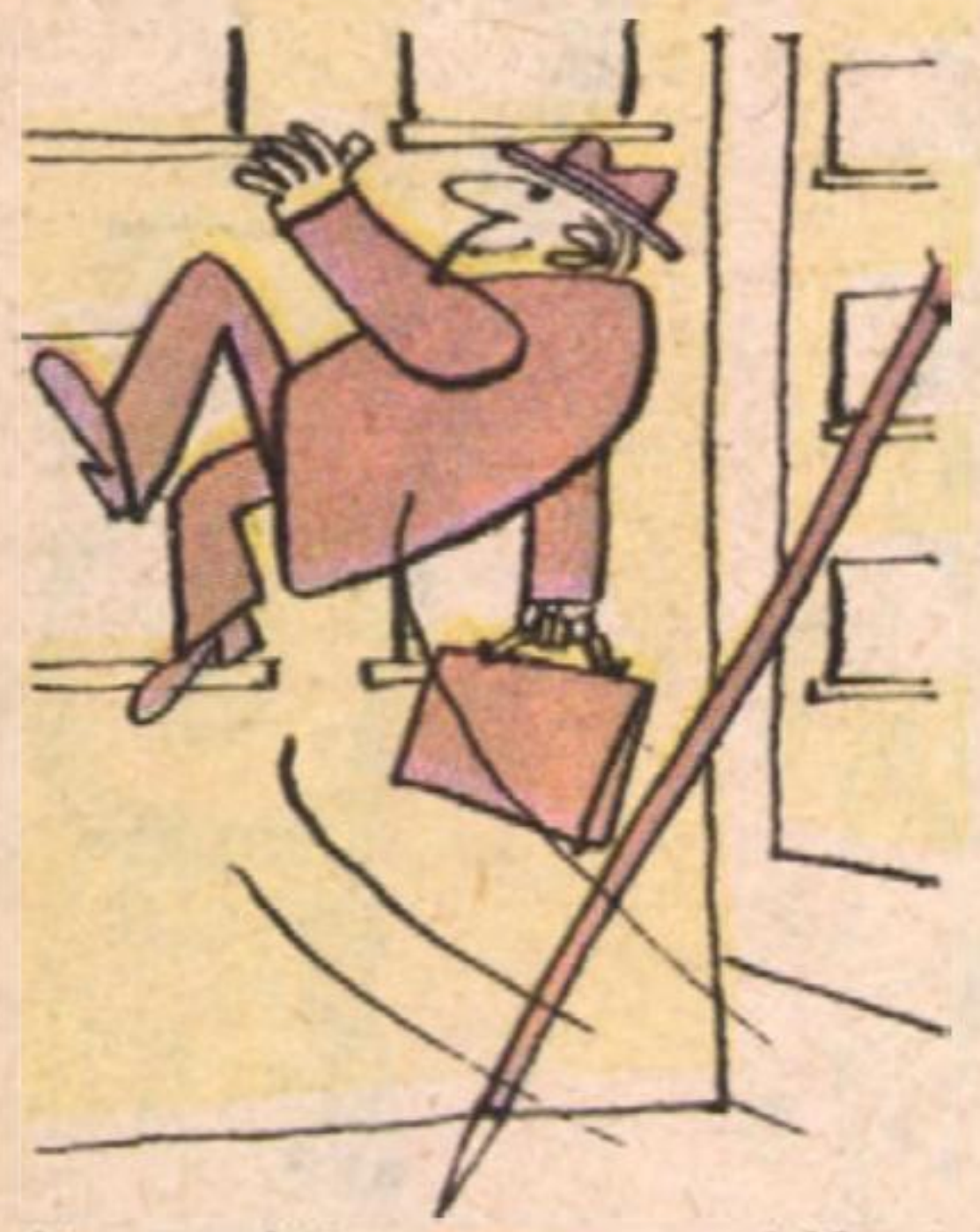

Most pedig a tanács kiadta a végzést: február 11-ig le kell bontani a hidat, mert az eredeti tervben nem szerepelt.

Akkor már csak az a kérdés, hogyan jut fel az emeleti lakásba az, aki rúdugrásban nem tudja az olimpiai szintet teljesíteni? Használjanak esetleg kötélhágcsót? Betonlépcsők építésére a februári időjárás nemigen kedvező, nem is beszélve arról, hogy ez a megoldás az adott körülmények között ésszerűtlen.

És vajon mit szólna a tanács egy cuki kis felvonóhídhoz, amit este felhúznának, reggel leengednének, mint hajdanán, a várháborúk korában?

②

Kocogok a 4-es villamossal Budáról Pestre. Nyakamat kellemesen csiklandozza a hűs januári levegő: két ablak is le van húzva kétujjnyira. Tekerőkurbli sehol a láthatáron. Először szólni akarok a kocsi vezetőjének, aztán meggondolom magamat.

Eszembe jut ugyanis, hogy a nyáron ezeken a hasábokon könyörögtem a BKV-nak: húzzanak le néhány ablakot, ne kelljen a saját levünkben főve utaznunk. Panaszom, úgylátszik, kissé lassan jutott el az intézkedésre jogosult személyekig, s most húzták le az ablakokat.

Ha most újból előállok azzal a kéréssel, hogy kurblizzák fel az ablaküvegeket, nyár lesz mire az óhajomat teljesítik.

Akkor viszont maradjon minden így, elvégre: január, február — itt a nyár...

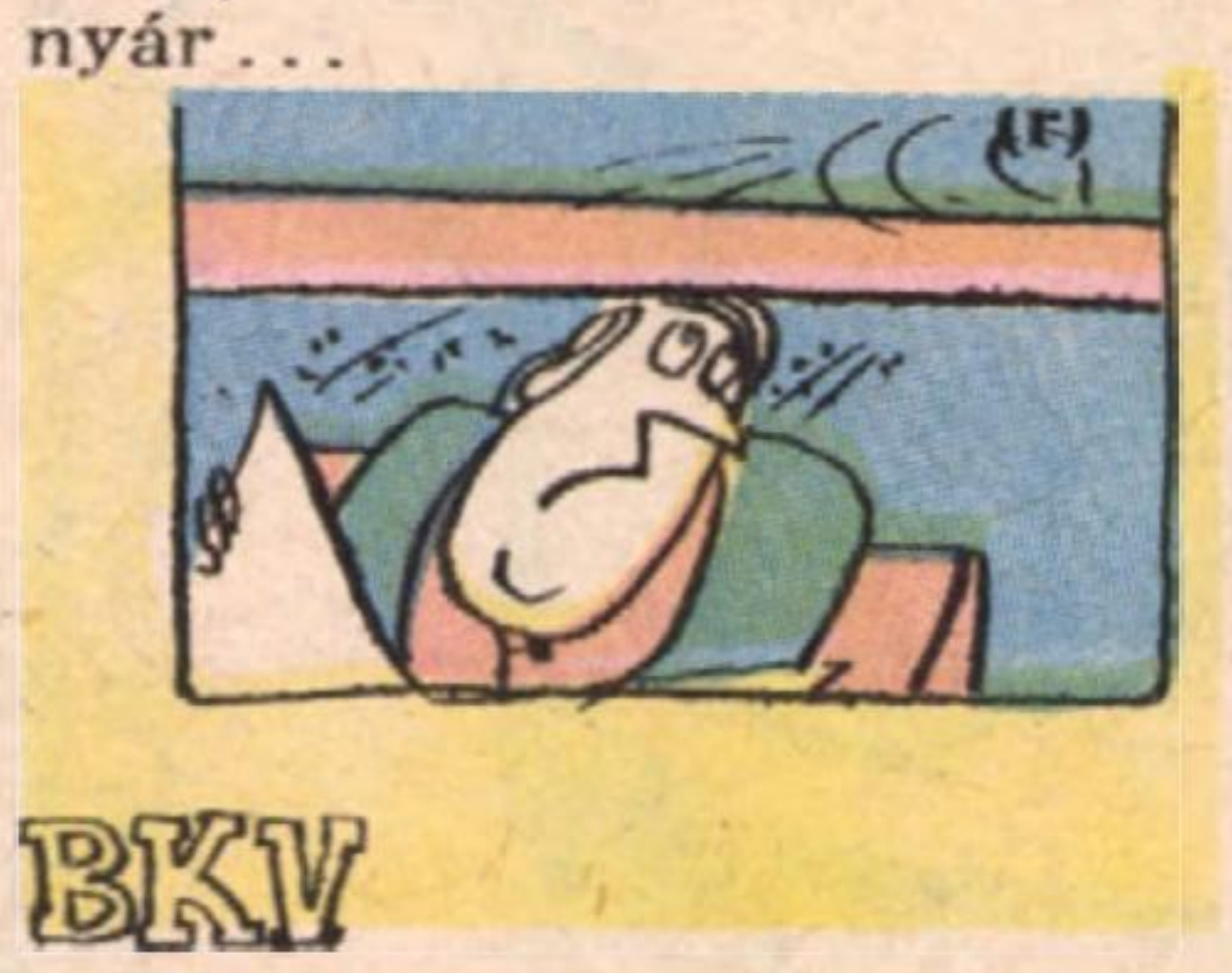

EGY TORONYHÁZ TORNYOSULÓ GONDJAI

Pesterzsébeten, a Károly utca 132 szám alatti tízemeletes „felhőkarcoló” magasan kiemelkedik a környék családi házai és alacsony épületei közül. Alig egy esztendeje annak, hogy a családok beköltöztek az új lakásokba, de már megismerkedhettek az elöregedett pesti házak jellemző gondjaival.

Az első fűtési idény során kiderült, hogy baj van a radiátorokkal, nem szívlelik a forró vizet, egyre-másra kilyukadnak. A lakók éjjel-nappal őrt állhatnak a fűtőtestek mellett és ha valahol kiszökik a forró víz, rongyokkal, fadarabokkal tömíthetik el a réseket. Örökös készenlétben tartják a fazekakat, különféle edényeket a kibukkanó forró víz felfogására. Ilyen nagy elővigyázatosság mellett is gyakran előfordul a fal és a mennyezet átázása. Meleg víz hónapok óta nem folyik a csapokból. Fürdéshez, nagymosáshoz kénytelenek a vizet gázon felmelegíteni.

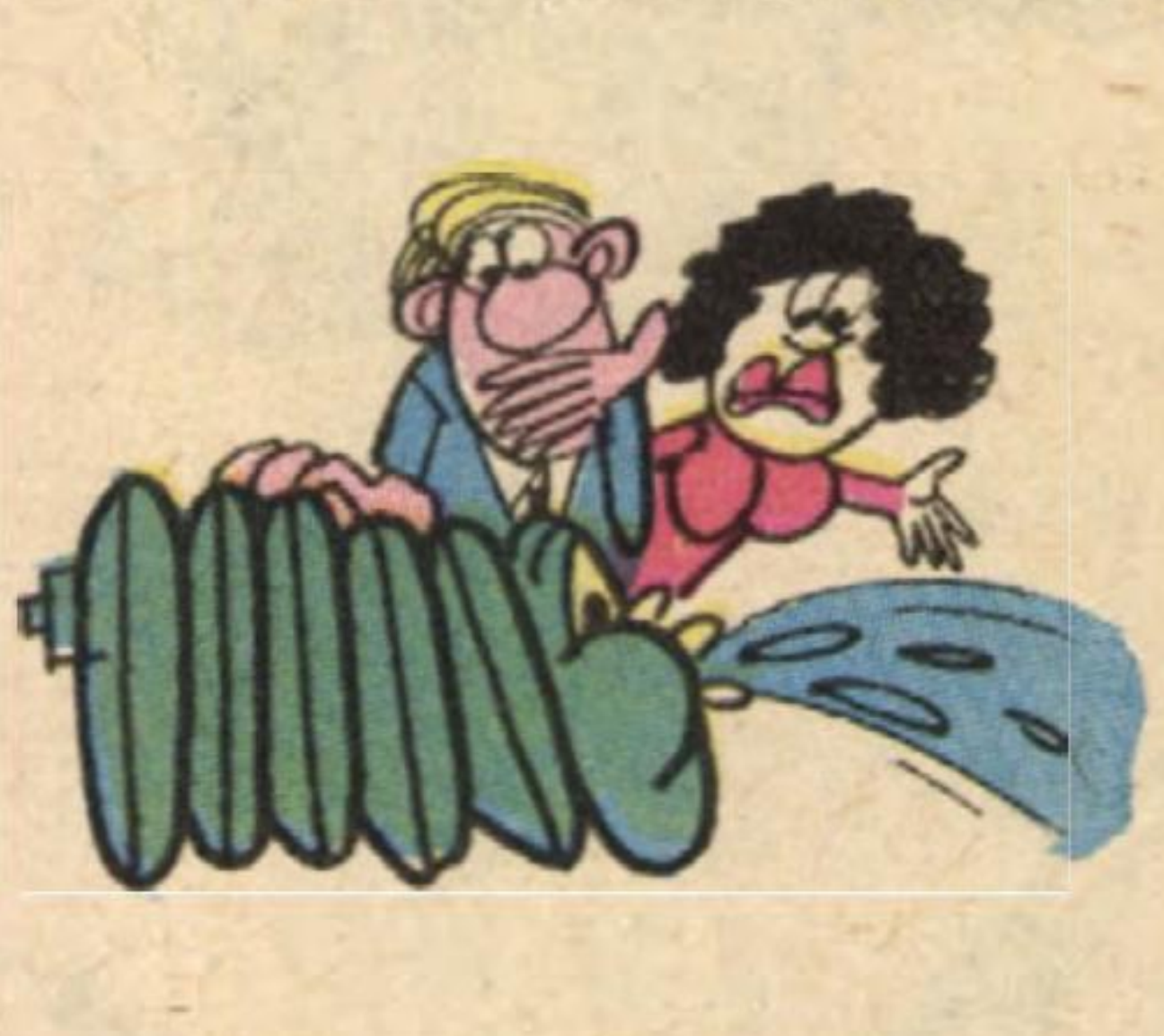

Jó lenne, ha a szakemberek megkeresnék az okát, hogy a nemrég felszerelt radiátorok miért lyukadnak ki egyre-másra? Talán a málnaszörpöt jobban elviselnék, mint a meleg vizet?

(f. i.)

GÖDÖR

Házunk előtt, a XI. kerületi Vásárhelyi Pál utcában a Gázművek egyik brigádja jó két hónappal ezelőtt kiásta a gázvezetéket azzal, hogy ott valami javítanivaló van. A javítást azóta sem végezték el, a gödör ma is nyitva van, bárki hozzáférhet a gázcsap csövéhez.

Fordultunk többször a Gázművekhez, meg a kerületi tanácshoz, de eddig egyik sem intézkedett. Annál aktívabb viszont a környék lakossága: egy kiszolgált rekamié darabjait, s más eldobott holmikat lehet találni a gödörben. Ha nem igyekszik a Gázművek, a lakosság fogja betemetni szeméttel, hulladékkal az előttünk tátongó gödröt!

Dr. Perlaki János
Budapest
XI., Vásárhelyi Pál u. 10.

MOZIBÉRLET ÉS AMI VELE JÁR

A FÖMO (Fővárosi Moziüzemi Vállalat) nyilvánvalóan nem altruista intézmény. A nyugdíjasok mozibérletét bizonyára nem a munkában megfáradt, már nyugdíjból élő emberek iránti áldozatkészségből árusítja tízezer számra. Igaz, jó ez a nyugdíjasoknak, akik olcsó pénzért járhatnak moziba, de a mozik sem fizetnek rá a dologra. Engedménnyel ugyan, de a bérletekre mégis csak eladják a teljes áron el nem kelt jegyek többségét. Ez persze nemcsak a mozik látogatottsági statisztikáját javítja, hanem pénztári bevételüket is növeli. Tiszta sor, hogy a mozibérlet kölcsönös érdekek kielégítését szolgálja. A baj csak az, hogy számos mozipénztárosnőből a bérlet megpillantása valamiféle beszédzavarral járó sokkhatást vált ki. Egyszerre képtelenek lesznek emberséges hangon szólni a nyugdíjashoz, akinek külön kedvezményként — úgy látszik — a gorombaság is kijár a bérletre. Hadd álljon itt két kirívó példa erre.

Az Uránia pénztáránál hetven körüli öregúr kér két jegyet a tizedik sorba.

— Nincs! — mondja a pénztárosnő.

— Akkor talán a tizenkettedikbe...

— Az sincs!

— Hova lehetne?

— A tizenhetedikbe.

— Kérem szépen...

— Kell vagy nem kell?! Nem érek rá magával félóráig szórakozni!

Pedig ráért volna, mert az öregúron kívül akkor senki sem állt a pénztár előtt.

Egy kevésbé „barátságos” eset a következő:

A Vörös Csillag pénztáránál ugyancsak idős férfi három bérletes és egy teljes áru jegyet vált.

— Asszonyom, én nem ezt kértem — mondja, amikor a pénztárosnő elé dobja a jegyeket.

— Azt kapta, amit kért.

— Bocsánat, én azt mondtam...

— Tudja is maga, hogy mit mondott!? Csak gyötrik az embert.

— De kérem...

— A fene enné meg ezeket a rohadt bérleteket! — kiáltja most már magából kikelve a pénztárosnő. — Több baj van velük, mint amennyit megérnek.

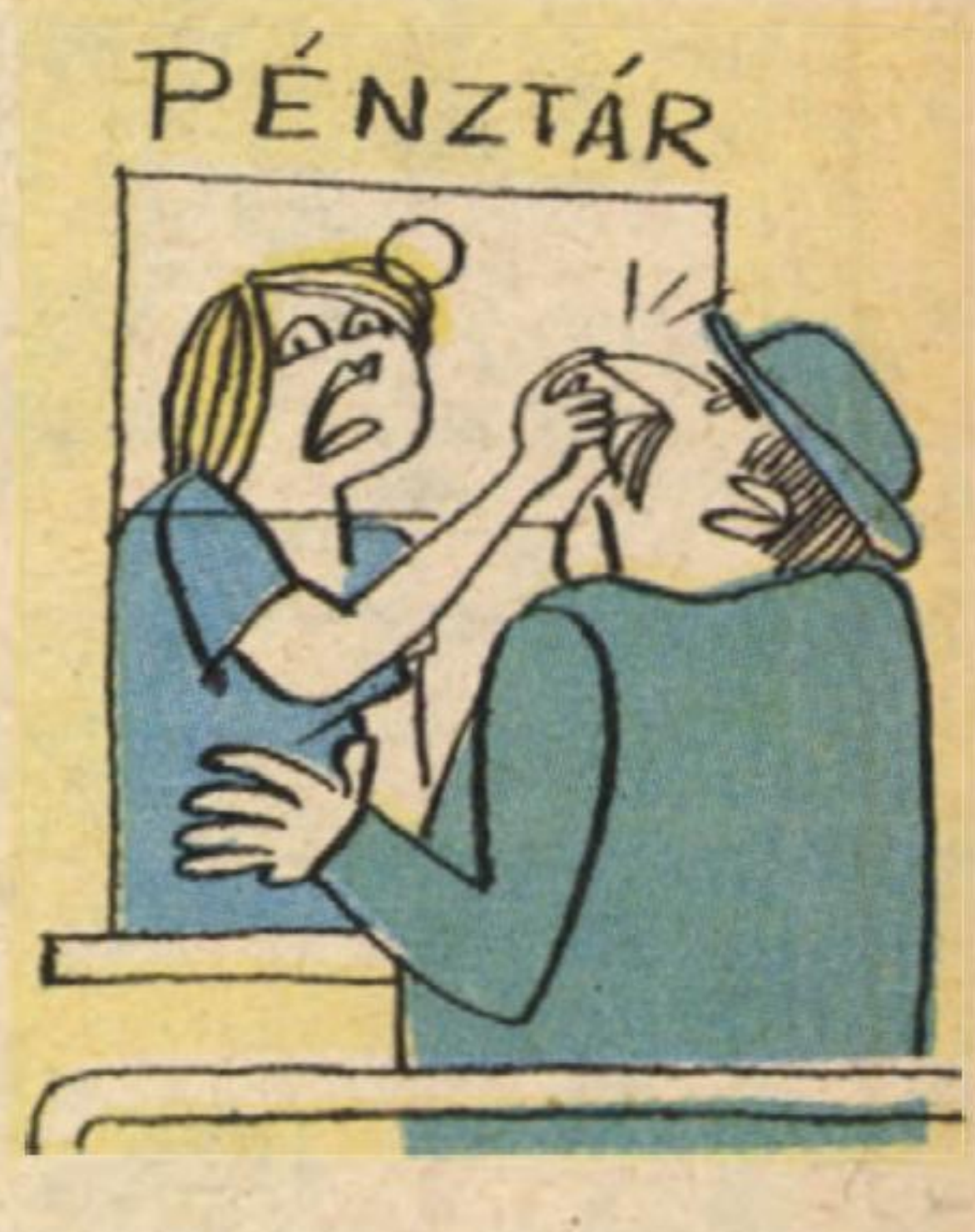

— Ezért ne engem szidjon.

— Szidok én mindenkit. Azt is a nyavalya törje ki, aki a bérletet kitalálta!

— Nem gondolja, hogy...

— Azt gondolom, hogy mielőtt még egyszer jegyért jön, tanuljon meg értelmesen beszélni!

Vannak persze szelídebb indulatú pénztárosnők is, akik nem gorombák. Legfeljebb csak ingerültek, idegesek, türelmetlenek lesznek a bérlet láttán, amelynek borítólapjáról a következő ígéret olvasható: „Kellemes szórakozást biztosítanak Önnek a FÖMO mozik.”

Az ígéretet betartják. A „kellemes szórakozás” már a pénztárnál kezdődik.

Vajda Gyula

BAJ VAN A NYILVÁNOS TELEFONNAL!

(Tapasztalatok a Boráros tértől a Margit-hídig)

Őszintén be kell vallanom, semmiféle megbízást nem kaptam a postától, hogy ellenőrizzem Budapest legforgalmasabb útvonalán a nyilvános utcai telefonok állapotát. Önkéntes vállalkozásom tapasztalatai azonban nagyon elszomorítóak. Az alábbiakban felsorolom, a házszámok konkrét megjelölésével, hol találtam működésképtelen telefonokat:

Süket a telefonkészülék a Ferenc körút 1., 14., 39. (ebben a házban van a 9-es számú posta!), továbbá a Ferenc körút 42. sz. előtt. Az Üllői úti aluljáróban is hibás egy készülék. A József körúton folytatván felderítő utamat, megállapítottam, hogy kárbaveszett fáradság tárcsázni a 75., 52., 32., 16., 8., 7. számú házak előtti fülkékből.

Az Emke aluljáróban Bell találmányának három példánya selejt. A Lenin körúton felmondta a szolgálatot a 13., 18., 29., 39., 57., 79., 92., 106. számú házak előtti telefon. A Marx tér 5. előtt mindkét telefon csupán dekoráció. Továbbhaladtam a Szent István körúton. Nem működő telefonra leltem a 27., 22., 13., 12., 10. számú házak előtt. Ezekben a páros fülkékben mind a két telefon rossz. Ezután következik a Szent István körúton a 137-es számú posta. A két helyi távbeszélőn felirat: NEM MŰKÖDIK! (Néhány nap múlva visszatértem erre a postára, a feliratok akkor is jelezték: még nem javították ki a hibát). Végül a Szent István körút 6. előtti fülkében is csak bosszankodhat a telefonálással kísérletező.

Végigjártam a Nagykörutat a Boráros tértől a Margit-hídig 39 NEM MŰKÖDŐ utcai telefonkészüléket találtam. Ez azt mutatja, hogy még mindig zavartalanul működnek Pesten a telefonrongálók. A postának is nagyobb erőfeszítéseket kellene tenni a hibás készülékek kijavítására, s azt semmiképp sem volna szabad eltűrni, hogy a postahivatalokban is huzamos ideig rossz legyen a nyilvános telefon.

(galambos)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

A férfi a lánynak, aki melléje került a társaságban:.

— Ön csodaszép, kisasszony!

— Sajnos ezt önről nem lehet elmondani — feleli a lány.

Mire a férfi:

— Nem tesz semmit, tegyen úgy, mint én: hazudjon.

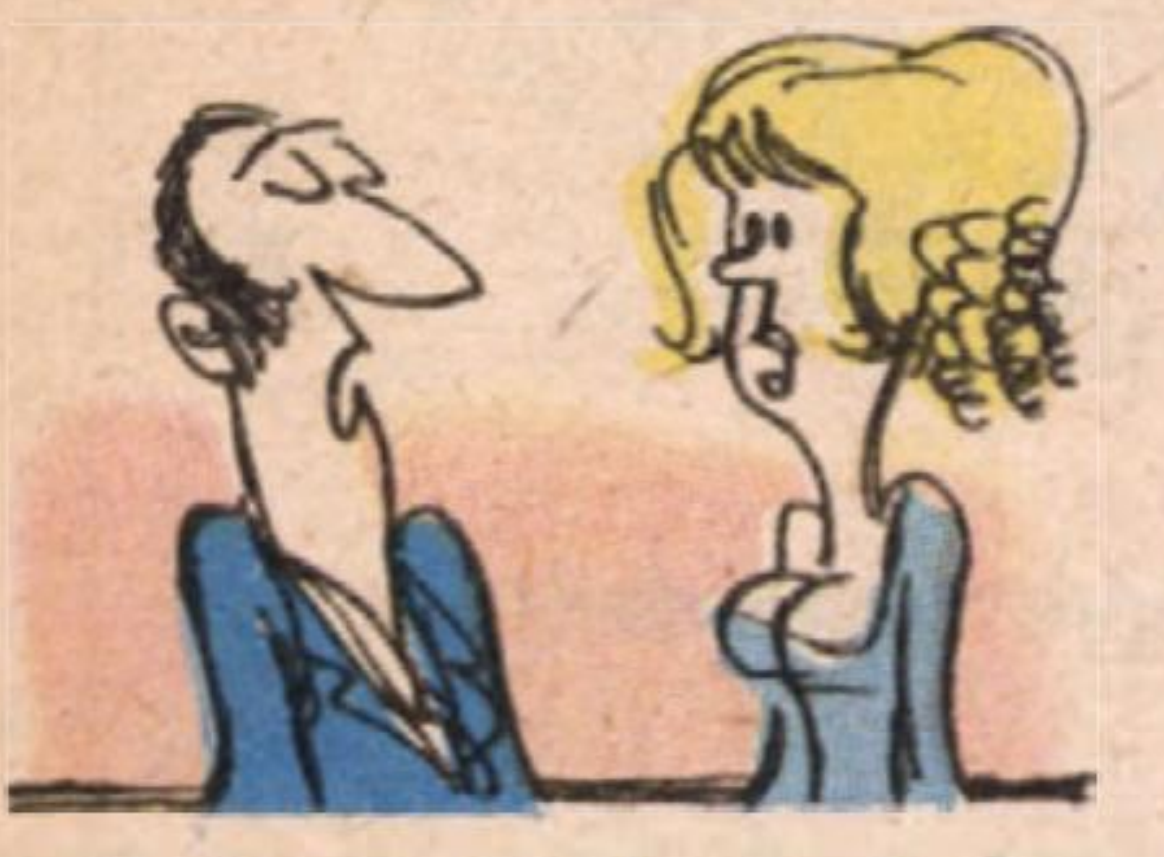

Egy zsebtolvaj belenyúl a zsebébe és egy jegygyűrűt talál.

— Most nem tudóm — morfondírozik hangosan —, loptam-e a gyűrűt vagy eljegyeztem magam?

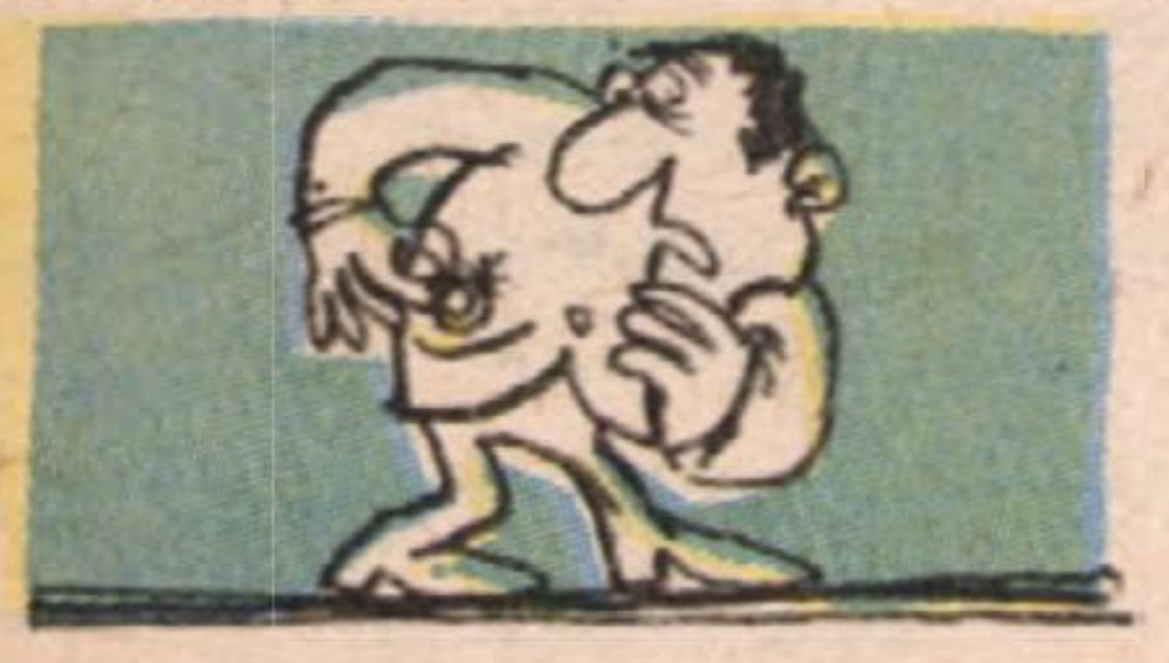

MIRŐL RAJZOL A NYUGATI SAJTÓ?

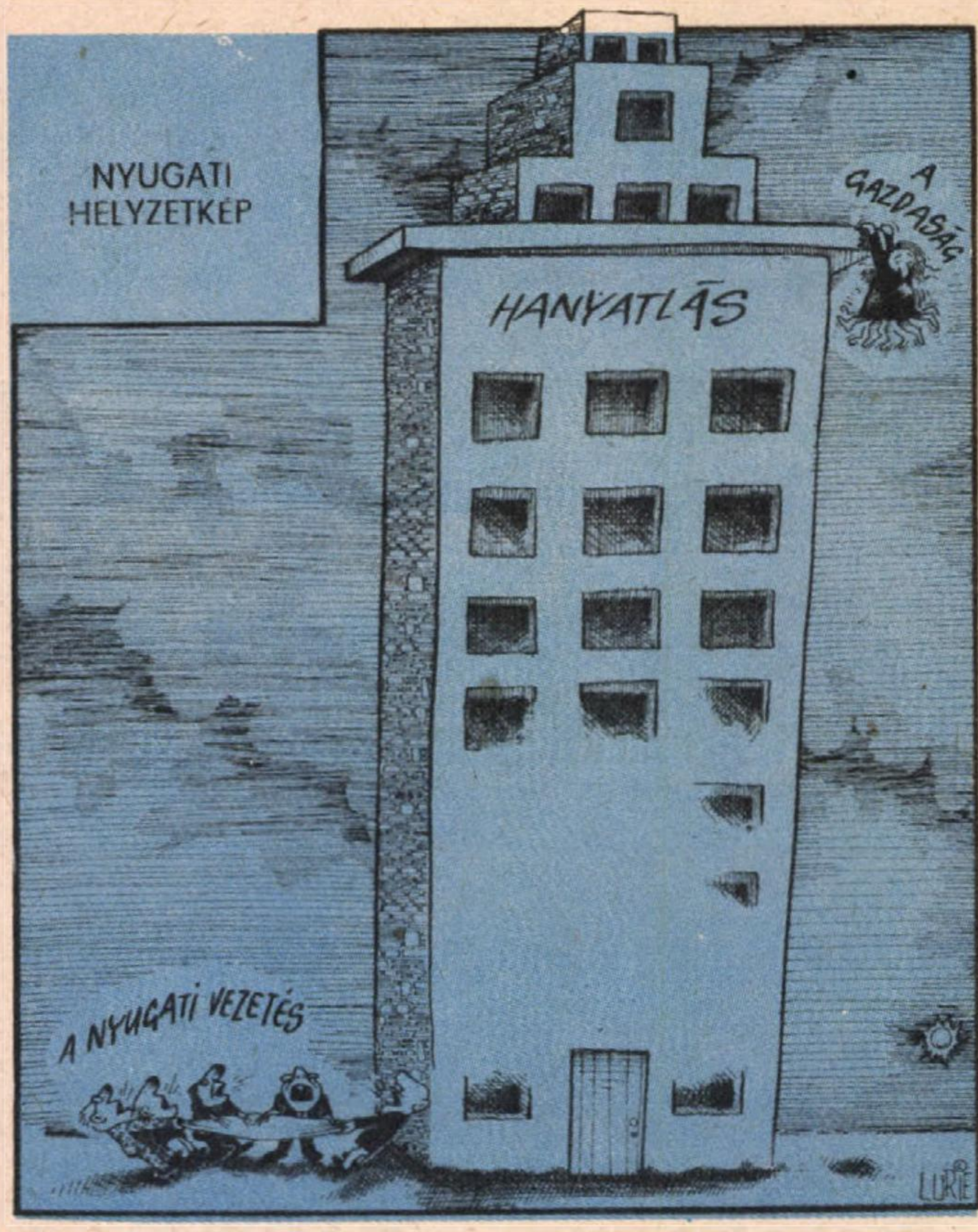

– Ugorj!!

(„Newsweek", USA)

AZ ÚJ ALELNÖK

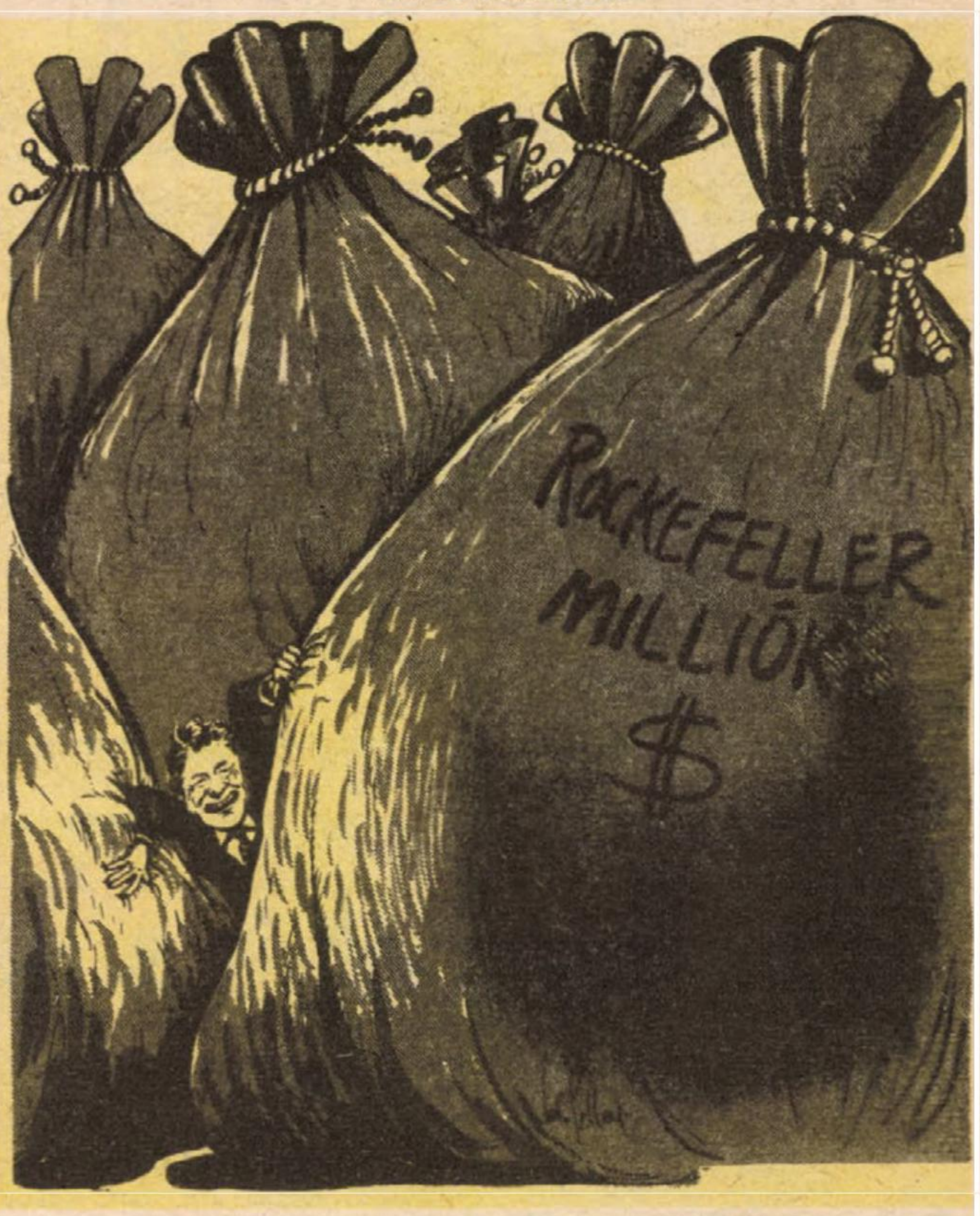

– Itt vagyok, barátaim, végre itt vagyok!

(„The Christian Science Monitor", USA)

TETŐZIK A DUNA

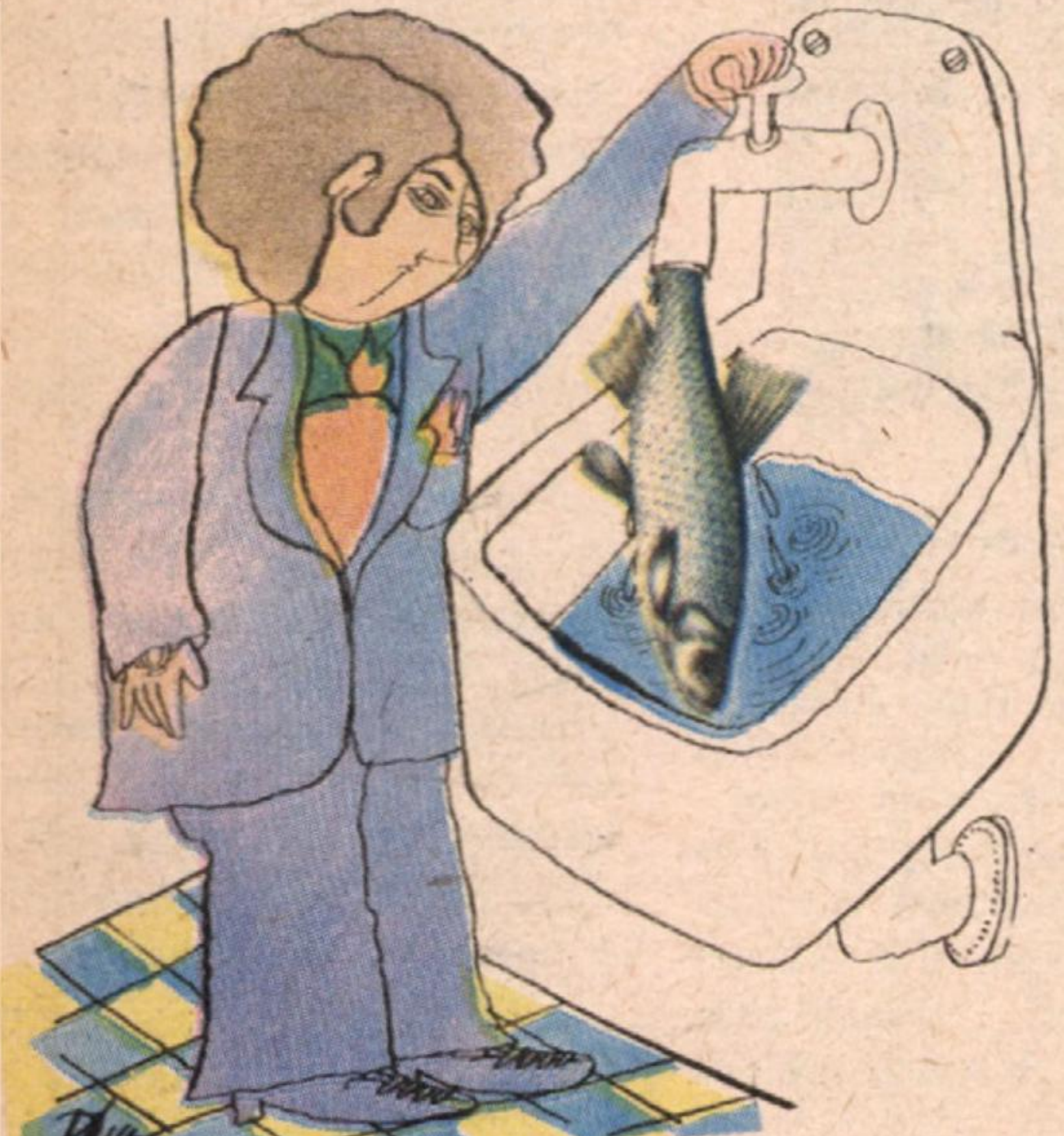

DIPLOMÁCIA

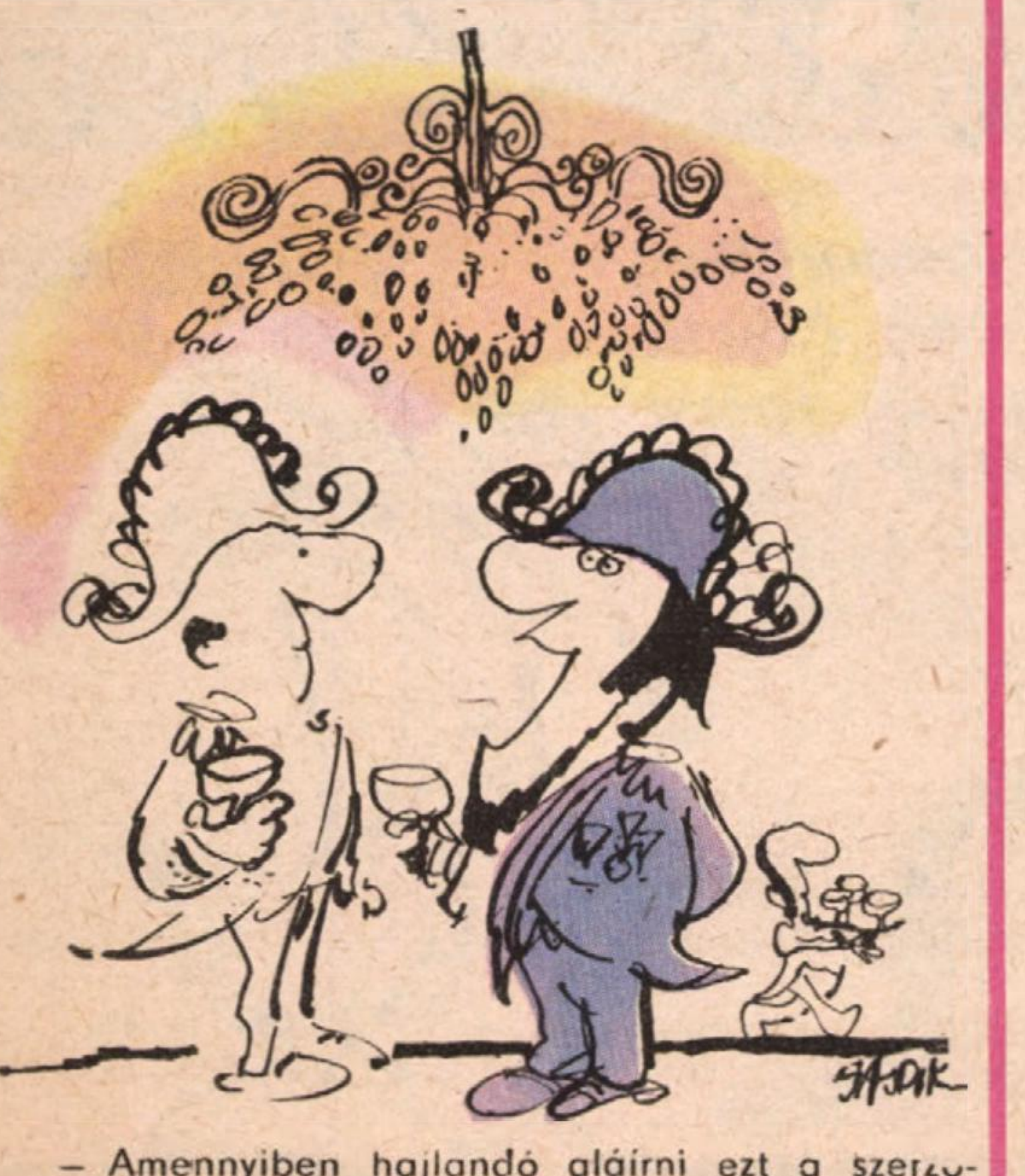

– Amennyiben hajlandó aláírni ezt a szerződést, meghívom egy jó kis munkaebédre.

A MEGTÉRÍTETT

Nemrég került hozzánk Kisskúti Balog, de már híre van a vállalatnál. Szorgalma, pontossága és megbízhatósága példátlan, ugyanakkor szerény és csendes. Kisskúti Balog egyszerűen rejtély. Kifürkészni sem lehet, mert a munkaidejében csak a munkájáról lehet vele szót váltani, a büfébe nem jár be, és amikor végzett, hazamegy. A személyét illetőleg csak találgatásokra voltunk utalva: egyesek szerint börtönből szabadulhatott, azért kerüli a szót és veti bele magát a munkába, mások arra tippeltek, hogy szörnyű családi tragédia árnyékolhatja be az életét. Annyi biztos, hogy ilyen extraklasszis munkaerő még nem dolgozott a környékünkön sem.

Mint sok más rejtélyt, Kisskúti Balogot is én fejtettem meg decemberben. Egy véletlen alkalom segített hozzá, hivatalos kiküldetésben jártunk a Mátrában, gépkocsink egy hótorlaszba került és míg tétlenül várakoztunk, beszélgetésre kényszerítettem.

— Az egész vállalat csodál! — támadtam rá egyenesen. — Mi a titkod?

— Miféle titkom lenne? — kérdezte ő és mosolygott.

— Akkor másként kérdezlek! Nem tudjuk rólad, hogyan élsz! Nem dohányzol, nem iszol feketét, egy üveg sörre sem tudunk meghívni! Nem hallottuk, hogy egyszer is telefonáltál volna valakinek, vagy mozijegyet rendeltél volna. Csak a munkádat végzed, szelíden és kifogástalanul. Őrült vagy szent vagy?

Valami megcsillant Kisskúti szemében.

— Sokkal egyszerűbb, mintsem gondolnád — felelte lassan, feltárulkozva. — Csalódott ember vagyok, semmi egyéb. Kergettem én is örömöket. Hogy egyebet ne mondjak: szivaroztam és háromszor voltam nős. És kergettem a szerencsét is a kártyaasztalok mellett, hónapszámra, kivilágos virradatig. És nekem nem tudsz mondani olyasmit, ami engem felvillanyozna! Így maradt nekem a munka, a megbízható, a csalódásoktól mentes élet. A munka, magányosságom társa, szervetlen oltalmazóm e társ nélküli világban!

Mint aki máris többet mondott a kelleténél, kiszállt az autóból, utat vágott a hóban, hogy véget vessen a kérdéseimnek, pedig már közeledtek a nagy hómarók.

Lehet, hogy elkárhozom érte, de már másnap elfecsegtem a munkahelyünkön Kisskúti Balog titkát. A pletyka szárnyakon terjed; már két nap múlva hívatott az igazgatónk:

— Ha igaz, amit Kisskúti Balogról hallunk — szólt az igazgatónk —, magának fontos feladata lesz. Nyerje meg ezt az értékes embert az életnek is! Mi felterjesztettük őt kitüntetésre, de nem nyugodhatunk bele, hogy egy csalódott, magányos farkas legyen a vállalatunk első dolgozója, a büszkeségünk, a szemünk fénye! Ez a Kisskúti nemcsak kitüntetést érdemel tőlünk, de azt is, hogy ne hagyjuk magára őt.

Haditervet dolgoztunk ki — persze Kisskúti Balog háta mögött —, hogy megnyerjük őt. A kitüntetését követő ünnepségen nem vonhatta ki magát a köszöntőkből, és a vállalat szépségkirálynője, Madrigál Annabella vette kezelésbe.

Másnap reggel Kisskúti fél órát késett a munkahelyéről — az első győzelem volt ez felette és érette! — és délelőtt csak támolygott, félmunkát végzett. Kétszer is megjelent a büfében, kávét kért, és visszafelé menet bemosolygott Madrigál Annabellára.

Úgy intéztem, hogy a kitüntetés mellett Kisskúti „jutalomkönyveket" is kapott, gondosan válogatva: néhány jó detektív-regényt, egy érdekfeszítő, kalandos úti-könyvet és a Kama-Szutrát, az ősi hindu szerelem tankönyvét.

Egy hét múlva Madrigál Annabella együtt késett el Kisskúti Baloggal, igazgatónk pedig igaz örömmel igazolta a késését. Aznap este egy italbolt előtt találtam Kisskutit; akkor tessékelték ki a helyiségből. Amint meglátott, a nyakamba borult:

— Egy életünk van, fiú! — kiáltotta akadozó nyelvvel és húzott vissza a boltba. — Igyunk!

Ennek lassan egy hónapja lesz. Most ismét hívatott az igazgatónk:

— Tenni kell valamit ezért a Kisskútiért! — mondta indulatosan. — Ekkorát csalódni egy most kitüntetett dolgozónkban! A munkája egyszerűen hasznavehetetlen!

— Mit tegyek? — kérdeztem egykedvűen.

— Mit tudom én! — felelte az igazgatónk türelmetlenül. — Vegyék el a kedvét Annabellától! Vagy amit jónak tartanak! De ideje lenne észhez téríteni!

Somogyi Pál

SÉRTŐDÖTT KRITIKUS

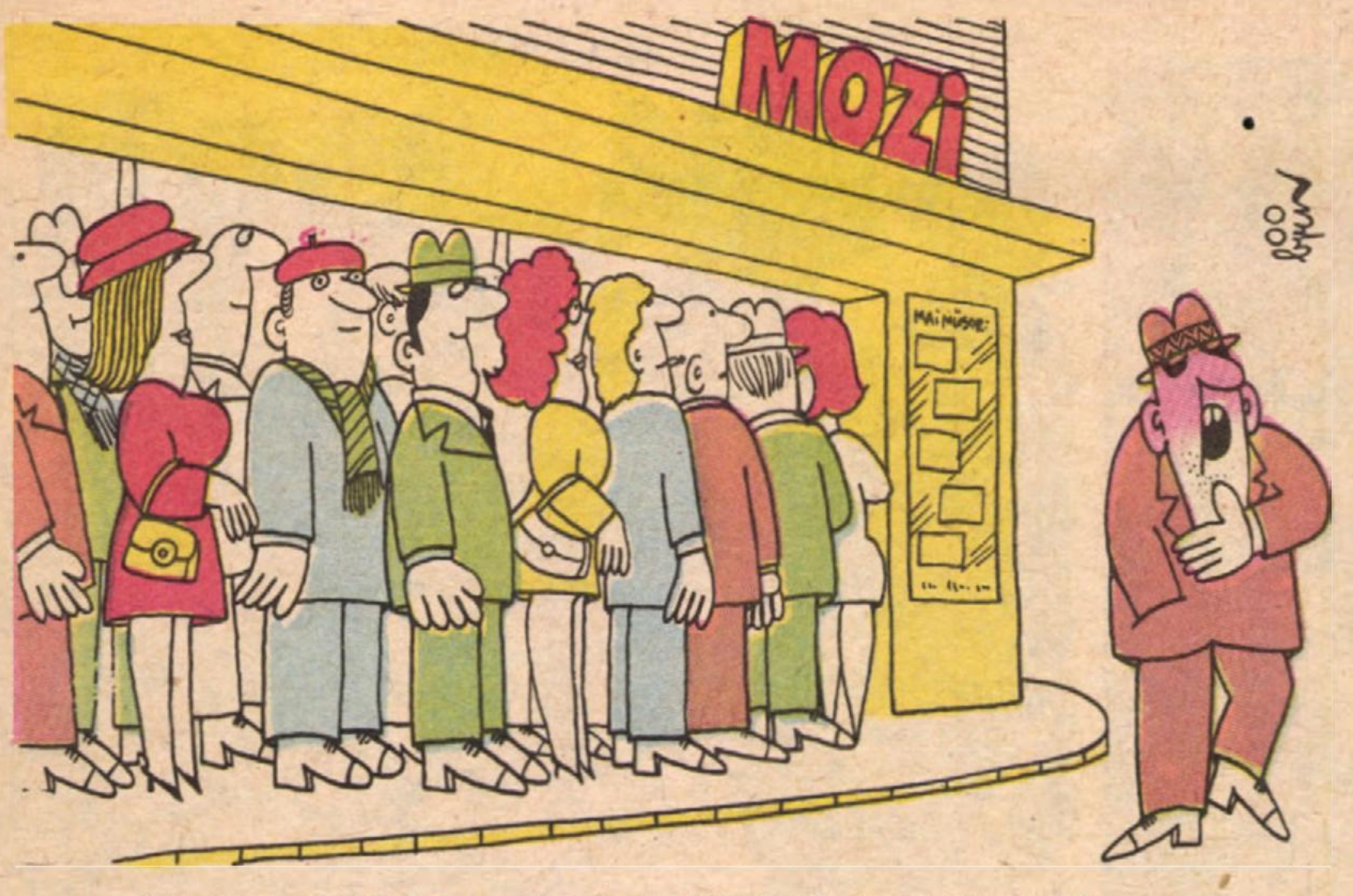

– Érthetetlen! Pedig a sárga földig levágtam ezt a filmet...

ENERGIAVÁLSÁG

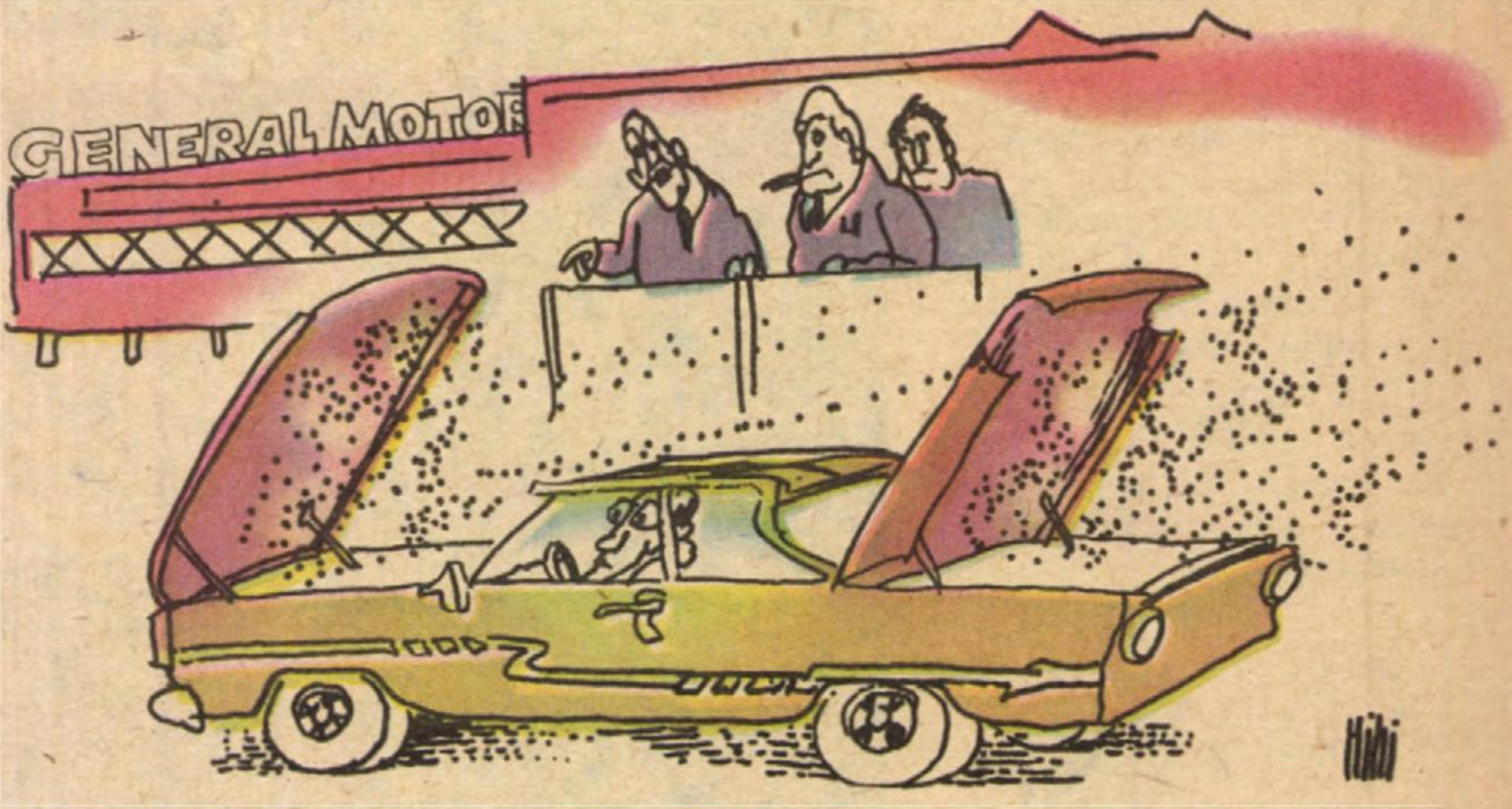

– Ezt a típust a hátszél felhasználására alakítottuk ki.

Levélváltás A FŐNÖKI UTASÍTÁSRÓL

Tisztelt Szerkesztő úr!

Cikket olvastam arról, hogy valaki a főnöke utasítására autókellékeket, gumitömlőket, köpenyeket lopott és mindkettőjüket elítélték. Az üzemvezető-főnököt hét hónapra, a lopást végrehajtó beosztottat egy évi és kéthónapi szabadságvesztésre. Az utóbbi ítélet kiszabásánál figyelembe vették, hogy a beosztott, vagyon elleni bűncselekmény miatt korábban már tizenötször büntetve volt. Megértem és helyes is, hogy a bíróság a súlyosbító körülményként mérlegelte a visszaesést. De miért csak hét hónapot kapott a főnök, aki utasítást adott beosztottjának a lopásra?

Tisztelt Olvasónk!

Az újságok általában röviden adnak hírt bírósági ítéletekről. A közvélemény nem ismeri azokat a körülményeket, amelyeket az ítélet kiszabásánál méltányolni kell. Az ön által említett esetben is nyilvánvalóan ez történt és hogy a visszaeső bűnös sem kapott túl nagy büntetést, bizonyára a nem jelentékeny károkozásra vezethető vissza.

Ha én bíró lennék, a főnök szerepét morális és etikai okokból súlyosabban bírálnám el. Az a főnök — legyen az üzemvezető vagy ennél akár magasabb akár alacsonyabb rangú vezető —, aki lopásra ad utasítást, legalább kétszerannyit érdemelne, mint az, aki az ő utasítását — akár hányszori visszaesőként is — végrehajtotta. A főnök a társadalmi javak kezeléséért, a beosztottak munkájának ellenőrzéséért és erkölcsi magatartásukért felelős. Másképpen kell elbírálni, ha a főnök az esetleg elkövetett lopásra nem tud fény deríteni: rossz az ellenőrzési rendszere, mulasztást követ el, és nem veszi észre, hogy egyik-másik beosztottja lopja a közvagyont. A lopások elkövetésének lehetőségéért a főnök felelős, de figyelembe kell venni, hogy megtett-e minden intézkedést ezek megelőzésére? Ilyen, és minden más esetben is, helye van a mérlegelésnek. A főnök vagy a beosztott vétlen mulasztásaira gyakran lehet enyhítő körülményt találni, sőt meg is kell keresni, és a fegyelmi vagy a bírósági büntetést ennek megfelelően kell ki róni.

Meghökkentő azonban annak a főnöknek a magatartása, aki beosztottjának utasítást ad arra, hogy lopjon. Fel sem tételezhető, hogy ilyesmi gyakran előfordul, bár arra is volt már példa, hogy a beosztottak az üzletvezetővel együtt, kollektíven fosztogatták a népvagyont. Éppen ezért érdemes egy pillanatra megállni a szóban forgó ügynél: a főnök tudta, hogy a lopásra melyik **beosztottjának adhat utasítást, bizonyára ismerte büntetett előéletét. A főnök jól tudta azt is, hogy ha egy becsületes beosztottjánál kísérletezik, azt nem lehet rábeszélni arra, hogy a közvagyonhoz nyúljon. A főnök arra is gondolhatott, hogy ez a beosztottja a törvényellenes utasítást (hivatalosan szólva, a bűncselekményre való felbujtást), megtagadja és a főnök feletteseinek jelentést tesz az ügyről.** Persze nem ennek a veszélye tartja vissza a főnököket attól, hogy letérjenek az egyenes útról, hanem becsületes gondolkodásuk és meggyőződésük.

A szóbanforgó ügy lényege nemcsak a közvagyon megdézsmálása, hanem az, hogy éppen a főnök adott utasítást a bűncselekmény elkövetésére. Mintha nem lennének elegen, akik utasítás nélkül is megrövidítik a társadalmi tulajdont.

Földes György

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD ÁLLATAIBÓL

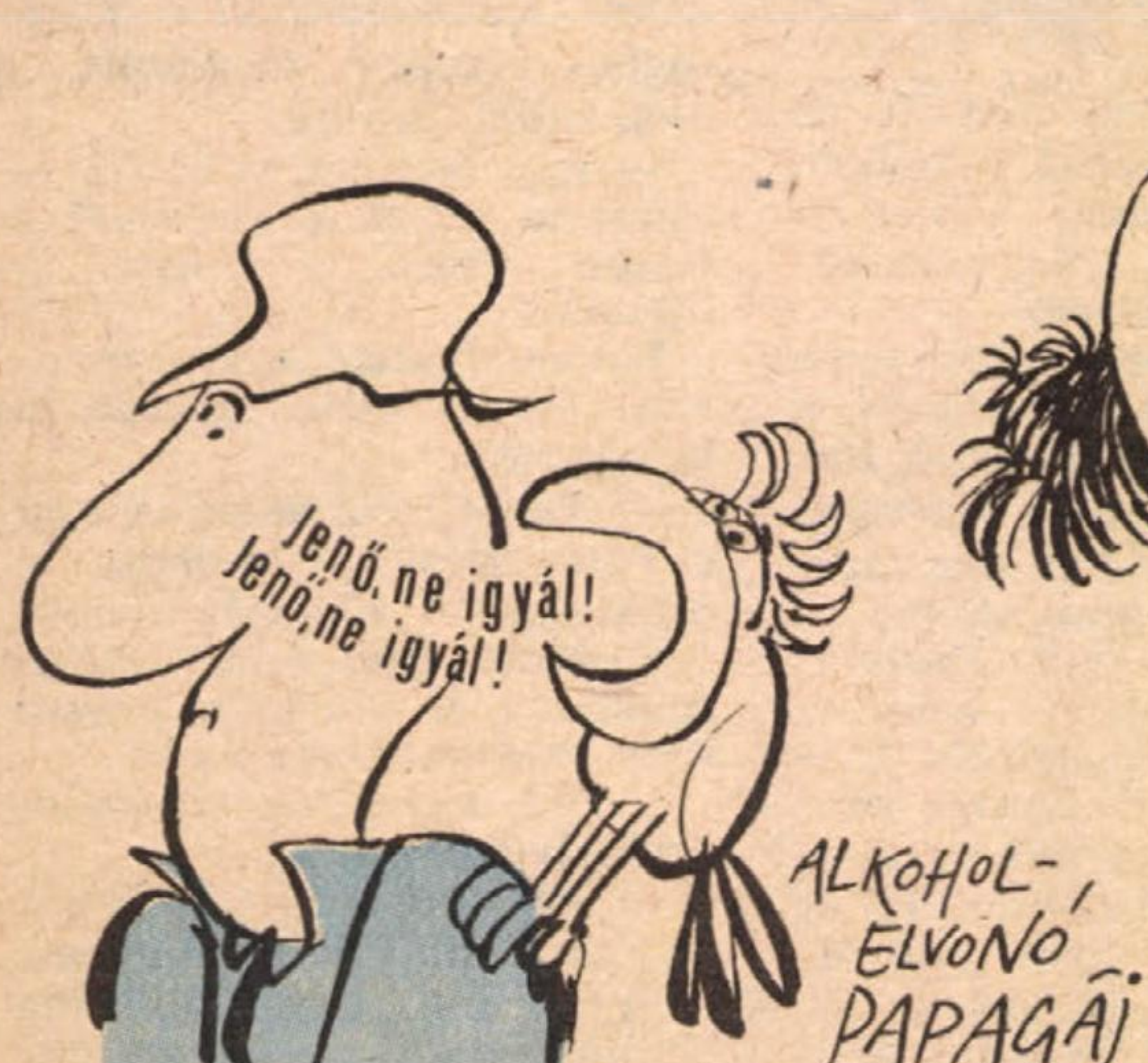
Jenő, ne igyál!
Jenő, ne igyál!
ALKOHOL-ELVONÓ PAPAGÁJ

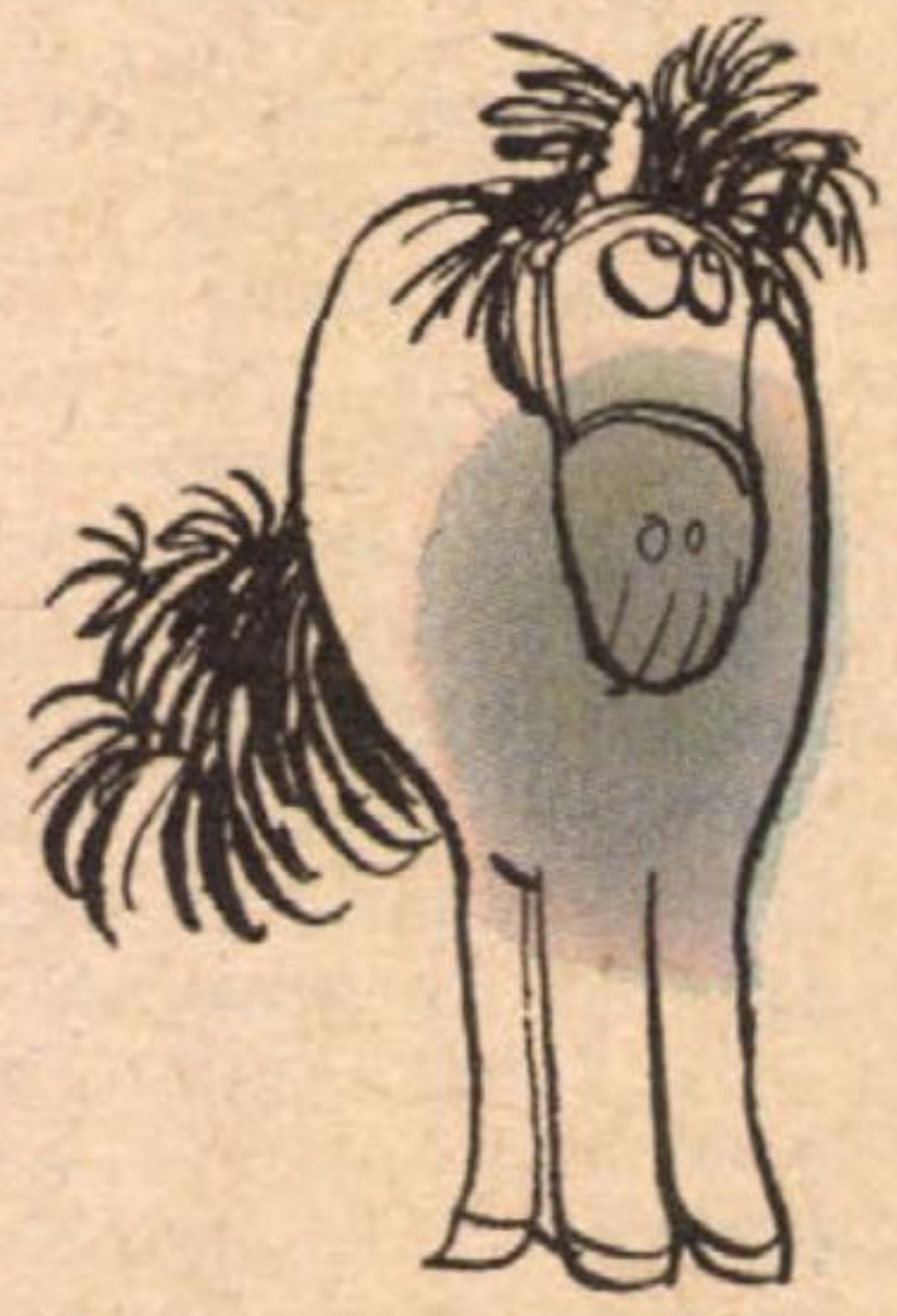

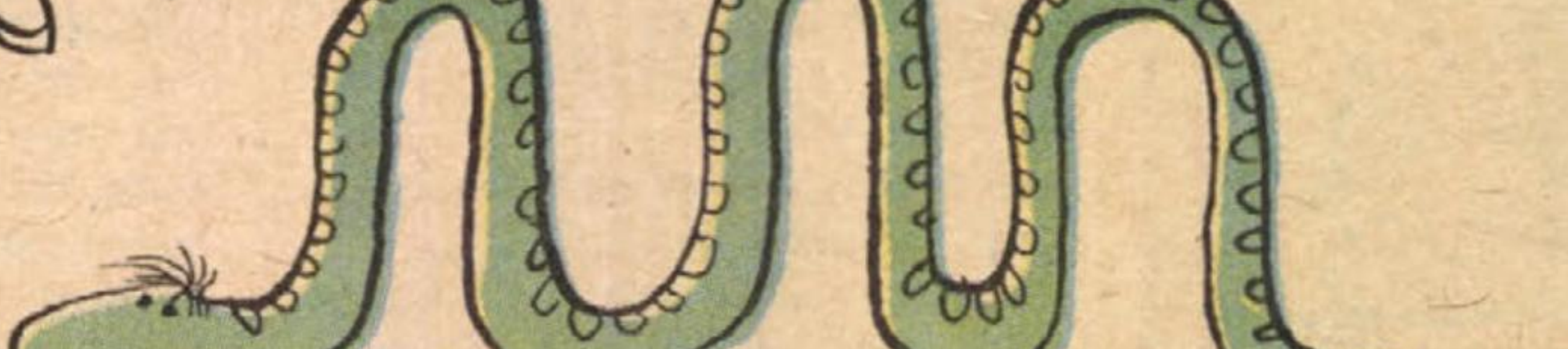

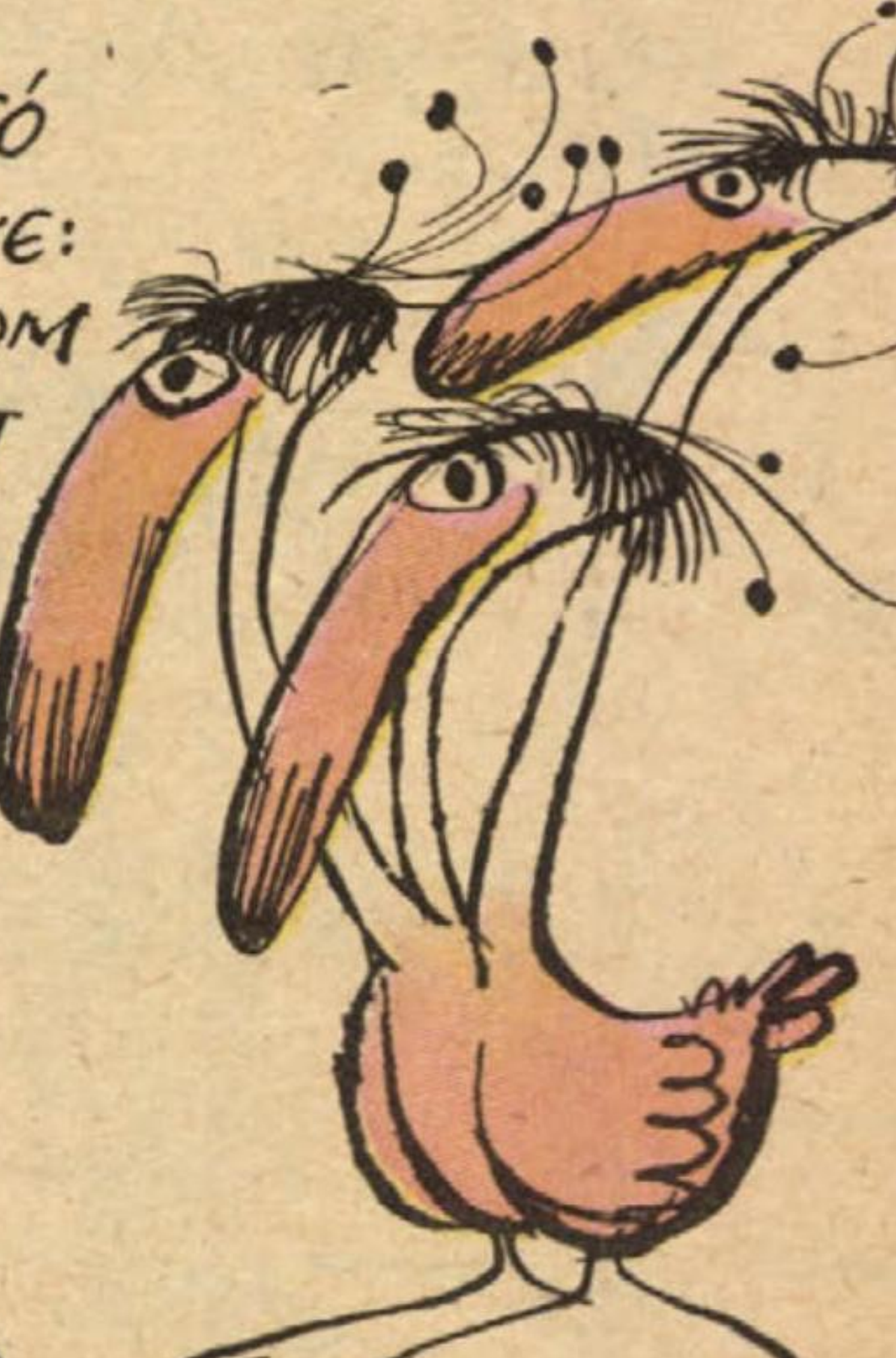
KUTYAKÉNT IDOMÍTHATÓ TRÜTY MADÁR, ELŐNYE: EGYSZERRE HÁROM ELHAJÍTOTT KÖVET TUD VISSZAHOZNI

VITA

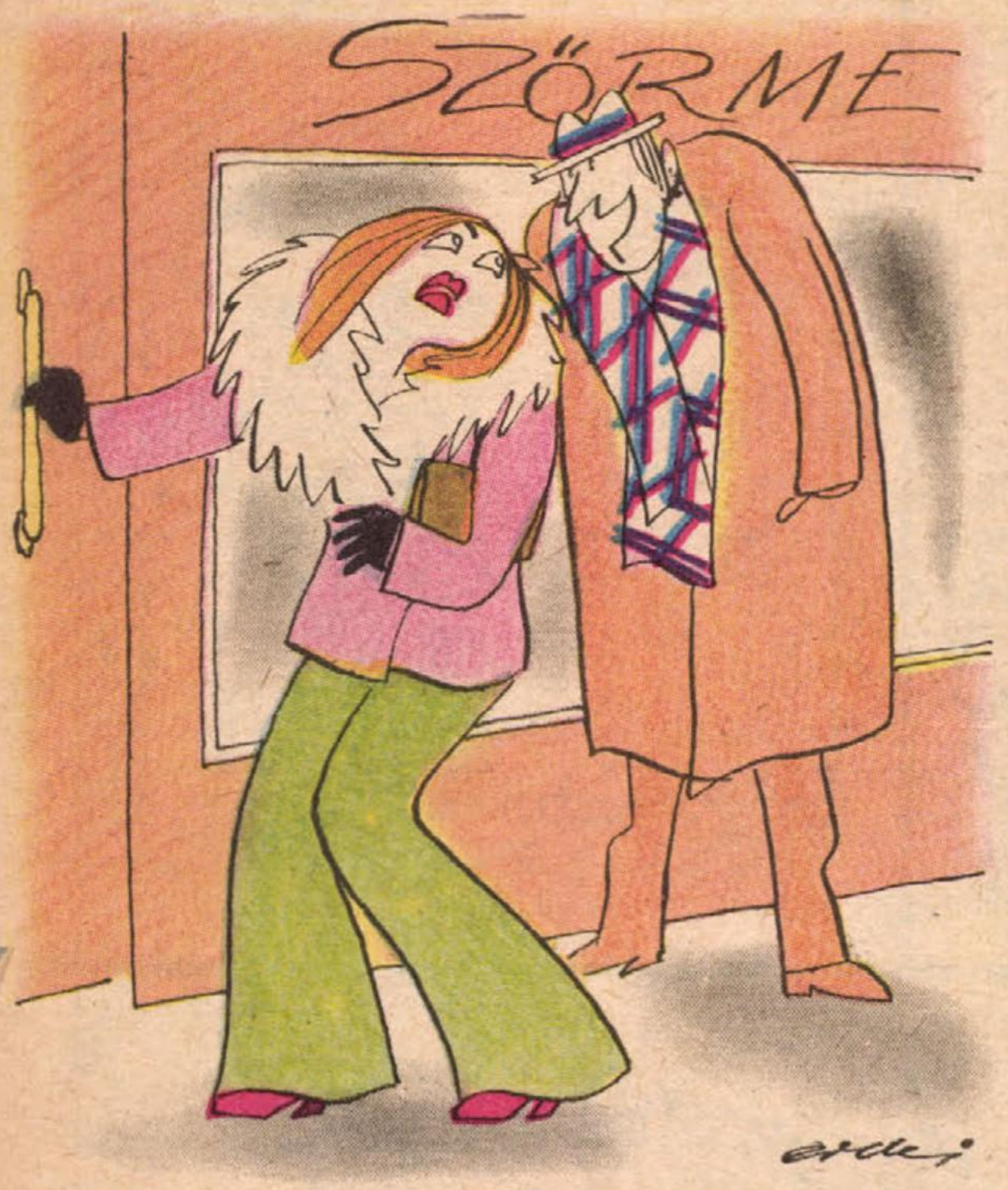

– Nem veszem meg neked a perzsabundát, hordd el az irhádat!

TÜRELMETLEN IFJÚSÁG

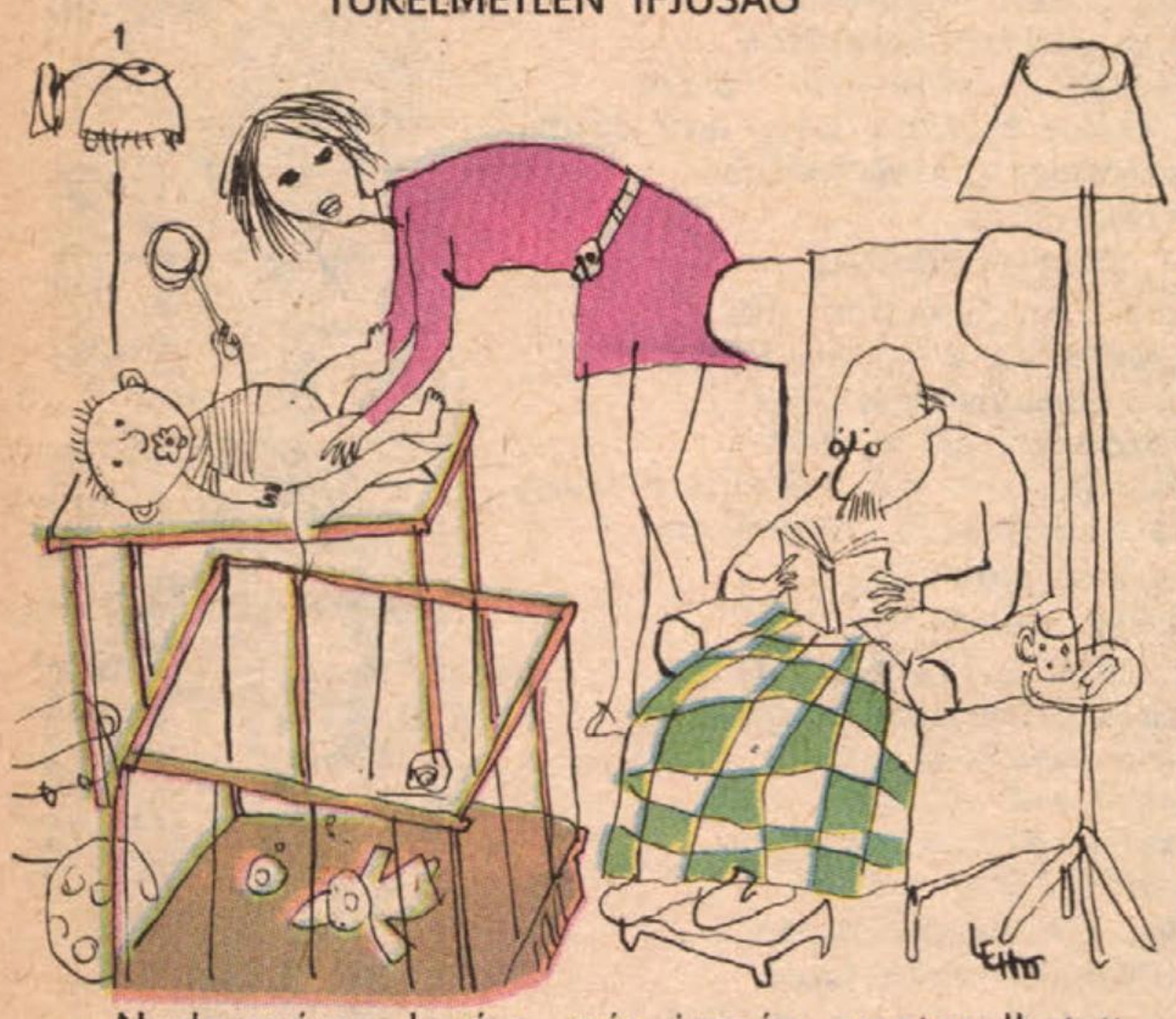

– Nyolcvanéves korára már igazán megtanulhatott volna pelenkázni, nagypapa!

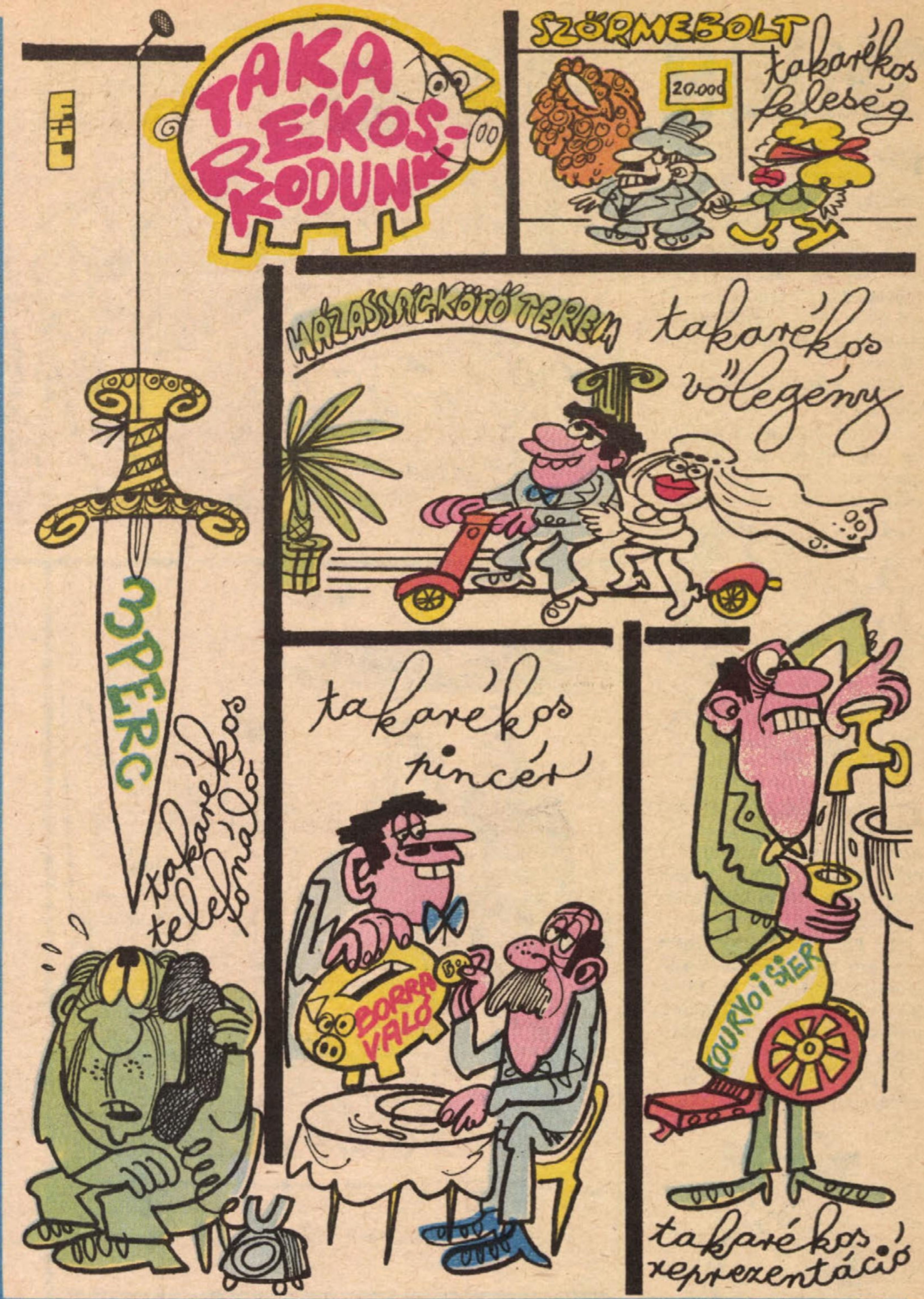

A MiSSZió

A napokban felkeresett a szerkesztőségben Granyák Ernő, tévészerelő.

— Ön írt egyszer egy cikket arról, hogy mennyire ki van szolgáltatva az ügyfél, ha szerelőhöz kell vinnie valamit, mert sohasem tudhatja előre, mennyit kérnek majd a javításért. Ugye, ön volt az?

— Igen, én.

— Arról persze nem írt, hogy mi szerelők, missziót töltünk be. Igen, missziót. Takarékoskodásra tanítjuk az embereket.

— Önök?

— Igen, mi, autószerelők, tévészerelők, rádiószerelők... A kuncsaftok valóban nem tudják, hogy mennyit kell majd fizetniük ezért vagy azért a munkáért. Mit tesz tehát a kuncsaft? Félretesz egy bizonyos összeget, mert ugye sohasem lehet tudni. Megeshet, hogy csak százötven forint lesz a számla végösszege, de az is előfordulhat, hogy hétszázötven.

— Vagy ezerötven.

— Lehet, hogy ezerötven. A lényeg azonban az, hogy a kedves kuncsaft félreteszi a pénzt. Nem költi el felesleges marhaságokra. Miért? Hogy ne jöjjön zavarba, ha prezentáljuk a számlát. Közben pedig szid minket, hogy így a szerelők, meg úgy a szerelők, de mi nem törődünk vele. Megszoktuk. Aki missziót tölt be, annak számolnia kell az értetlenséggel. De vannak eredményeink is. Épp a minap mesélte egy kollégám, autószerelő az illető, hogyan térítette jó útra egy ügyfelét, aki nőzött, kártyázott, lóversenyezett. Amikor az ügyfél először vitte be hozzá javításra a kocsiját, szakított a barátnőjével, aki nagyon sok pénzébe került, mert nem tudta, nem tudhatta előre: mennyibe fog kerülni a javítás? Később abbahagyta a kártyázást és a lóversenyzésről is lemondott, hogy mindig legyen otthon pénz az esetleges javításokra. Aránylag rövid idő alatt jelentős összegeket gyűjtött össze és a kuncsaft felesége könnyes szemmel köszönte meg az autószeredő haveromnak, hogy új embert csinált a férjéből. Amióta szerelőkhöz jár, mondta az asszony, más ember lett belőle.

100
100
1000

— De azért fizetnie is kellett.

— Ez igaz. De volt miből. Hála nekünk, szerelőknek. És nagyon sokszor kevesebbet fizetett, mint amennyire számított.

— Hát igen, ilyesmi is előfordul.

— Nagyon sokszor — mondta Granyák Ernő, misszionárius-villanyszerelő. — S ilyenkor nagy öröm nézni a boldog arcokat. Ha látná, szerkesztő úr, milyen boldog a kuncsaft, ha ötszáz forintra számított és csak kétszáz forintot kell fizetnie. Régóta vagyok a szakmában, megedződtem, de ilyenkor még én is meghatódom. Bizonyisten. Sajnos, még egyetlen kuncsafttal sem találkoztam, aki azt mondta volna: „Köszönöm, Granyák szaki. Köszönöm, hogy megtanított spórolni. Köszönöm és boldog vagyok: mert ezer forintot raktam félre és a számla csak négyszázötven forint."

— Hálátlanok az emberek...

— Azt bezzeg megmondják, ha soknak találják a számlát és beírnak az újságoknak, meg a tévének, de mi már megszoktuk. Aki missziót tölt be, az ne várjon hálára.

Bevallom őszintén, megrendültem e szavak hallatán, s eszembe jutott: nekem is másképpen kellene élnem. Lump, könnyelmű fráter vagyok, a pénz kifolyik a kezemből és nem gondok a holnapra. Pedig egyszer mindenkinek el kell mennie a szerelőhöz.

— Ne haragudjon rám azért a cikkért...

— Nem haragszom, édes fiam, már nem haragszom. De kezdj új életet! Élj józanul és légy takarékos! Sohasem tudhatod, hogy mikor romlik el otthon ez vagy az a gép. Légy felkészülve! — mondta Granyák Ernő, a szerelő, én pedig azt rebegtem: ámen. Vagyis: úgy legyen...

Mikes György

TRIBÜN

Patty Johnson, az Egyesült Államok legjobb gátfutóleánya, s a nőmozgalom lelkes harcosa tavaly óriási botrányt csapott, mert a Los Angeles-i fedettpályás találkozó 32 számból álló programján csak négy női verseny szerepelt.

Patty győzött. Legalábbis majdnem.

Az idei versenyre ugyanis már nyolc női számot írtak ki a rendezők. De a gátfutás nem volt köztük.

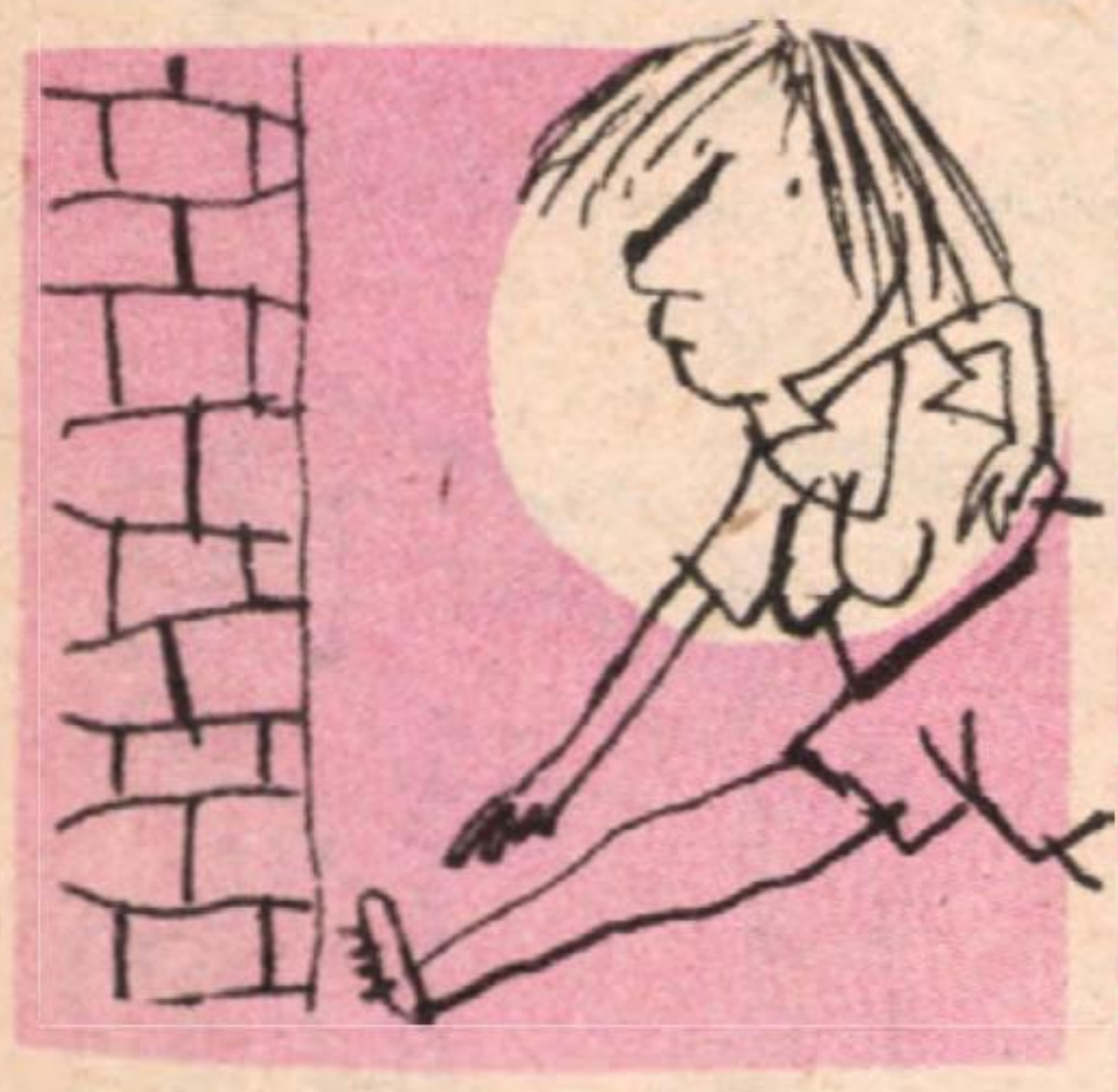

Carlos Pinheiro, az FC Curitiba—Londrina mérkőzés bírája lefújta a mérkőzést, örök emlék gyanánt a hóna alá vette a labdát és távozott.

Az FC Curitiba — mint rendező egyesület — feljelentette Pinheirót. A bírónak a bíróság előtt kellett megmagyaráznia: miért lopta el a labdát.

Igaz, a mérkőzést a vendégcsapat nyerte.

A concordi középiskola kosárlabdázói barátságos mérkőzést játszottak a New Hampshire-i fegyház csapatával. A srácok már 122:101-re vezettek, a mérkőzés csaknem két órája tartott, az ellenfélnek nyilván nem volt sürgős viszszamenni a cellába. A diákok edzője végül megsokallta és odaszólt az időmérőnek:

— Mondja kérem, menynyi idő van még hátra?

— Nekem speciel már csak három év.

(p. p.)

MEGLEPETÉS

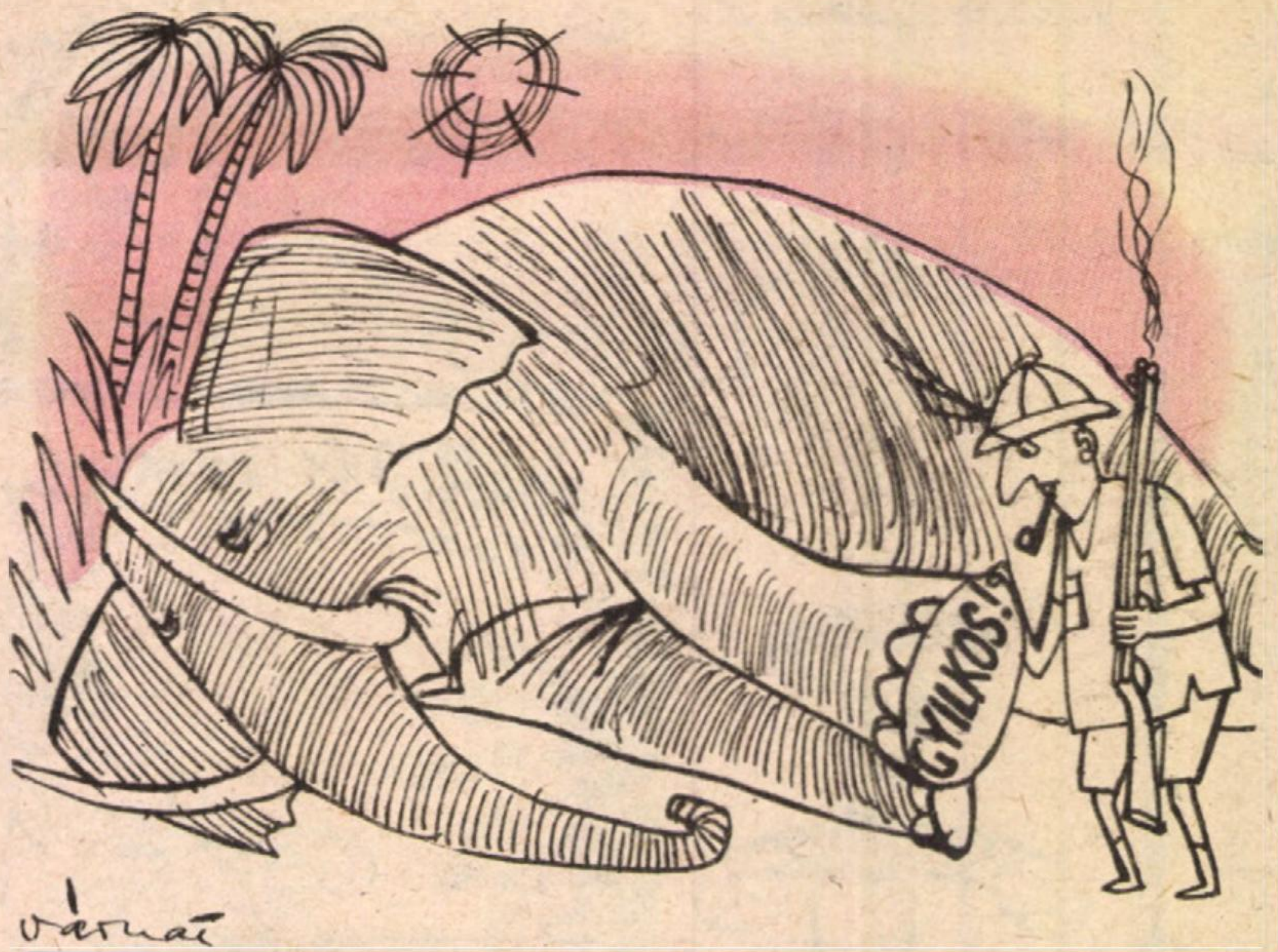

VISSZAESŐ BŰNÖS

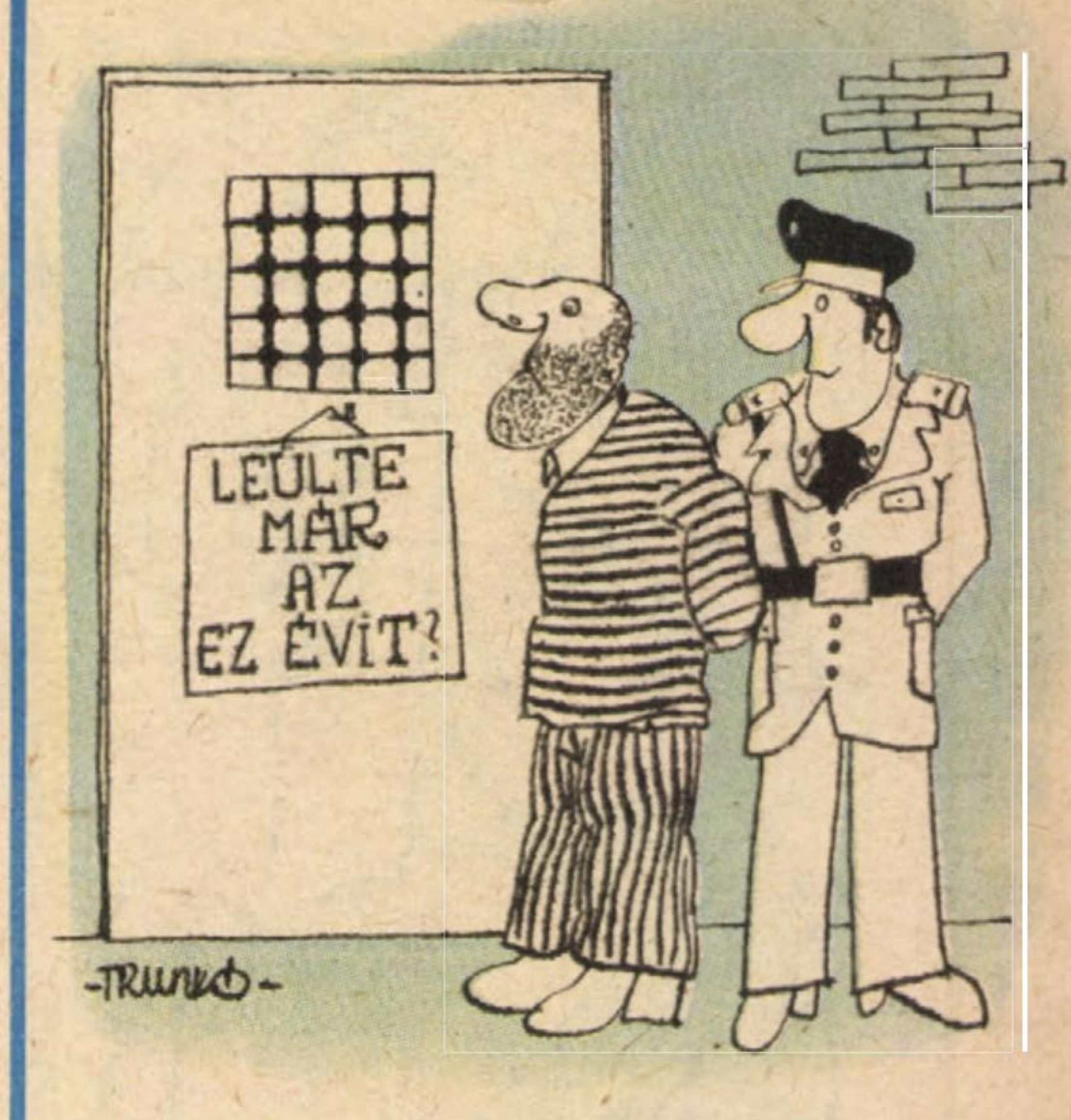
LEÜLTE MÁR AZ EZ ÉVIT?
-TRUNKÓ-

ZAJSZINT

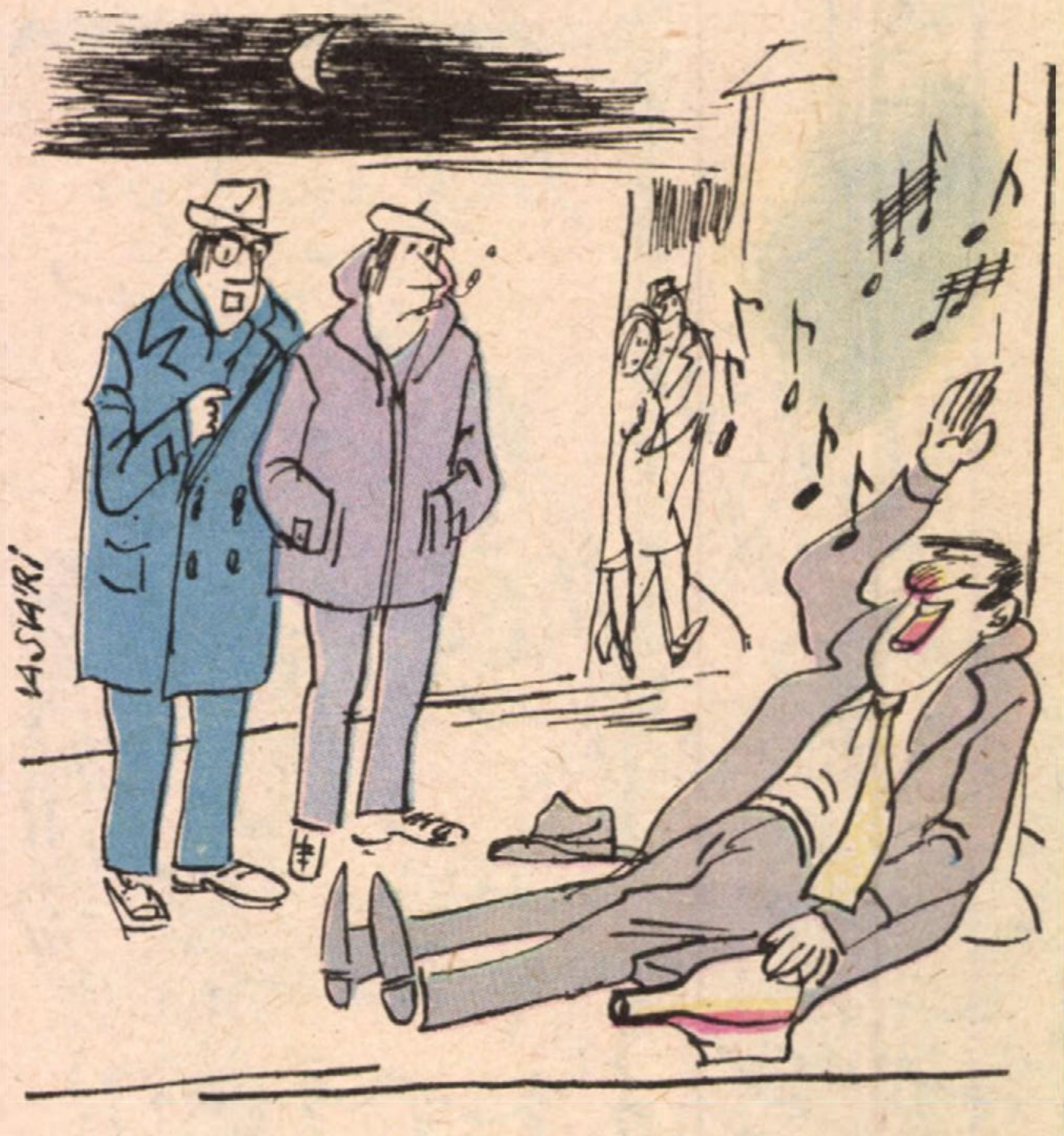

– Mit gondolsz, hány decibel lehet benne?

PÁTERNOSZTER A BKV-NÁL

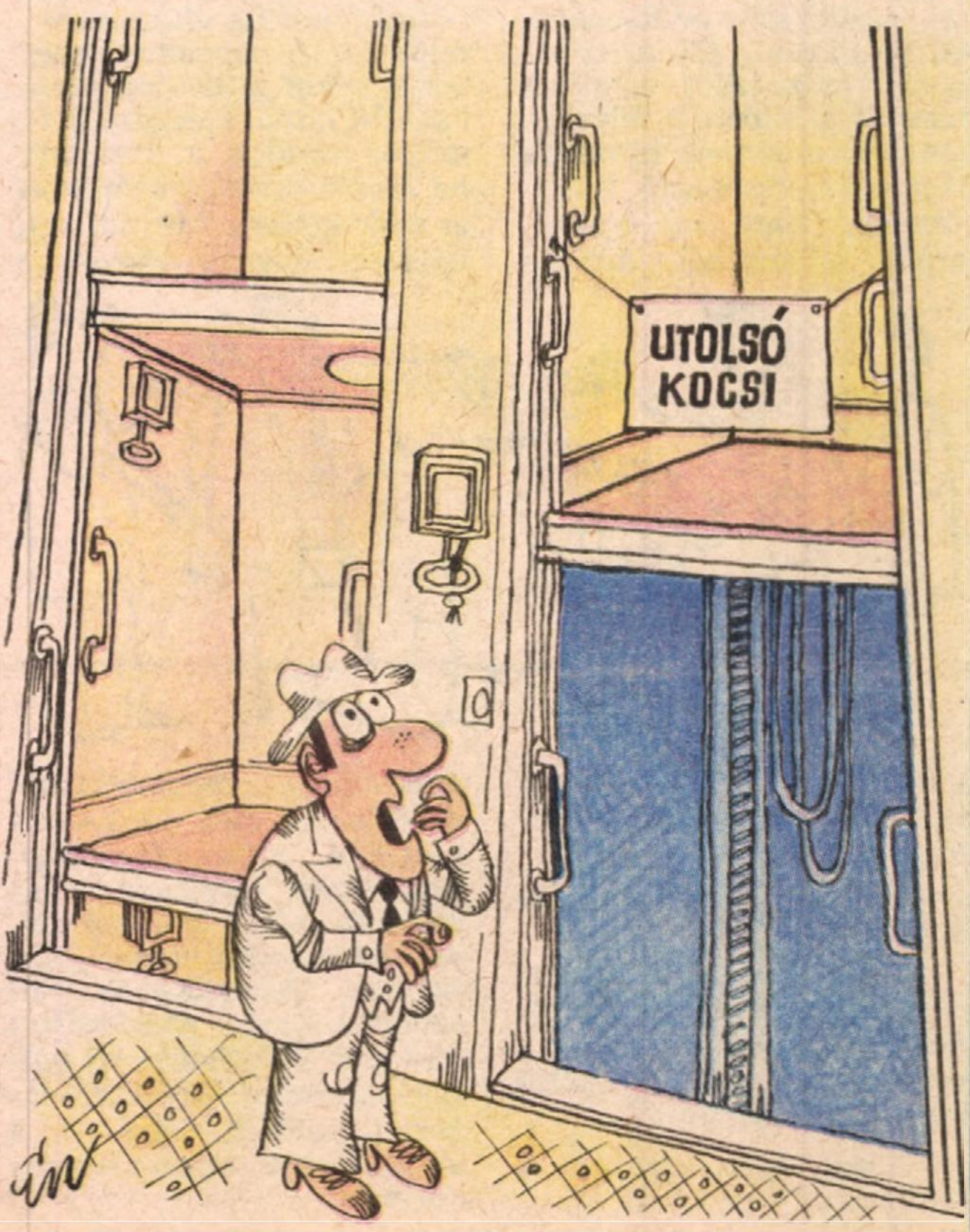

SZEXPRESSZ AJÁNLVA

A vonaton, a vonaton,
a szexpresszvonaton,
egy szexpresszlevelet
olvasgatott elmerülten
Yvette, a csinos kis Yvette.
S ekkor történt, hogy egy bátor,
gátlástalan, szélesvállú
szexkavátor,
íme, ráköszönt:
már rég figyelem önt.
Egyébként a nevem Pista,
akit szexpresszionista
költőnek vall a haza.
Micsoda? — Ámuldozott a leány
Itt a szomszéd étkezőben,
ha van stekszed
akkor szexet,
azt is ihatnánk talán.
Majd a harmadik pohárka
után elalélt a lányka,
aztán máris
kitört rajta a szextázis,
midőn Pista,
akit szexpresszionista
költőnek vall a haza,
ezt suttogta: nagyon kérlek,
ó, ne utazz most haza.
Tudod-e mi lenne jó?
Egy kis szexpedíció.
— Ha akarod én nem bánom,
szálljunk le egy állomáson.
— Vajon hol is?
— Hát
Szekszárdon.

Vihar Béla

PANASZNAP

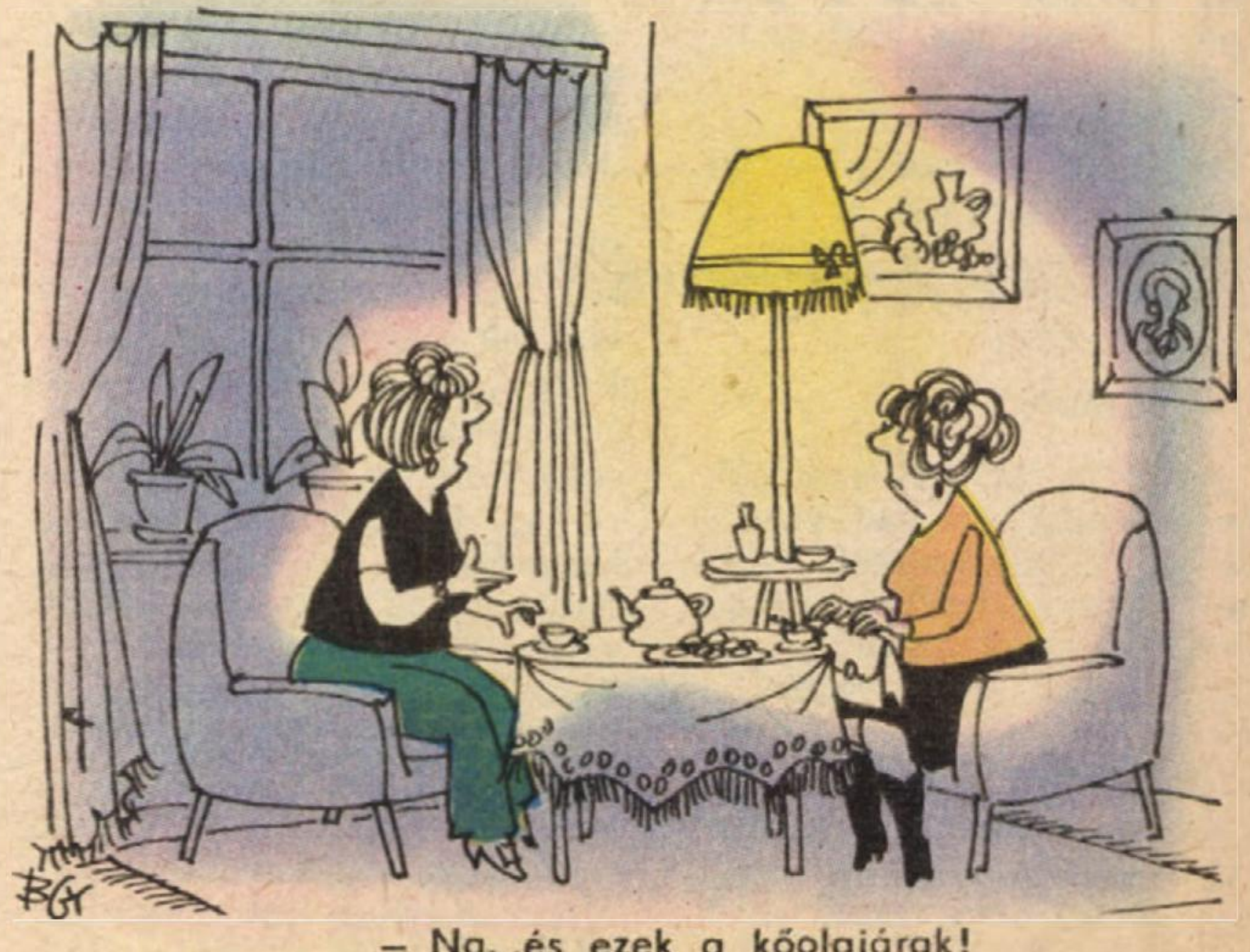

– Na, és ezek a kőolajárak!

EGY LAPNYOMDÁBAN

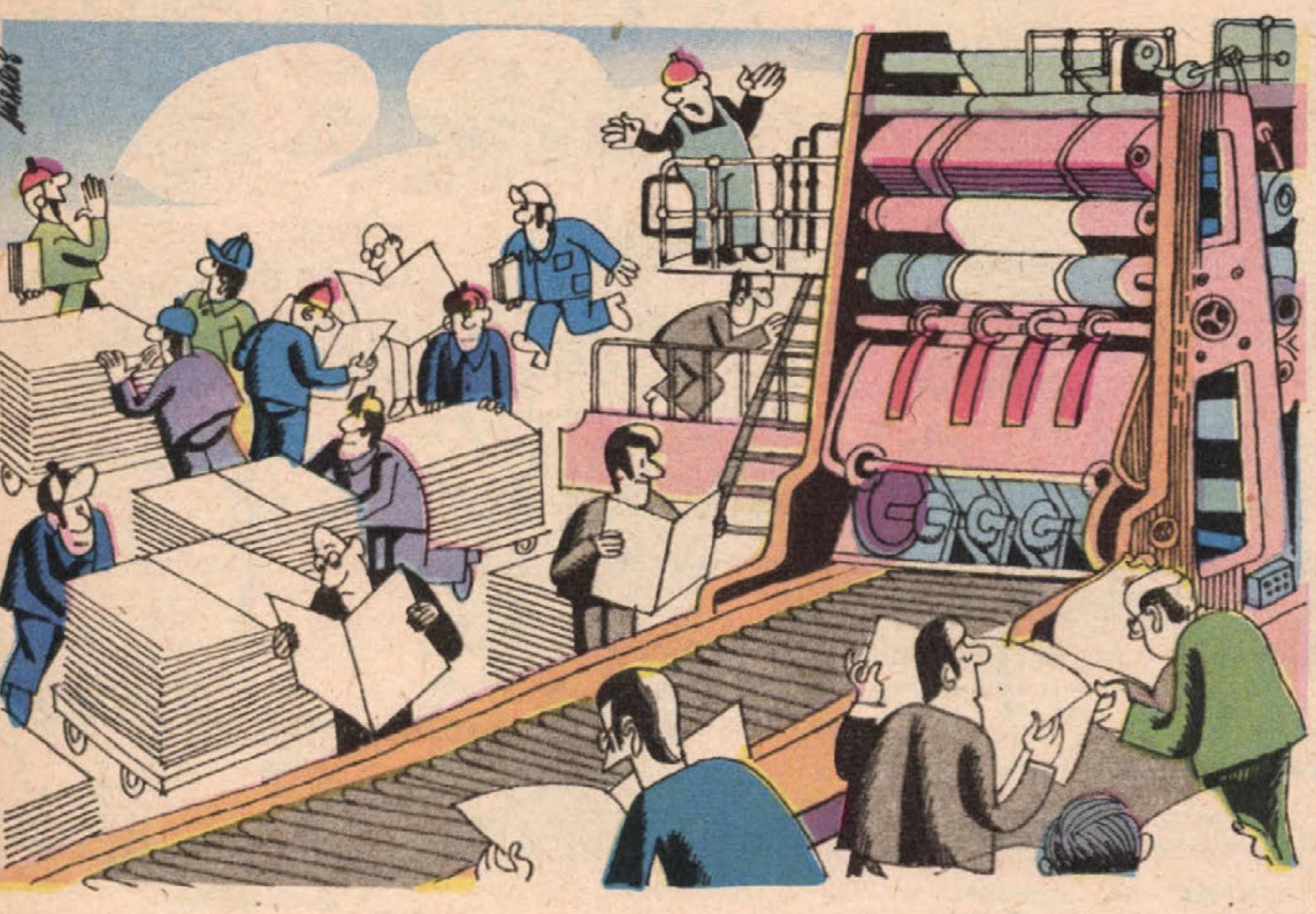

– Mi újság?
– Semmi.

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA (XVIII.)

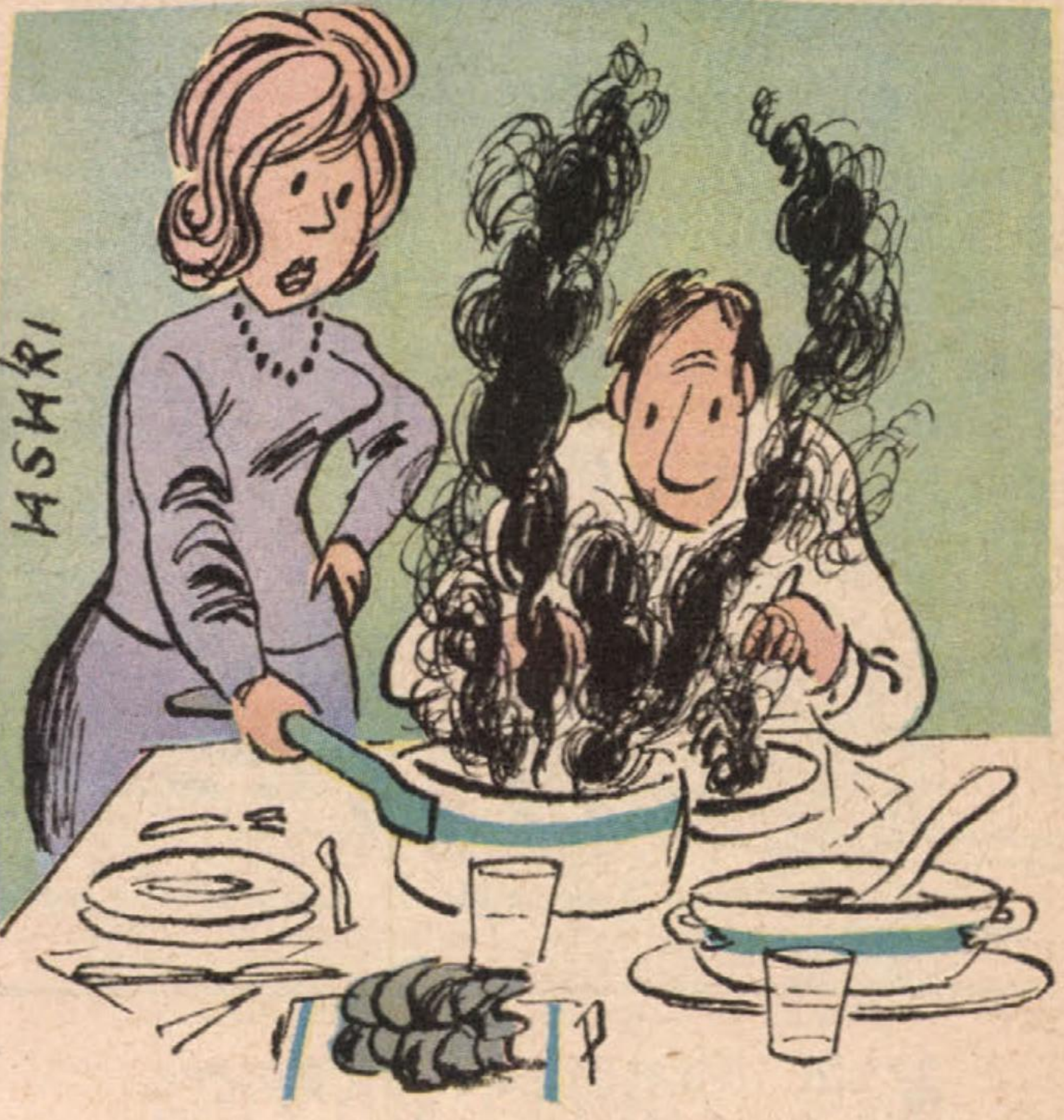

„Vagy nem tetszik tán, amit alkoték?"

(Madach)

MIÉRT BETEG A MAGYAR ÖKÖLVÍVÁS?

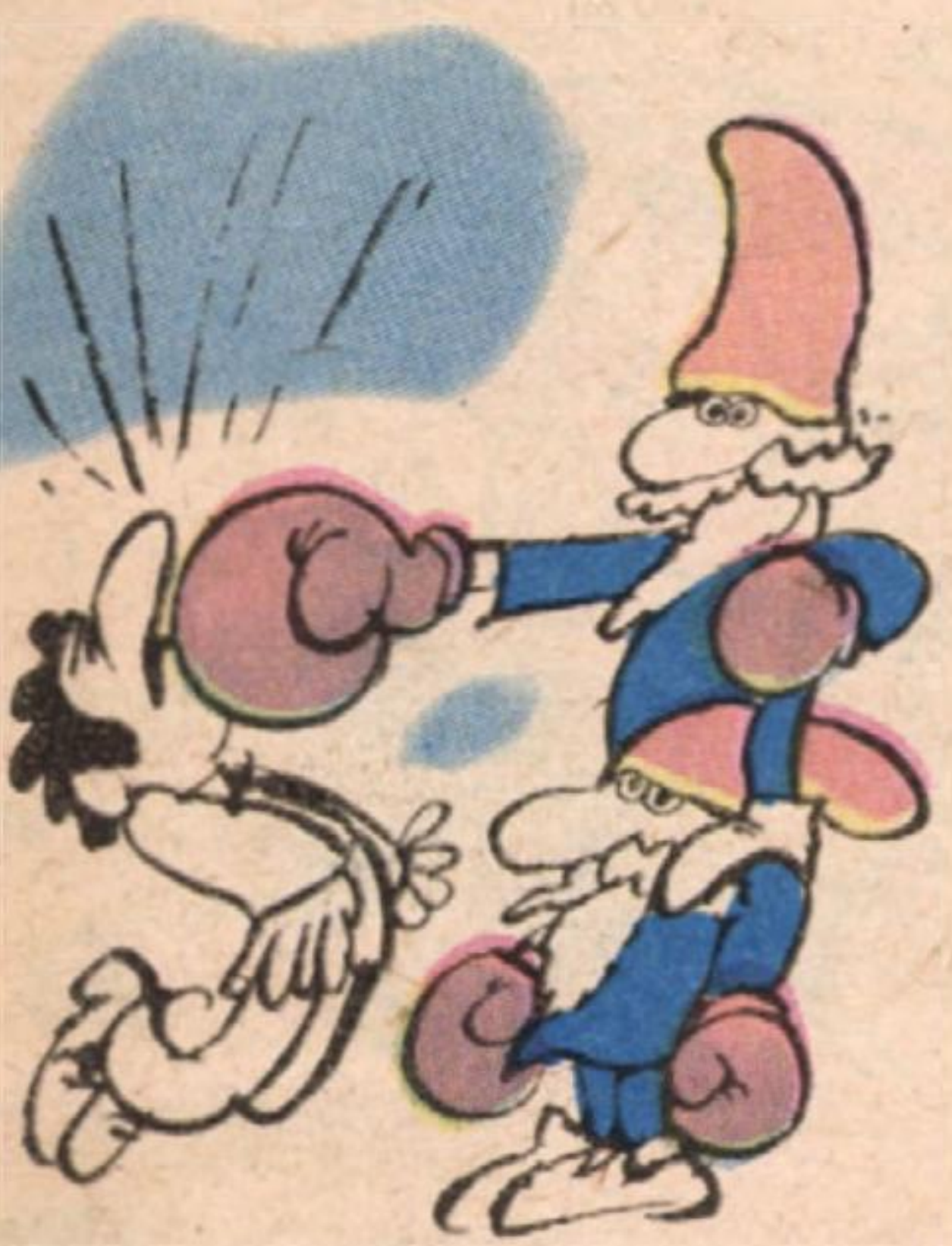

Köztudomású, hogy Papp László a múlt év novemberének elején lemondott az ökölvívó válogatott szakvezetői tisztjéről. Köztudomású továbbá, hogy illetékes szerv a lemondólevél kézhez vétele után csaknem két hónapig a füle botját sem mozgatta. Az ügyintézésnek ezt az emberséges és demokratikus módját választottuk mi is, amikor az összefüggések feltárása céljából nem hívtuk fel az illetékes szervet. A képzeletbeli telefonbeszélgetés a következőképpen nem ment végbe.

— Jónapot kívánok. Kérem, mi egy cikket szeretnénk írni ezzel a címmel: „Miért beteg a magyar ökölvívás"?

— Tejóisten, csak nem Végh Antal kegyeskedik lenni?

— Nem kérem. Itt a Ludas Matyi.

— Na, hála istennek!

— Kérem, önök két hónapig nem válaszoltak Papp László lemondó levelére.

— Izé... beteg volt a gépírónőnk. Mumpsz.

— Értjük. Bár egy demokratikus szerv manapság már nem csak diktálni tud, hanem írni is.

— Ha már itt tartunk: mi írtunk is neki. Előttem a másolat: „Kedves Laci bácsi! Maga az én nagy példaképem. Kérem, küldjön nekem egy fényképet abból, amelyiken úgy a szemébe lóg a haja. Keszcsókolom. Sallangos Pistike úttörő, Csóripusztáról."

— Miért írtak rangrejtve?

— Nem akartunk megalázkodni. Egy kerti törpe ne boruljon térdre, mert belebotlanak.

— És? Mi történt a levélre?

— Küldött egy fényképet. Ebből arra következtettünk, hogy minden rendben van és a lemondást csak tréfának szánta. Hehe, mókás gyerek volt világéletében.

— De még mindig nem reagáltak személyesen.

— Nevelési célzattal. Egy ökölvívónak jót tesz, ha néha eltángálják. Nos, mi most kiütöttük Papp Lászlót. Persze a saját érdekében. És persze a magyar ökölvívás érdekében is. Tudniillik szeretnénk eredményesebb mestert a válogatott élére.

— Dehiszen Papp László minden idők legeredményesebb amatőr versenyzője. Három olimpiai bajnokságot nyert.

— Na tetszik látni. Mi Mark Spitzre gondoltunk. Annak hét aranya van!

— Dehiszen Mark Spitz nem bokszoló, hanem úszó!

— Jaaa? Különben mindegy, Spitznek legalább a múltja makulátlan.

— Miért? Miféle foltot találnak Papp László múltjában?

— Mifélét? Kérem, majd sorolom. A helsinki olimpián kiütötte a feketebőrű Spider Webbet, a melbournei olimpia döntőjében legyőzte a feketebőrű Jose Torrest, profikorában elnáspángolta a feketebőrű Tiger Jonest. Most kérdem: lehet-e sportvezető Magyarországon olyan ember, aki rendszeresen veri a négereket?

— Tessék mondani: nem lehetséges, hogy önök egy cseppet irigylik Papp László sikereit?

— Pardon: Papp László micsodáit?

— Elnézést, visszavonom a kérdést. Ha nem tudják mi az, természetesen nem is irigyelhetik.

— Na úgye? Ráadásul egyfajta egészségtelen személyi kultusz alakult ki a szakvezető körül. Gyakran az egész Sportcsarnok kórusban kiáltozta: „papplaci... papplaci..." Tisztára úgy tűnt, hogy ezt az embert mindenki szereti. Hát kérem, ez velünk sosem fordult elő. Ki tudja miért?

— Önök szerint tehát egeszségesebb, ha valakit nem joggal ünnepelnek, hanem jogtalanul szidnak a nézőtéren. Ahogy például újabban Bene Ferencet szokták.

— Sokkal egészségesebb. A szurkoló azért megy ki a versenyre, hogy lereagálja a keserveit. Hogy dühöngjön és tiltakozzék. Pszichológia.

— Megeshet, hogy a jövőben önök is részesülnek efféle lélektani áldásból. Egy utolsó kérdés: Papp László vezetésével négy év alatt egy olimpiai-, öt Európa- és hét ifjúsági Európa-bajnokságot nyert a magyar ökölvívás...

— Kérem, kérem, hagyjuk ezt a soviniszta demagógiát...

— ... ármost, ha a jövőben neadjisten megritkulnak ezek a sikerek... miből élnek majd önök?

— Hehe, ne tessék minket félteni. Van a birtokunkban egy csomó Papp László autogramm. Majd ezeket árusítjuk.

Peterdi Pál

TÉLI BEUTALÓ

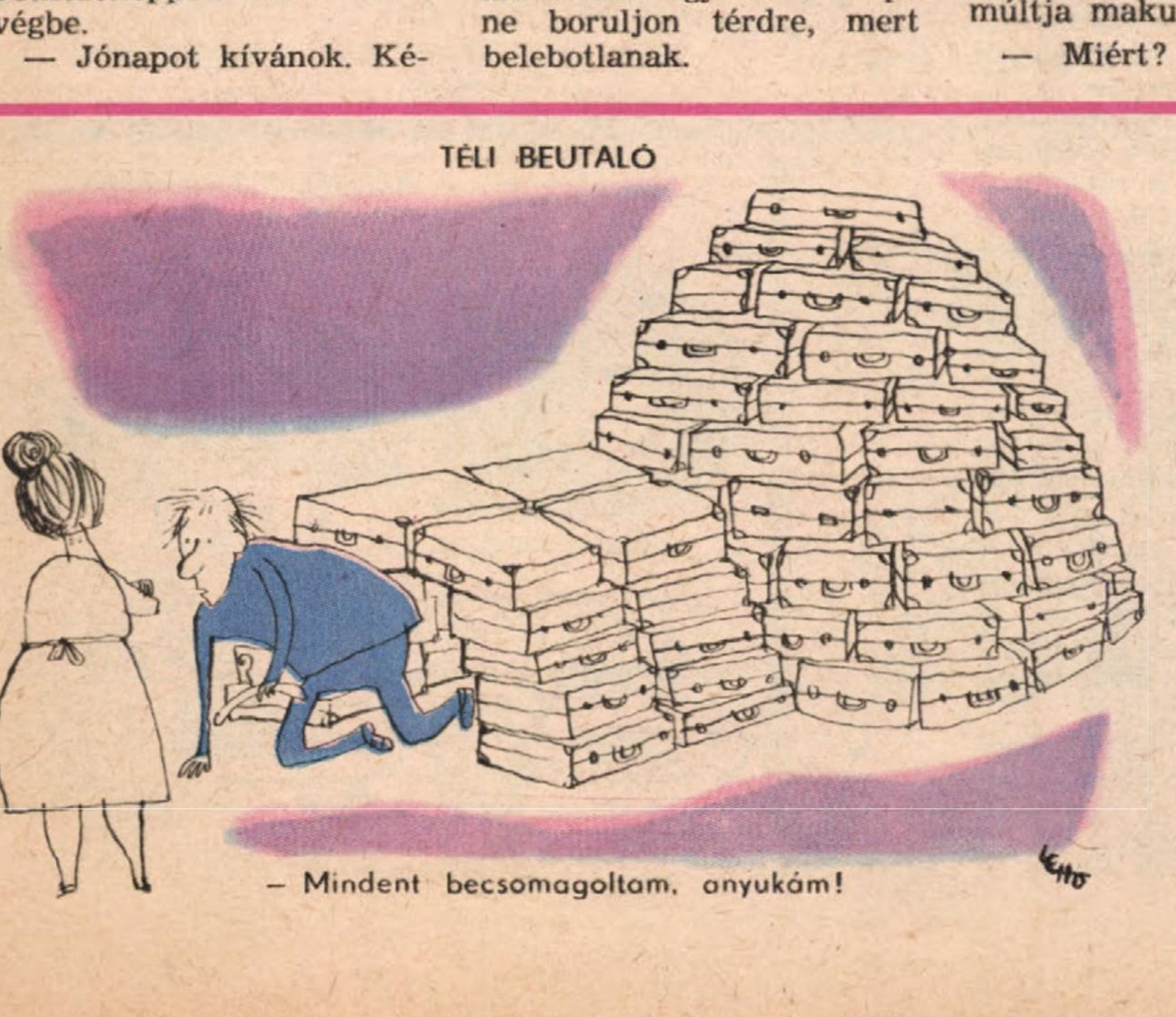

– Mindent becsomagoltam, anyukám!

DISZNÓÖLÉSI KALAND

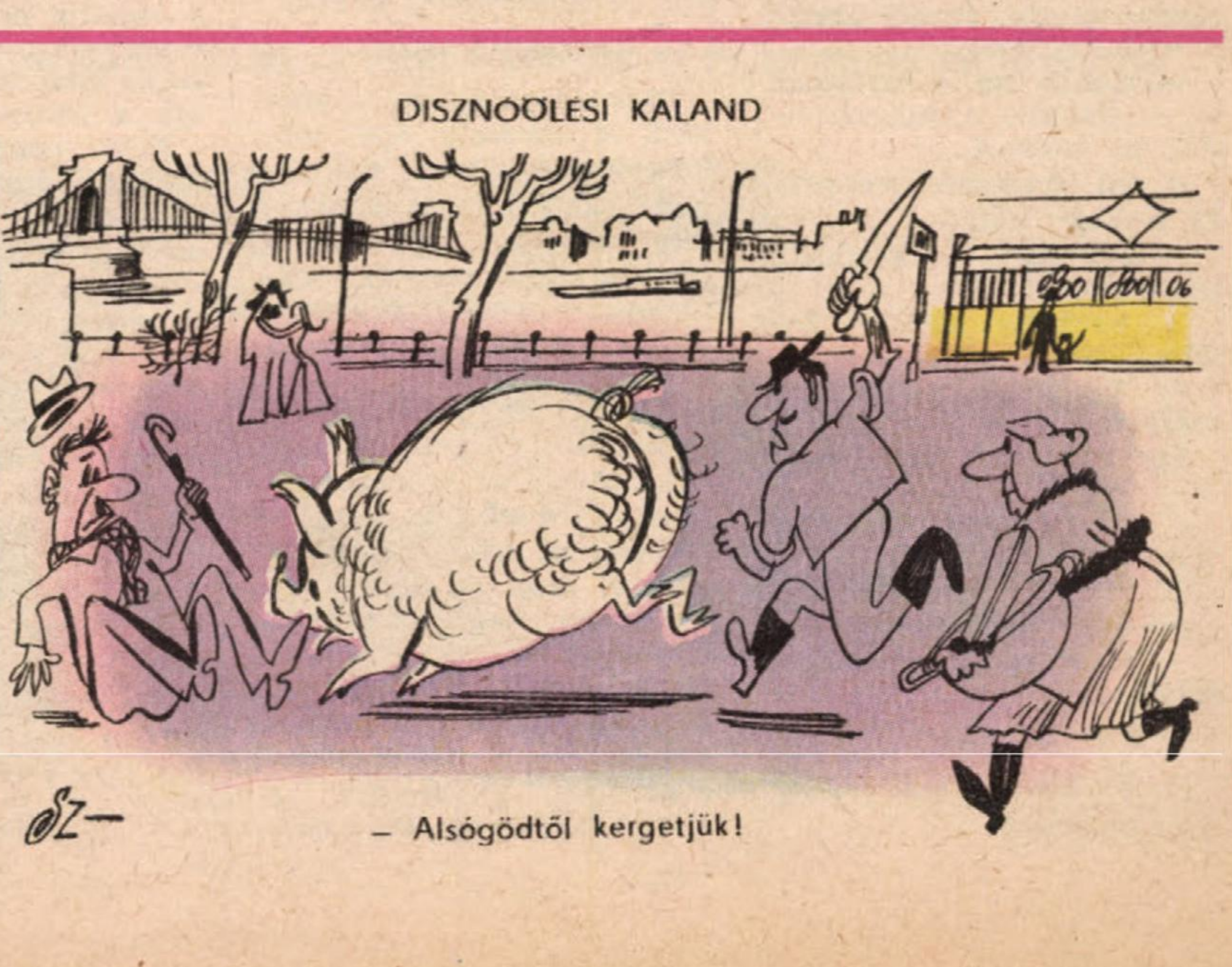

– Alsógödtől kergetjük!

ÚJ LAKÓTELEP

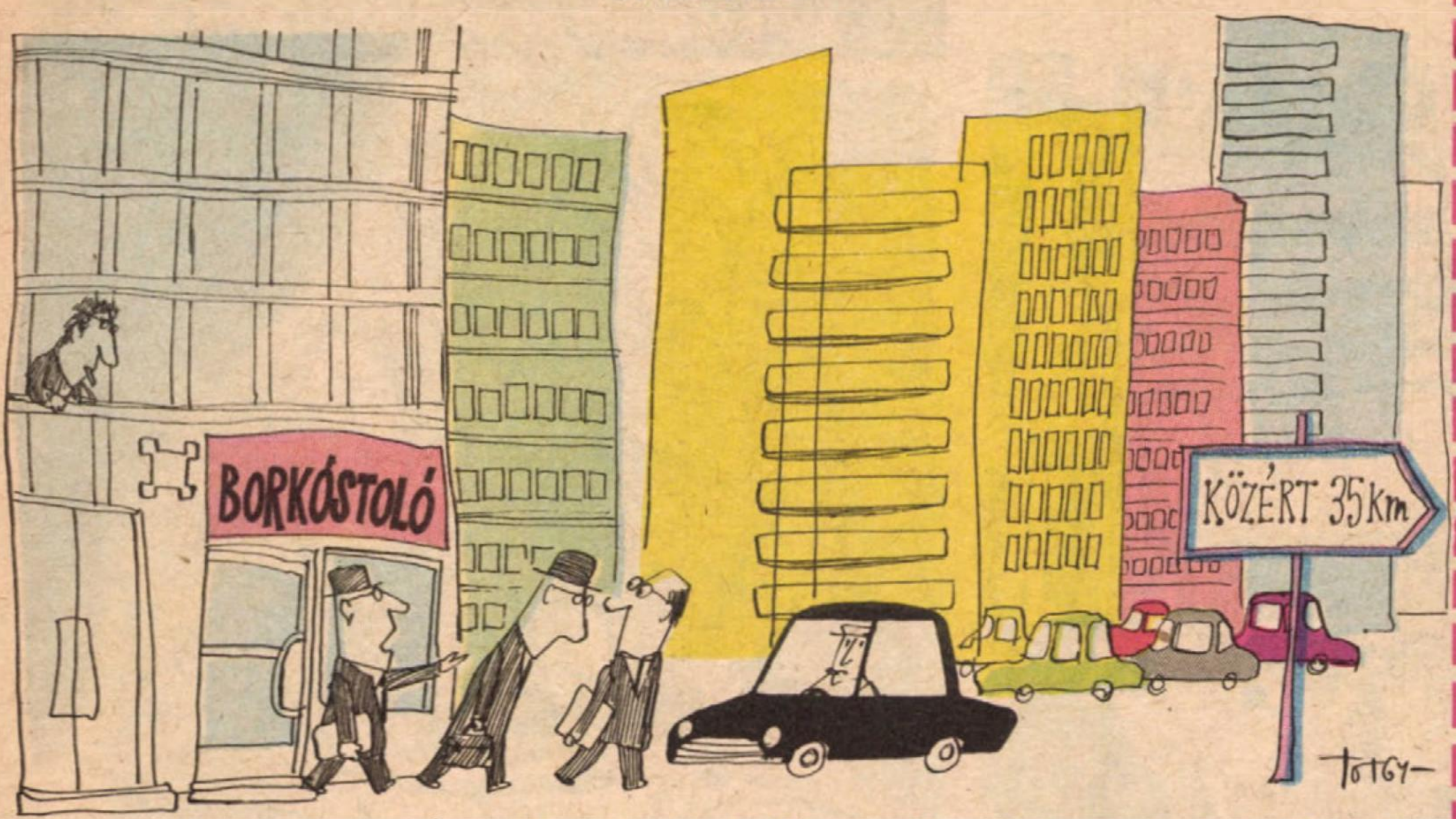

– Kartársak, ezen a megnyitón túl vagyunk. Most határozzuk el a további bolthálózat fejlesztését.

KiS TÖRTÉNETEK

VÁLTOZNAK AZ IDŐK

Ha az ember több éven át jár ugyanarra a fürdőhelyre, lassan a második hazájának érzi. Megérkezéskor rögtön lemegy a partra: megvan-e a tenger, megvannak-e a sirályok, a kabinok. S boldogan állapítja meg: a tenger is megvan, a sirályok is, a kabinok is. Aztán keresni kezdi a tavalyi, tavalyelőtti ismerősöket. Rendszerint azok is megvannak. Persze, akadnak olyanok is, akik eltűnnek, néha évekig.

Nicole öt évvel ezelőtt volt a kabinszomszédom. Akkoriban tizenegy éves lehetett. Vékony, csontos, hosszú lábú kislány. Egyszer véletlenül benéztem a kabinjukba, amikor éppen fürdőruhát cserélt.

— Forduljon el, monsieur! — takarta el gyorsan a mellét.

— Miért forduljak el? Nincs ott semmi — mosolyogtam.

— De majd lesz — felelte magától értetődően.

Aztán öt évig nem láttam. Amikor újra találkoztunk, akkor már volt mit takargatnia. Fiú is hasalt mellette a homokban, egy suta kamasz, beakasztott kezekkel. lábakkal. Sütött a nap. Nicole kente a vállát olajjal.

— Kenje be a hátamat is — mondta a fiúnak. — Jól, az egészet.

A fiú óvatosan kenegette a lány hátát.

— Meddig? — kérdezte zavartan.

— Ameddig meri — felelte kacéran Nicole.

A fiú nem merte túl mélyen.

Így változnak az idők.

INTERJÚ

— *Min dolgozik, mester?*

— *Az emlékirataimon.*

— *Megírja, hogy kikkel találkozott?*

— *Természetesen.*

— *És kikkel találkozott?*

— *Senkivel.*

PLETYKA

Az író régimódi bérházban lakik. Az emeleteken körfolyosó, vagyis gang. Tehát mindenki lát mindenkit és mindenki tud mindenkiről mindent. Persze, aztán amit egymásról tudnak, nem úgy mondják tovább, ahogy tudják, s kiadós pletykák kerekednek, hogy csak úgy zeng a veszekedésektől a ház. Egyszer belekeveredett az író egy ilyen csetepaté kellős közepébe. Megpróbált csillapítóan fellépni, s elítélte a pletykát, mint káros népszokást. És erre az történt, ami történni szokott. Ellene fordult a közhangulat.

— Maga, maga beszél, szerkesztő úr? — vágta csípőre a kezét Horváthné a II. emelet 6-ból. — Maga talán nem pletykál? Maga rosszabb száz pletykás vénasszonynál. Lesi az embereket, aztán amit kiles róluk, azt meg is írja: Mindenki tudja, hogy a Kovácsékról írta, hogy a Kovács a szilveszteri tévékabaré után nadrágszíjjal összeverte a feleségét. De nem is így igaz. Mert a Kovácsnak nincs nadrágszíja! Nadrágtartót hord! A szerkesztő úr csak ne beszéljen!

KONZÍLIUM

Franciaországban történt, a színhely egy várkastély, a Loire völgyében. Vagy hatszáz várkastély áll a leghosszabb francia folyó mentén, rozzantak, nem rozzantak; van, amelyiknek milliomos a tulajdonosa, de olyan is akad, aki töpörtyűt ebédel papírból. (A hitelességhez azért ne ragaszkodjunk.) Ennek a várkastélynak az ura gazdag, de viszont öreg és beteg.

Egyszer aztán az öreg monsieur állapota válságosra fordult. A család lehozatott hozzá két párizsi professzort. A professzorok elbűvölten csodálták a XIII. században épült várkastélyt, az ősparkot, s miután megvizsgálták a címeres ágyban nyögdécselő beteget, konzíliumra vonultak vissza. A konzíliumot a lovagteremben tartották. A hatalmas, kongó helyiségben körös-körül az egykori lovagok páncéljai csillogtak. S hogyan, hogy nem, az egyik professzor leemelte az egyik páncélöltözék sisakrostélyát. Szóval az egész fejet. Aztán — lehetséges, hogy annak a whiskynek a hatása alatt, amelyet az inas az asztalra készített — a fejére húzta.

Eddig nem is lett volna semmi baj. Elvégre, egy tudós orvos is lehet kíváncsi: milyen a világ sisakban. A baj ott kezdődött, hogy a sisak nem jött le. Bárhogy rángatgatták, kalapálták, a sisak nem mozdult. S az idő telt. A család nem tudta mire vélni a már egy órája tartó konzíliumot. Valaki bekopogott a lovagterembe. A válasz: rögtön. De a rögtönből legalább egy fél óra lett. Végülis segítségkérésre szánták el magukat a professzorok. Becsengették az inast. Az se boldogult a sisakkal. Sőt még a szakácsné se, aki egy hete múlt száz kiló. A sofőr eltűnt valamerre, más valakit pedig, aki ért a szerszámokhoz, nem tudtak előkeríteni. Az egész kastély ott tolongott a sisakos professzor körül, minimum mosolyogva. Akik nem bírták, kirohantak a folyosóra röhögni.

Egy nagynéni maradt csak a várúr ágyánál, süket volt és nem értett semmit. Aztán a beteg elvesztette az eszméletét. A nagynéni kiabált. Nem volt más megoldás: a professzorok futottak a betegszobába, sisakban, sisak nélkül. Amikor a nagynéni meglátta a sisakos professzort, felsikoltott. Erre a beteg magához tért, s mivel férfi volt, felüvöltött. De utána még élt tíz évig.

Ez volt a sisakos professzor esete. Aki nem hiszi, járjon utána.

Fendrik Ferenc

Megkérdeztük rajzolóinkat:
Mi a kedvenc népszokásuk?

Hegedűs István:

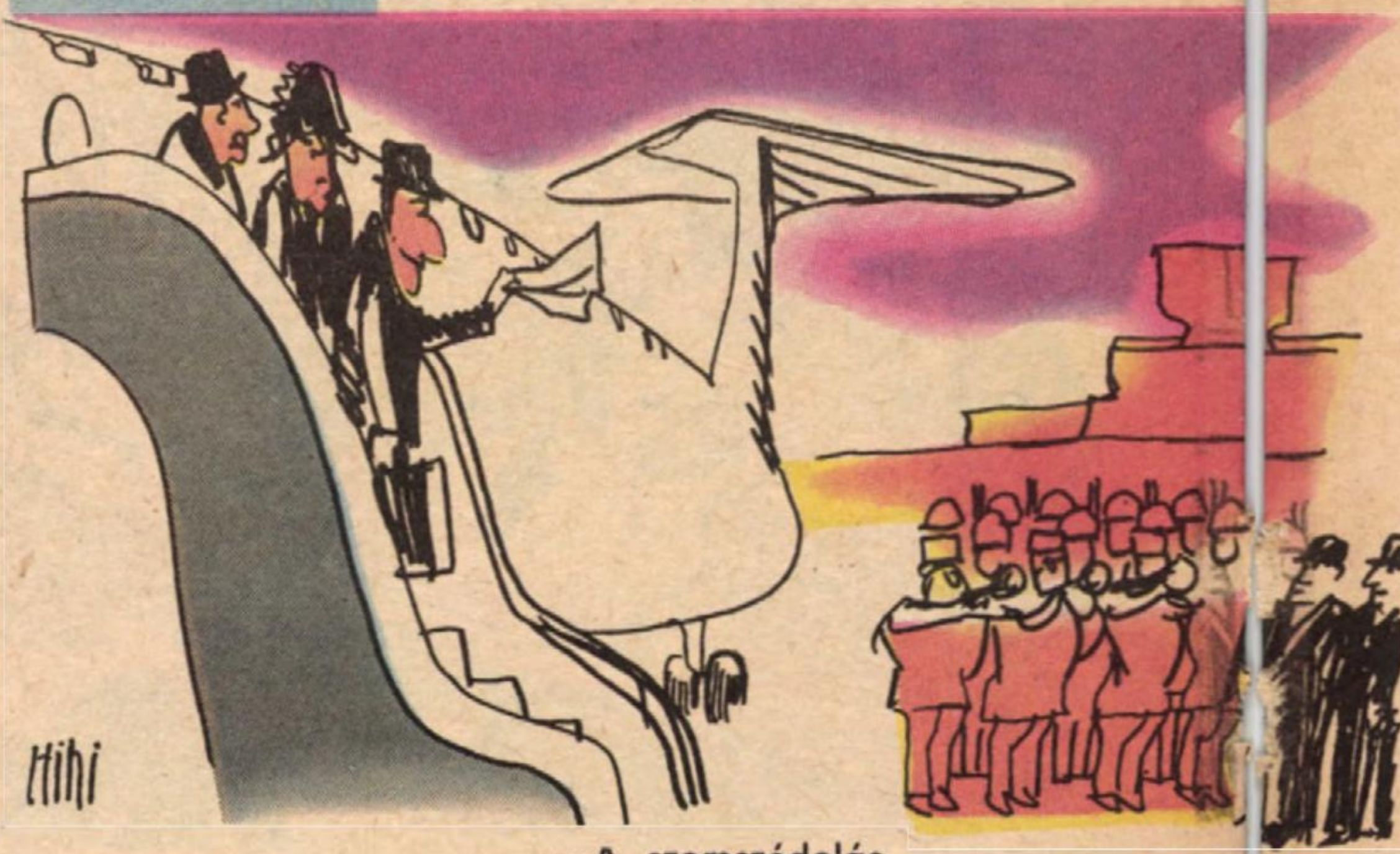

– A szomszédolás.

Sajdik Ferenc:

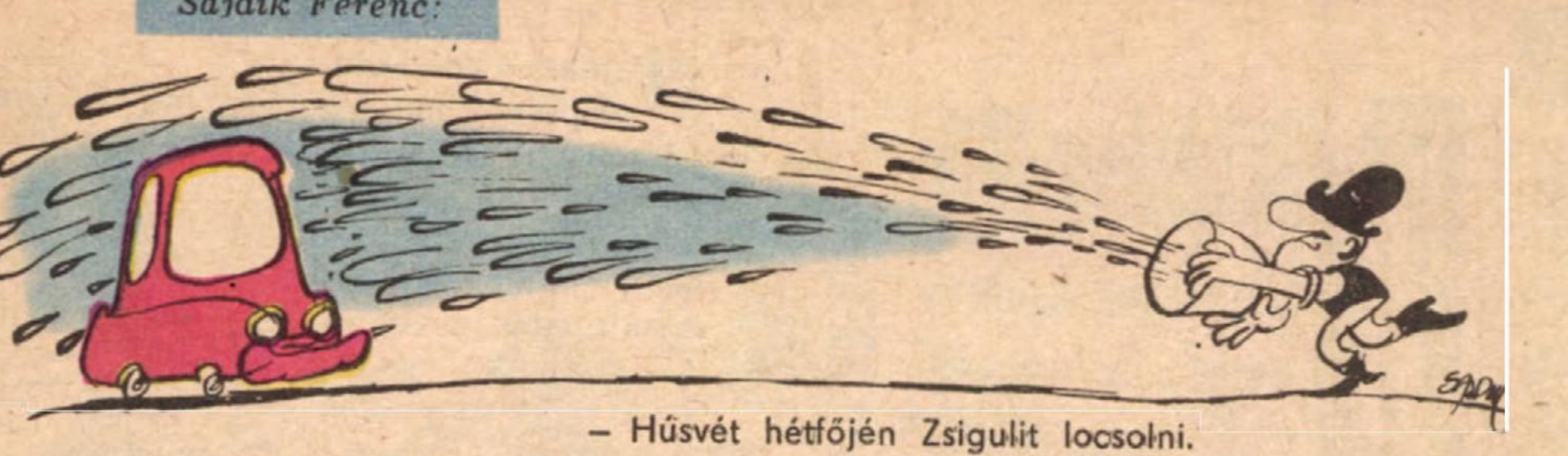

– Húsvét hétfőjén Zsigulit locsolni.

Barát József:

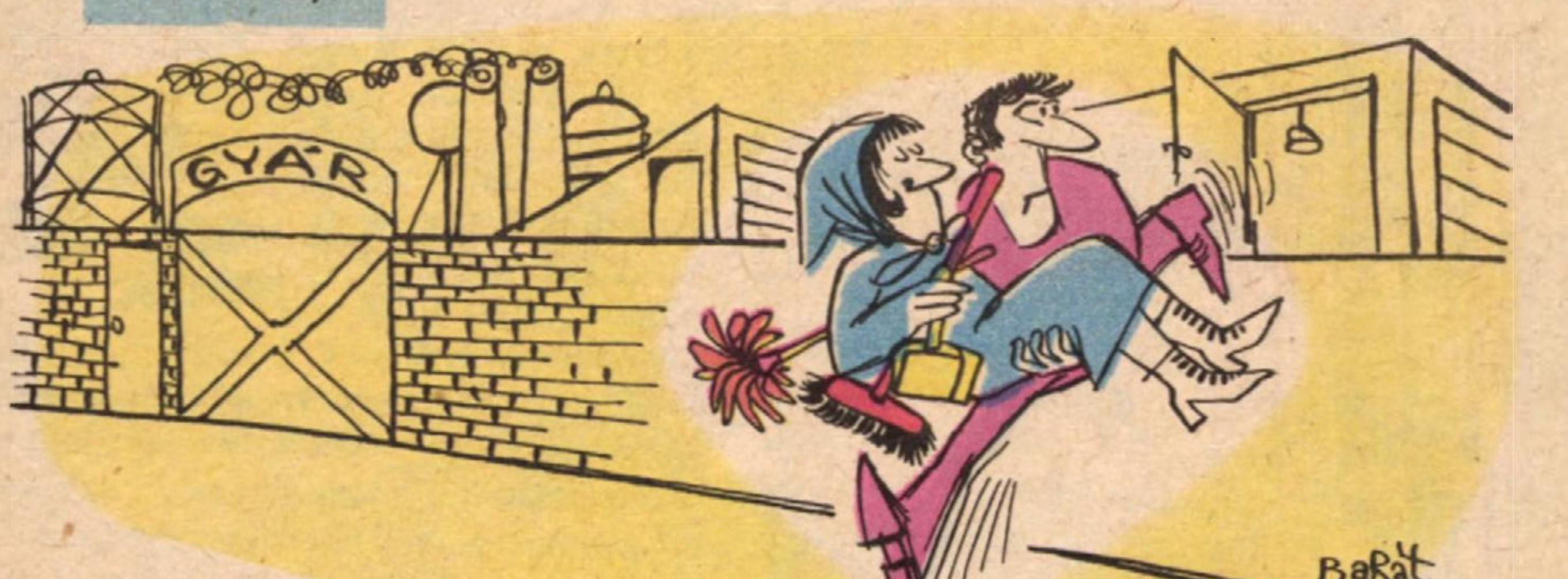

– A leányszöktetés.

Vasvári Anna:

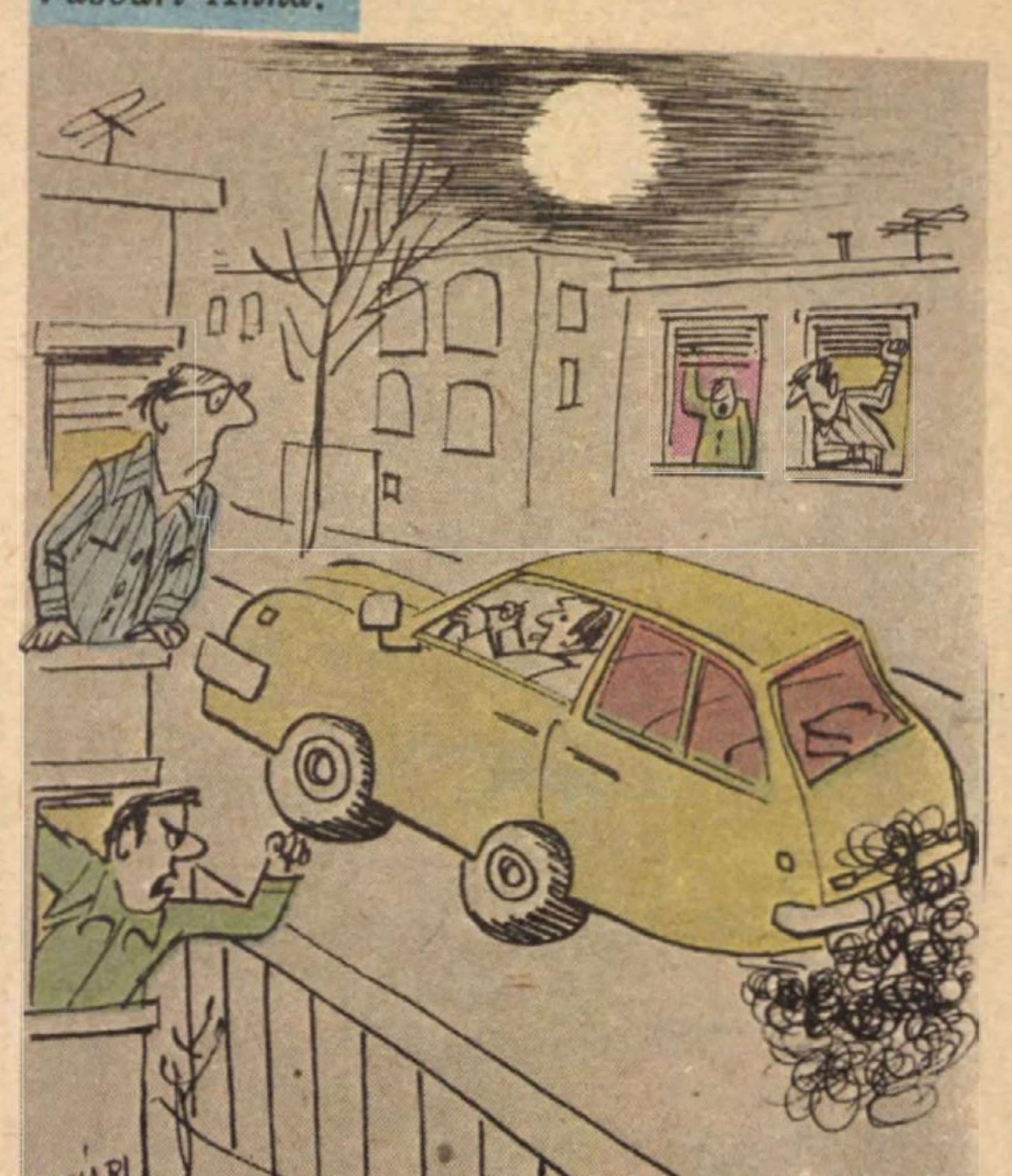

– Teliholdnál, éjfélkor, túráztatni a motort.

Fülöp György:

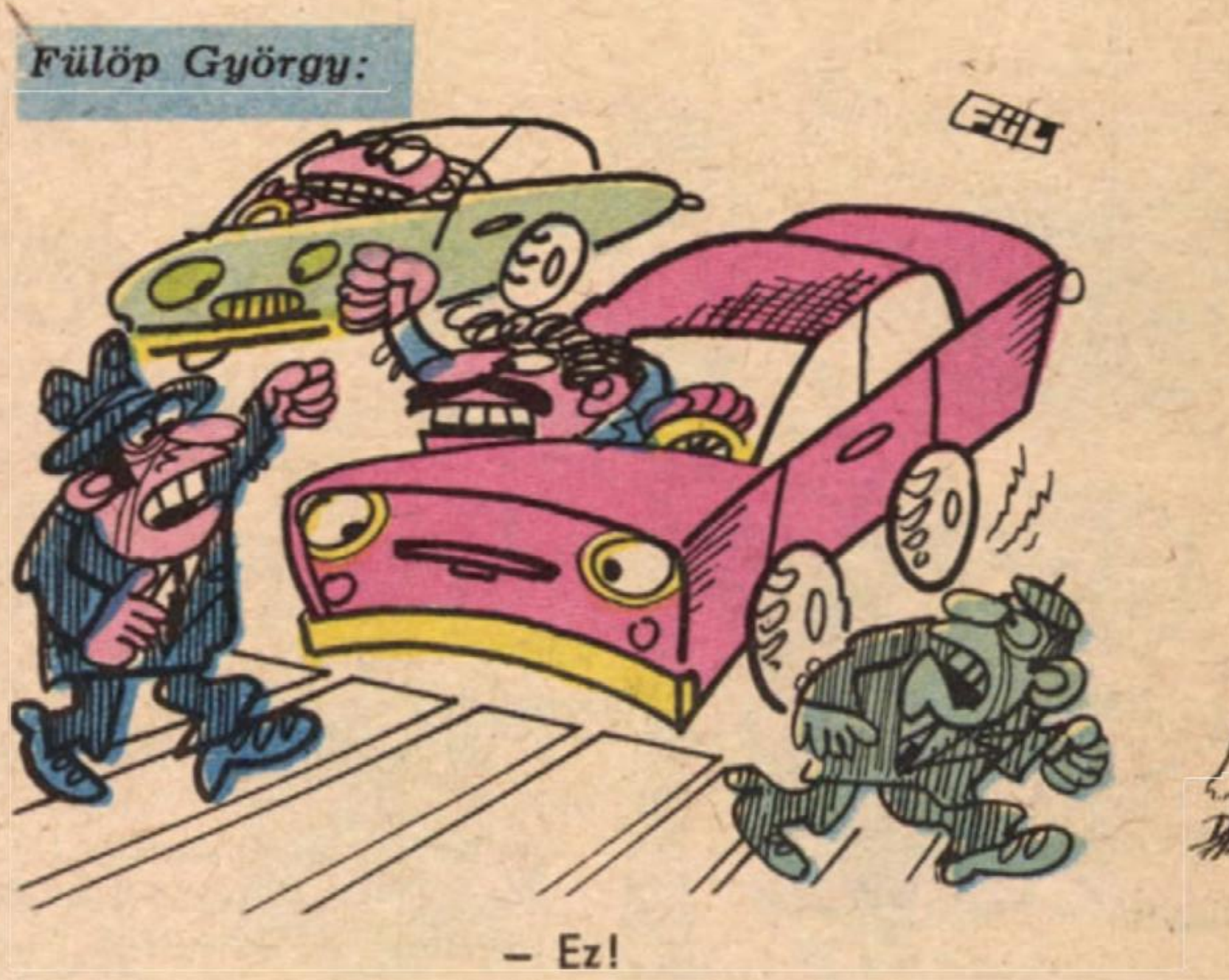

– Ez!

Dallos Jenő:

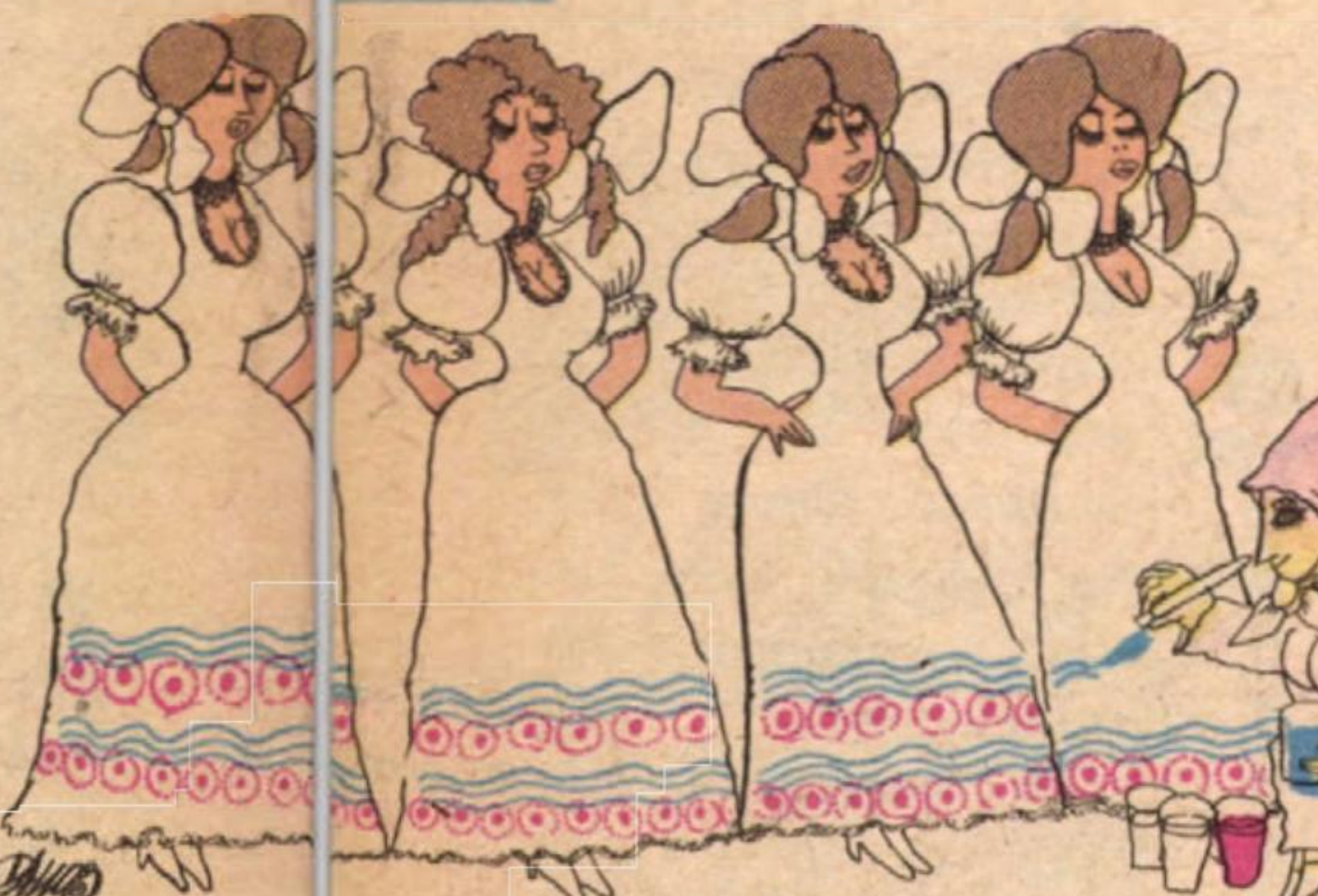

– A divattervezés.

Takács Imre:

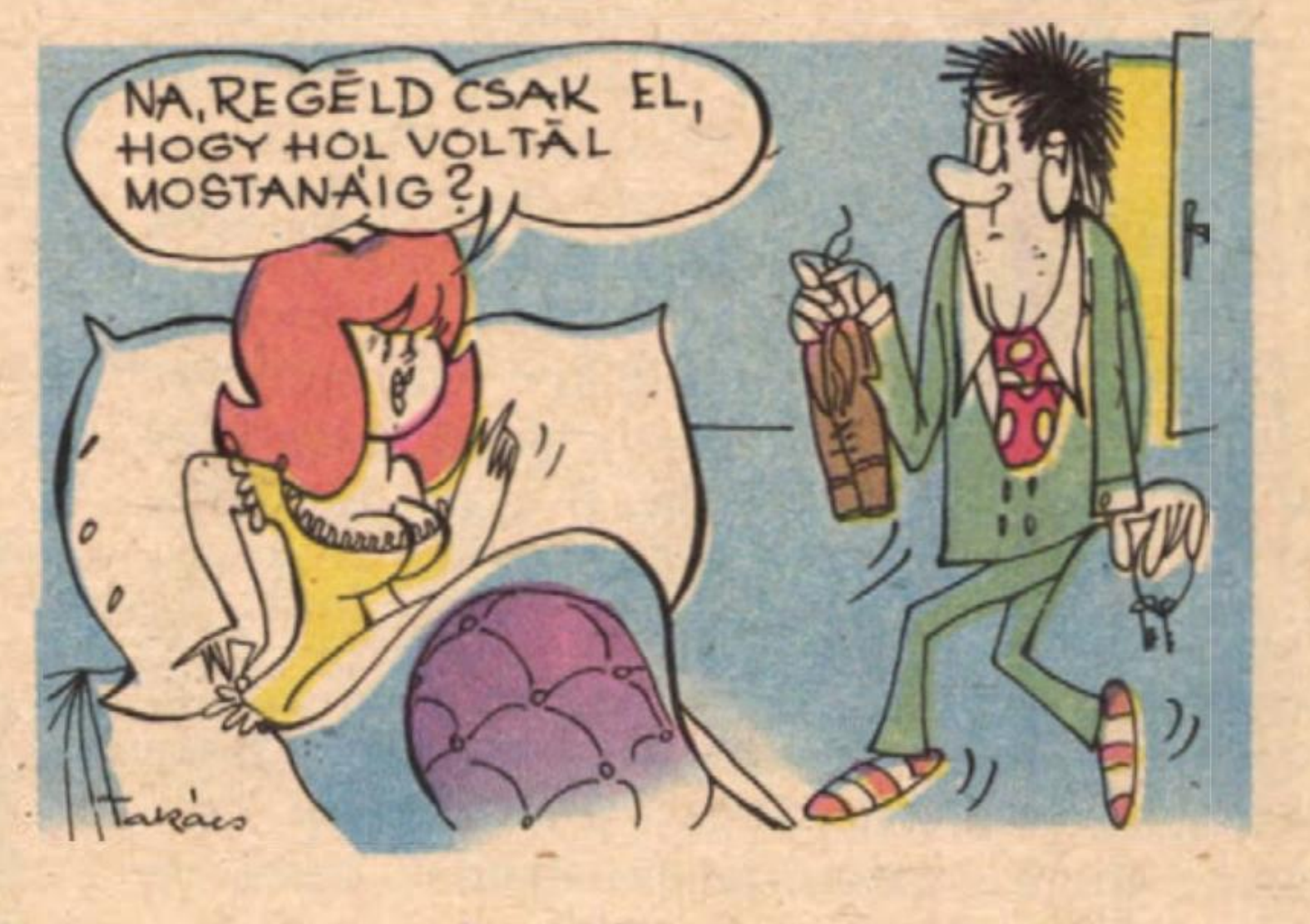
NA, REGÉLD CSAK EL, HOGY HOL VOLTÁL MOSTANÁIG?
Takács

– A regölés.

Brenner György:

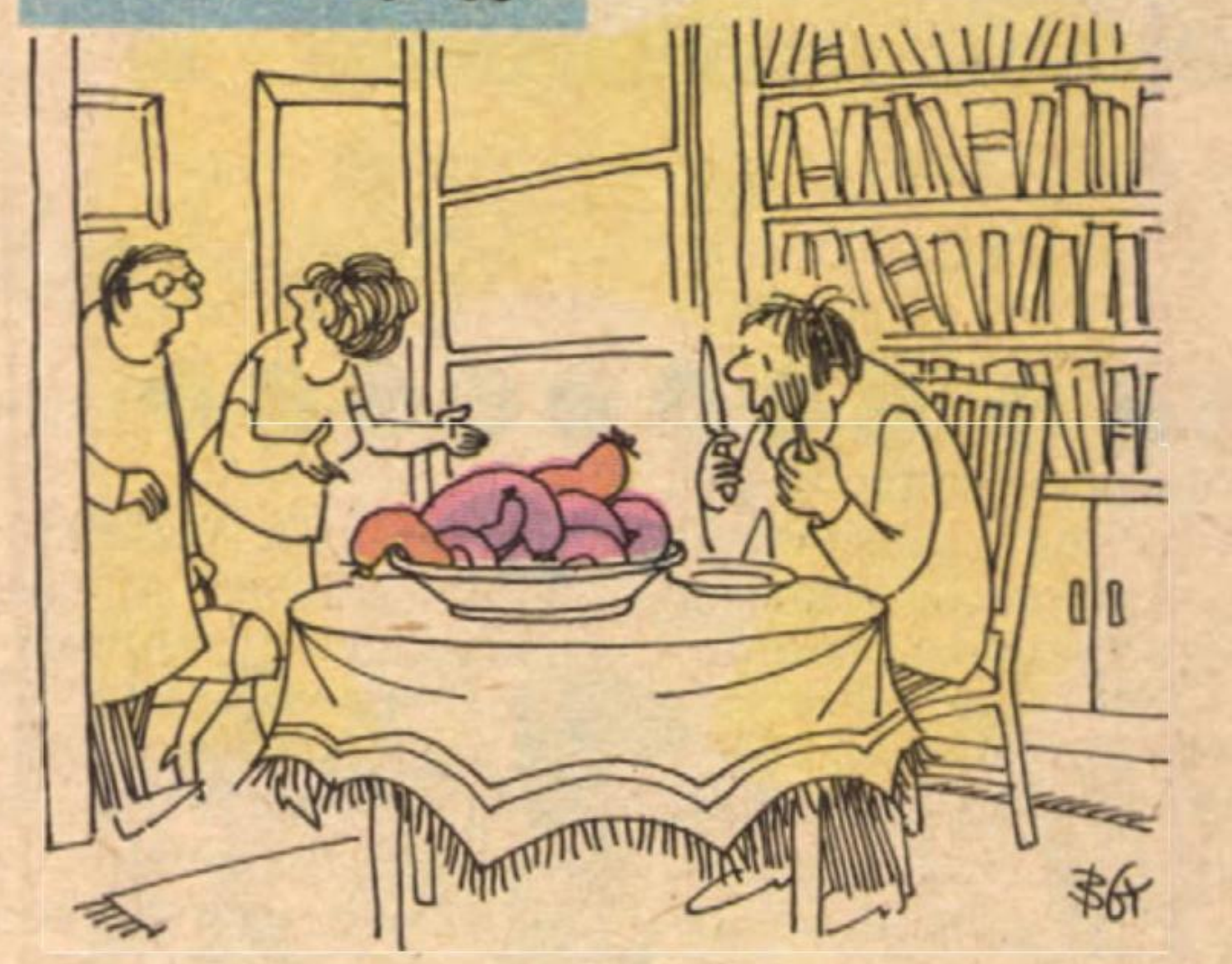

– A komatál.

Erdei Sándor:

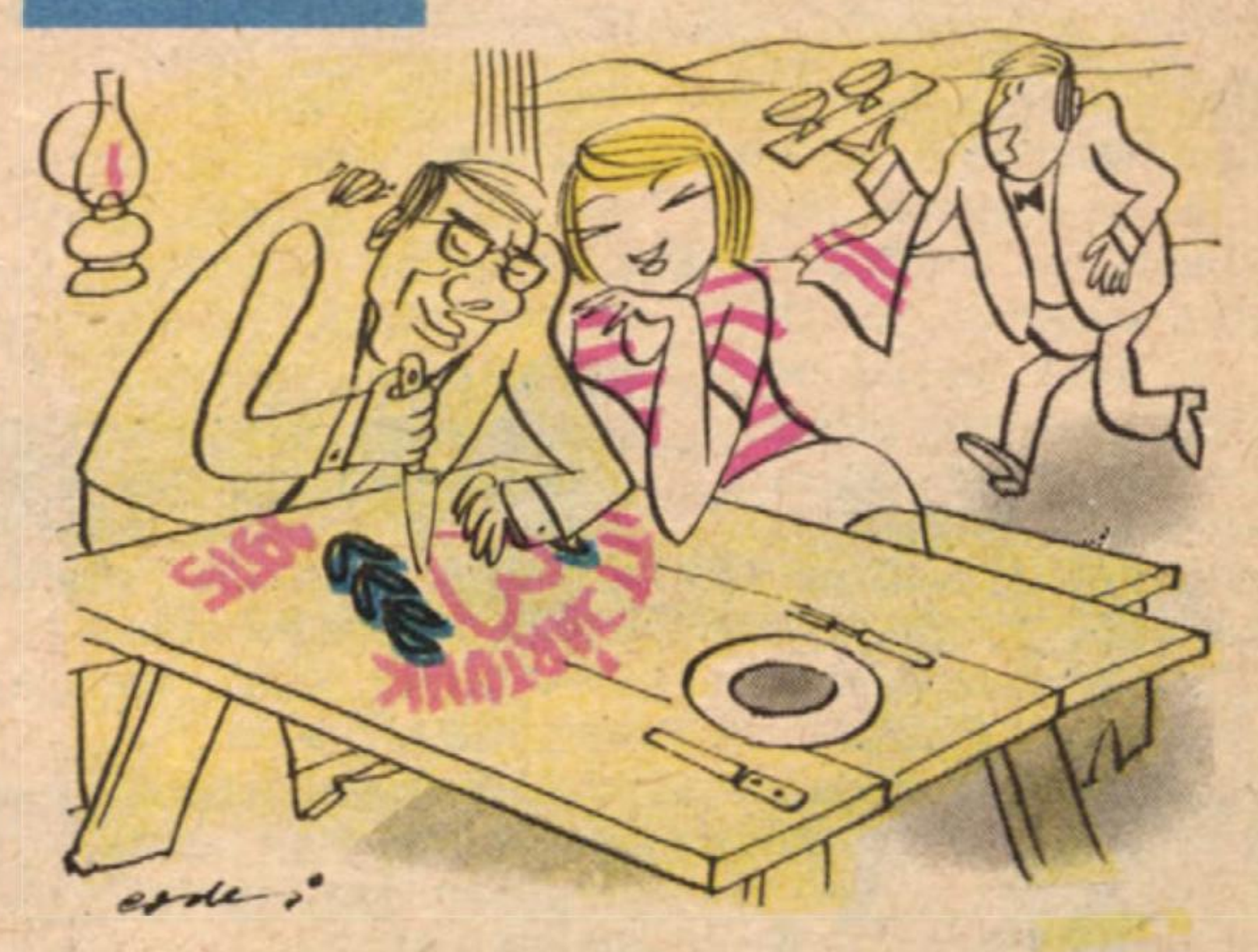

– A fafaragás.

Balázs-Piri Balázs:

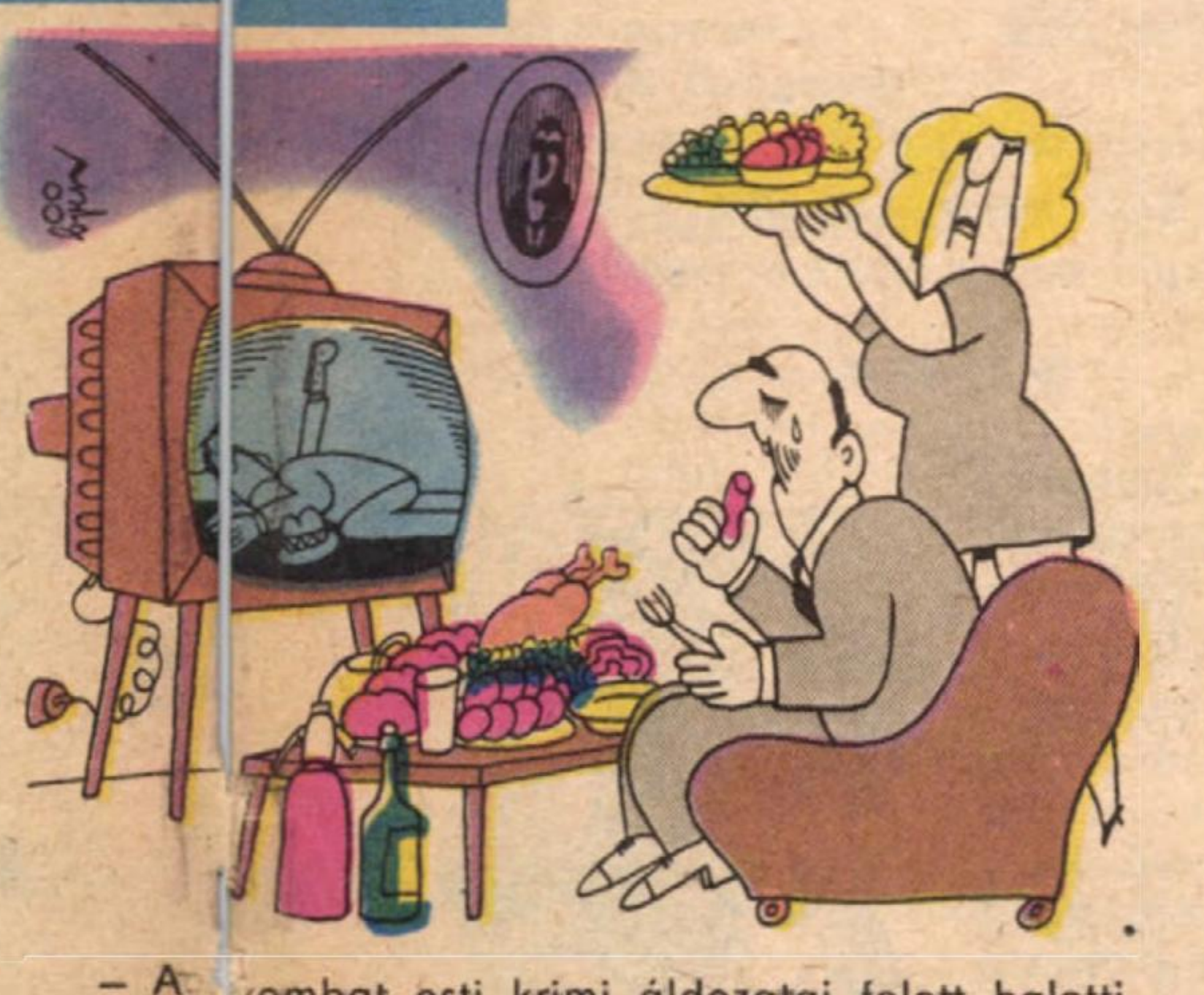

– A szombat esti krimi áldozatai felett halotti tort ülni.

Endrődi István:

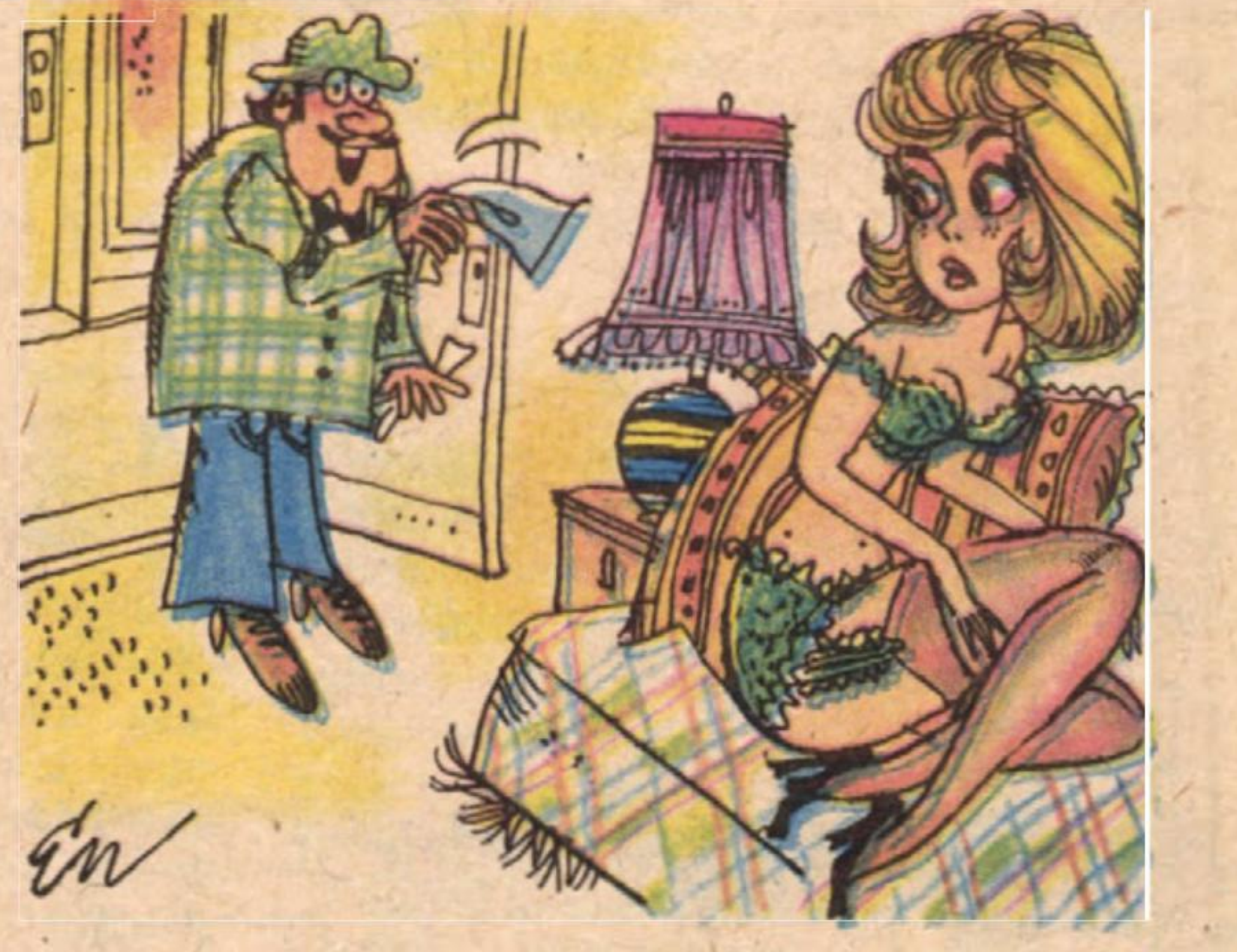

– A terézvárosi búcsú . . .

Szűr-Szabó József:

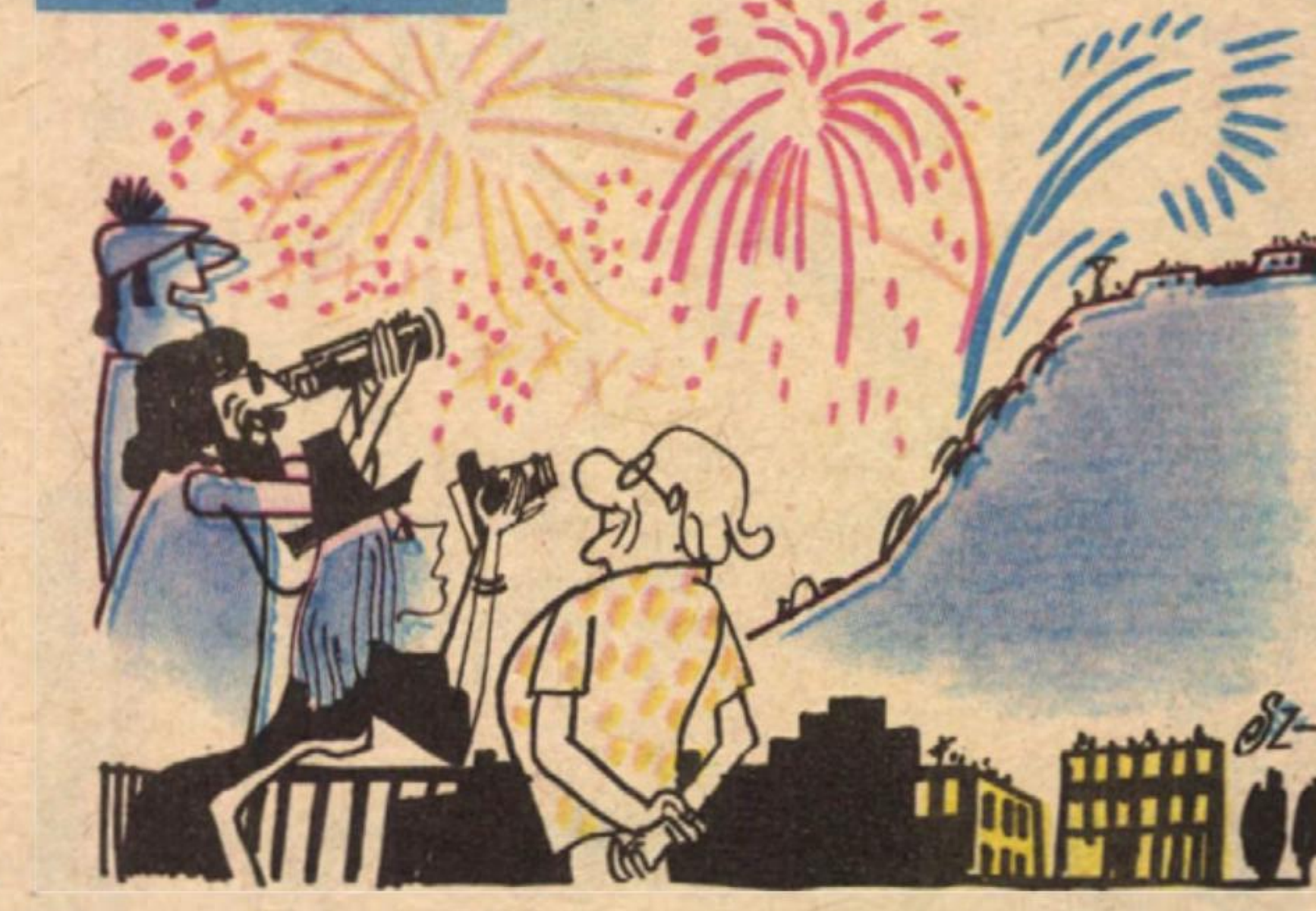

– Az augusztusi tűzijáték. Dicsekedhetek vele a külföldi rokonoknak, és nem kerül pénzbe!

KÉNYELMES VERSENYZŐ

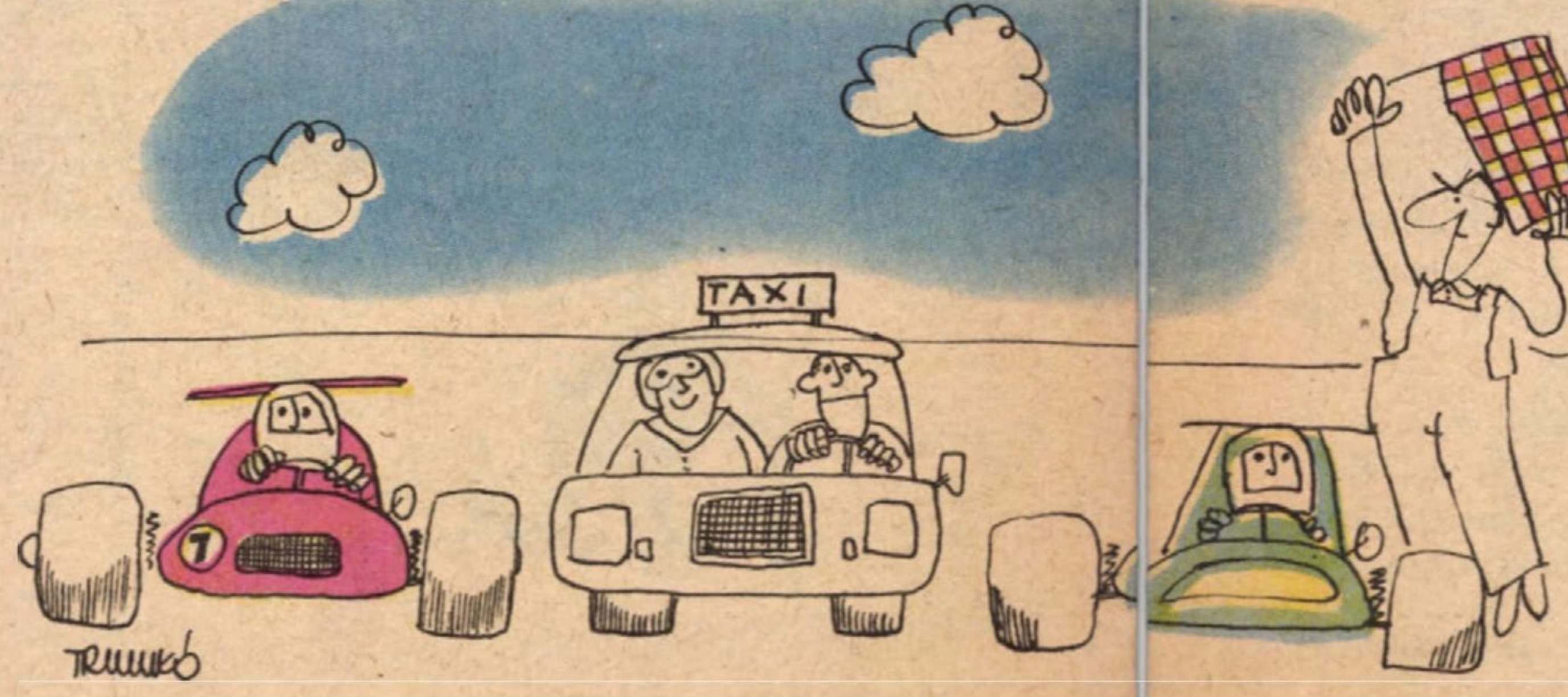

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Szereti ön a zongorát?

— Szenvedélyesen.

— Játsszak önnek valamit?

— Isten ments, én csak csukva szeretem.

*

Ügyvéd a védencéhez:

— Sajnálom, többet nem tehetek önért.

— Nem baj ügyvéd úr — feleli az elítélt. — Nekem két esztendő éppen elég.

SPORTSZERŰEN

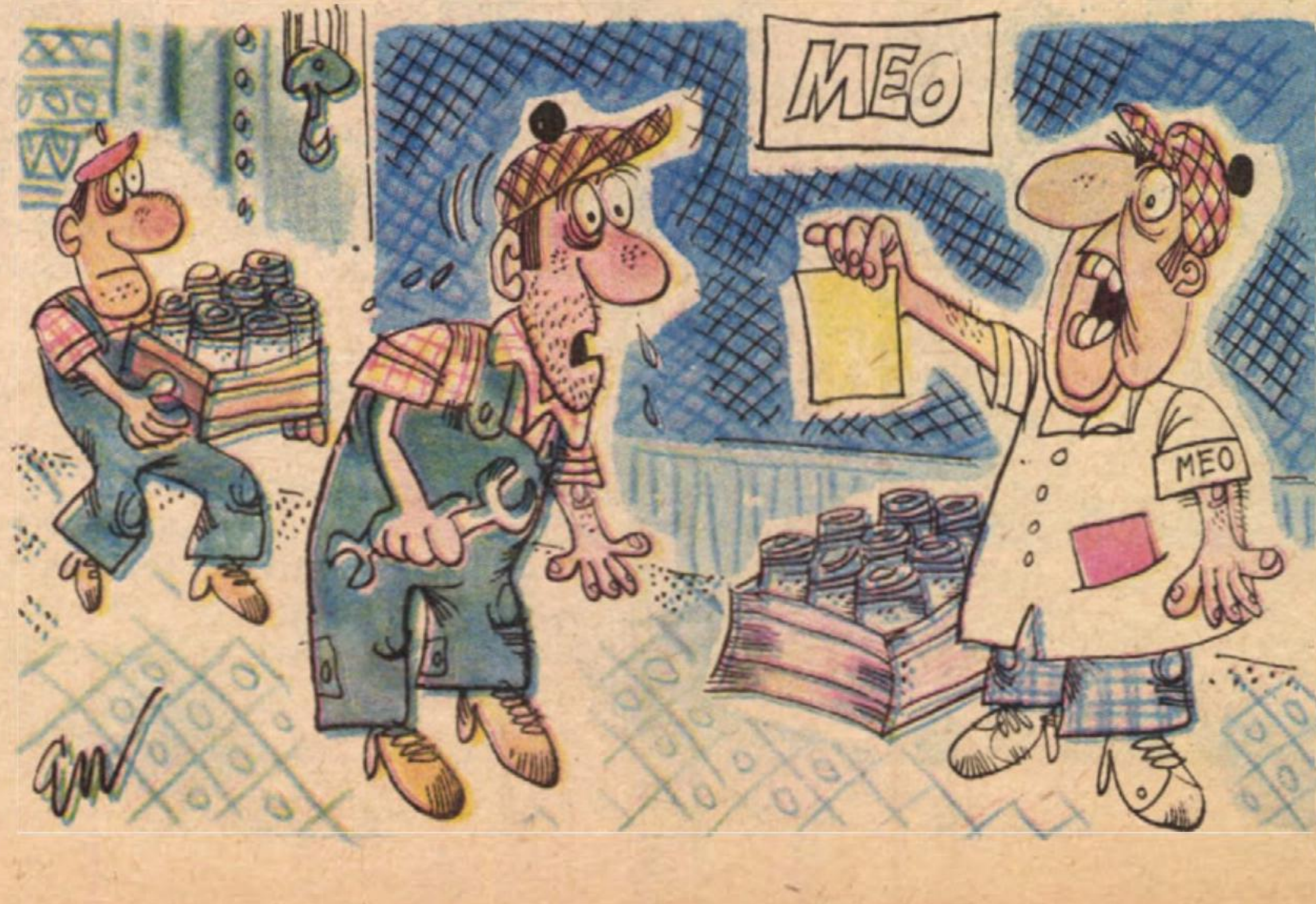

– Sok selejtet gyártott, ezért figyelmeztetésül sárga lapot kap!

KÖZÚTI ELLENŐRZÉS

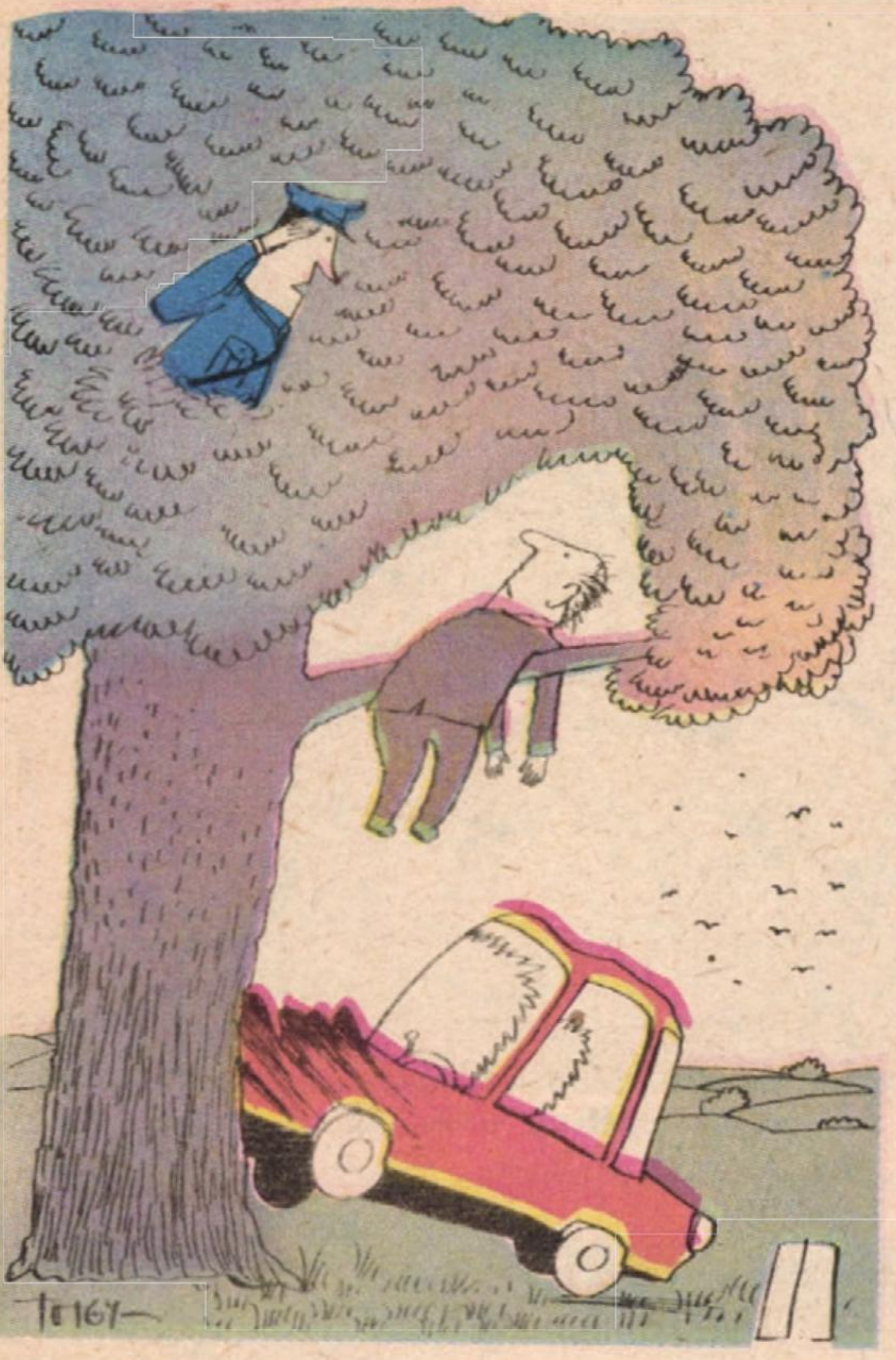

– Jó napot kívánok, kérem a forgalmi engedélyét!

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

VALOOK

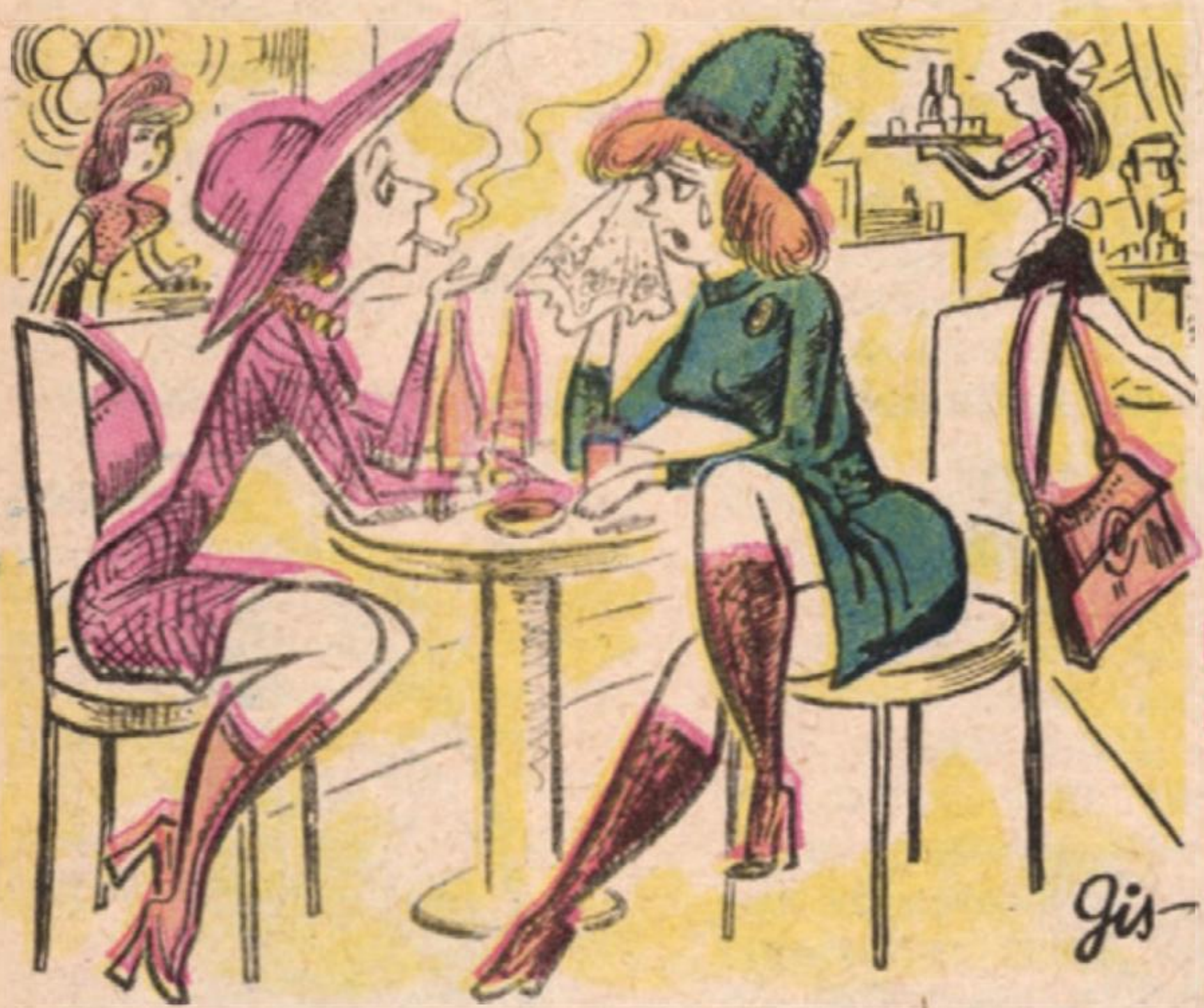

– Kepzeld hazajön forrón megcsókol, és bejelenti: most lediktálok néhány levelet...

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

INFLUENZAVIRUSOK

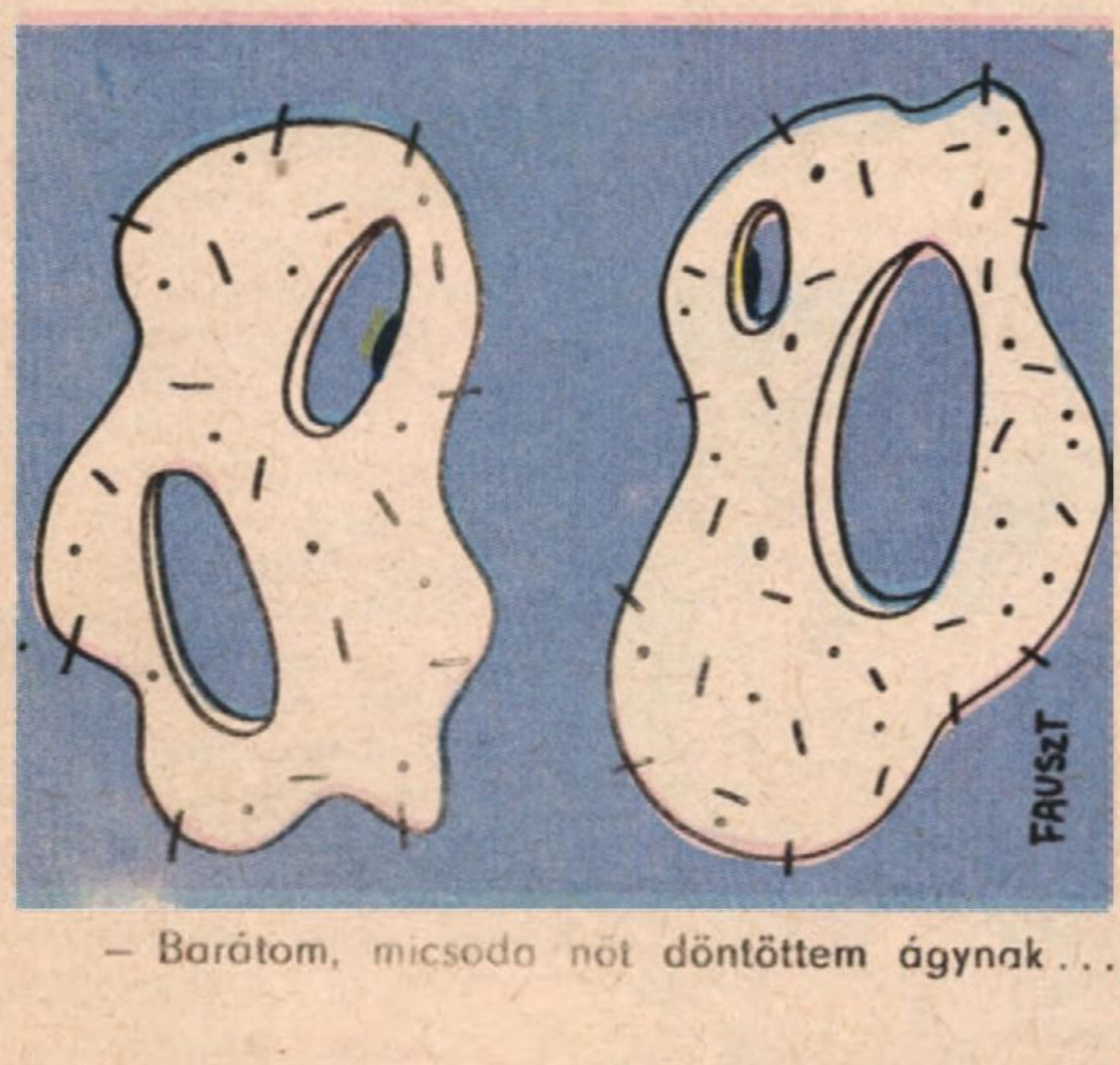

– Barátom, micsoda nőt döntöttem ágynak...

SZÉTNÉZTEM SZOMBATHELYEN

Nappal néztem szét, hogy lássak is valamit. A város esti világítása ugyanis elég szegényes. Az a baj, mondják, hogy kevés a színes fényreklám. Jól mutatna a főtéren néhány színes neonfelirat. Ilyenekre gondolok:

„Jöjjön a Claudius Szállóba! Elfér!"

„Szurkoljon a Haladásnak! Ráfér!"

Szinte valamennyi vidéki városunkban az a gond, hogy kevés a szálloda. Itt az egy régi mellé hamarjában felépítettek két újat, s a harmadiknak a benépesítése már elég nagy gondot okoz. A Claudius Szálló igazgatója gyakran utazgat ide-oda, hogy vendégcsoportokat szerezzen. Az isteni császárról elnevezett szállóban ugyanis isteni az ellátás, de császáriak az árak...

Ami pedig a város NB I-es focicsapatát illeti: ősszel bizony nem sok örömöt szereztek a szurkolóknak. Nyár elejére fejeződik be a városi stadion építése, félő, hogy az avatást egybe kell majd kötni a Haladás ünnepélyes búcsúztatásával az első osztályból...

* * * *

Értékes rekord született tavaly Szombathelyen: több lakás építettek, mint addig bármikor. Nemcsak több az új ház, de szebbek is, színesebbek. Az első nagy lakótelep bizony elég fakóra, színtelenre sikerült, pedig festőről: Derkovitsról nevezték el.

Az épülő Joskar Ola már tarkább lesz. Az új lakónegyed nevével most ismerkedik a város. Próbálgatják, ízlelgetik, magyarítják: hol Jóskának, hol Karolának. Tehetik, elvégre rokonról van szó: Joskar Ola a rokoni mari nép, a Vas megyével testvéri barátságot tartó Mari Autonóm Köztársaság fővárosa.

Nálunk lakótelepet neveztek el a baráti városról, cserébe Joskar Ola egyik legszebb útját Szombathely névre keresztelték. Mari testvéreinknek sem lehet könnyű ezt a nevet megszokni. Hát még ha a barátság jegyében több utca is viseli majd náluk Vas megyei helységek, mondjuk Sorokpolány, Csempeszkopács, Gyanógeregye, Chernelházadamonya nevét...

Hajdan a madarak röptéből, meg az állatok beleiből jósoltak a „szakértők". A jelenkori szombathelyi jósok csak beletekintenek a Gyöngyös patak vizébe, máris megmondják, milyen színű takarókat lehet a következő hónapokban az üzletek polcain látni. A magyarázat roppant egyszerű: a patak vize nem valami csodától válik hol bordóra, hol lilára, hanem attól, hogy a Lakástextil Vállalat kőszegi gyárában milyen festéket használnak éppen. Abba már beletörődtek a szombathelyiek, hogy színes vizet kapnak Kőszegről, csak azt szeretnék, ha változatosabb lenne a színskála. Tavaszra valami ananászzöldet szeretnének, merthogy most az a divatszín...

* * * *

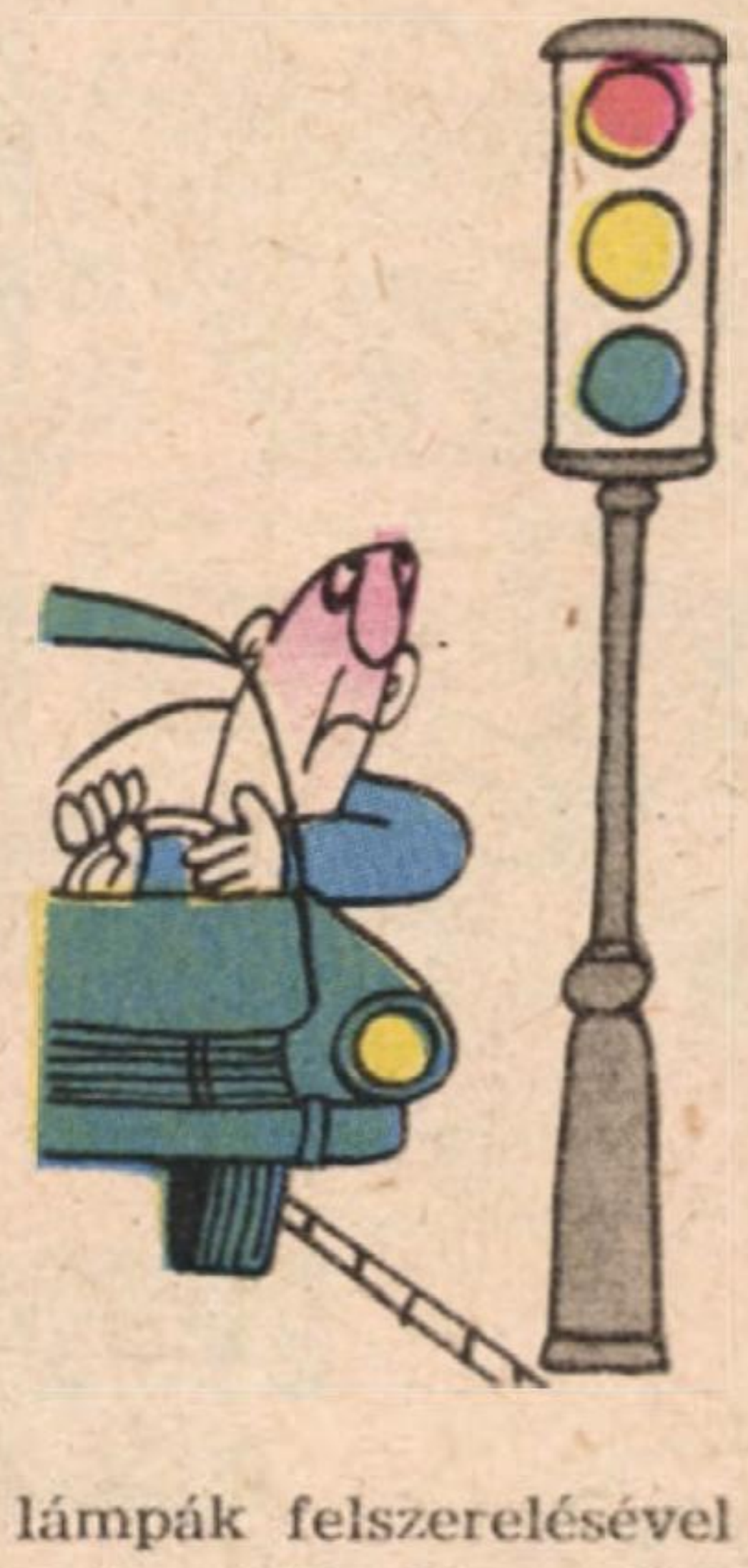

Új fényeket kap a város: szerelik a közlekedési lámpákat. Az autósok rémülten tiltakoznak a megyei lapban: ha a Tolbuhin úton úgy marad a lámpa, ahogy most felszerelték, nem lehet normálisan közlekedni majd.

A szerelők a vállukat vonogatják: ők is érzik, hogy rossz lesz így, de a tervrajzok szerint így kell csinálni.

Talán van még idő korrigálni, hiszen a lámpák felszerelésével aligha lesznek kész a nyár előtt. Nem sürgős az ügy, elvégre az eredeti határidő csak a múlt év végén járt le.

* * * *

Az új lakótelepekről még hiányzik egy és más, majdnem azt írtam: apróság. A már említett, több mint tízezer lakosú, kisebb várossal felérő Derkovits negyedben például még nincs patika. Ezzel szemben a város kocsmaellátottsága kitűnő. Ha valahol ideiglenesen be kell csukni egyet, egy percig sem maradnak hajlék nélkül a törzsvendégek, rögtön nyílik másik helyette. A Révfülöpi borozót is tatarozták nemrég. Erre az időre, ideiglenesen, kaptak egy másik helyiséget. A tatarozás elkészült, utána megmaradt a régi is, meg az „ideiglenes" is.

Nem vagyok nagy szeszbarát, ám én is szívesebben járok kocsmába, mint patikába. De azért azokra is gondolni kellene, akiknek a bajára nem árulnak patikaszert a borozókban...

Radványi Barna

MADE IN...

HEGEDUS
FULÖP
TÓT
VÁRNAI
SAJDIK
SZUR-SZABÓ
BALÁZS-PIRI

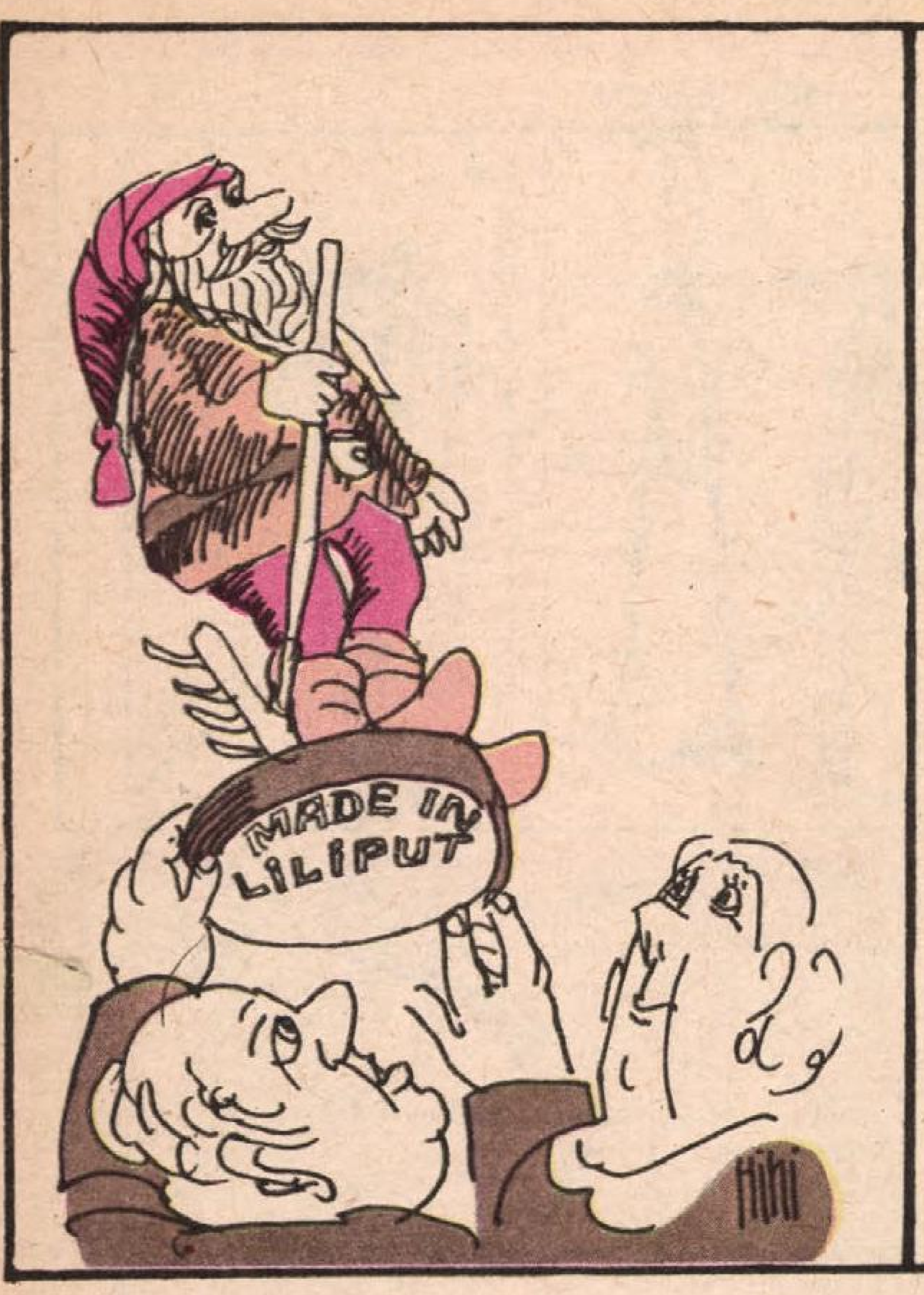
MADE IN LILIPUT
Hihi

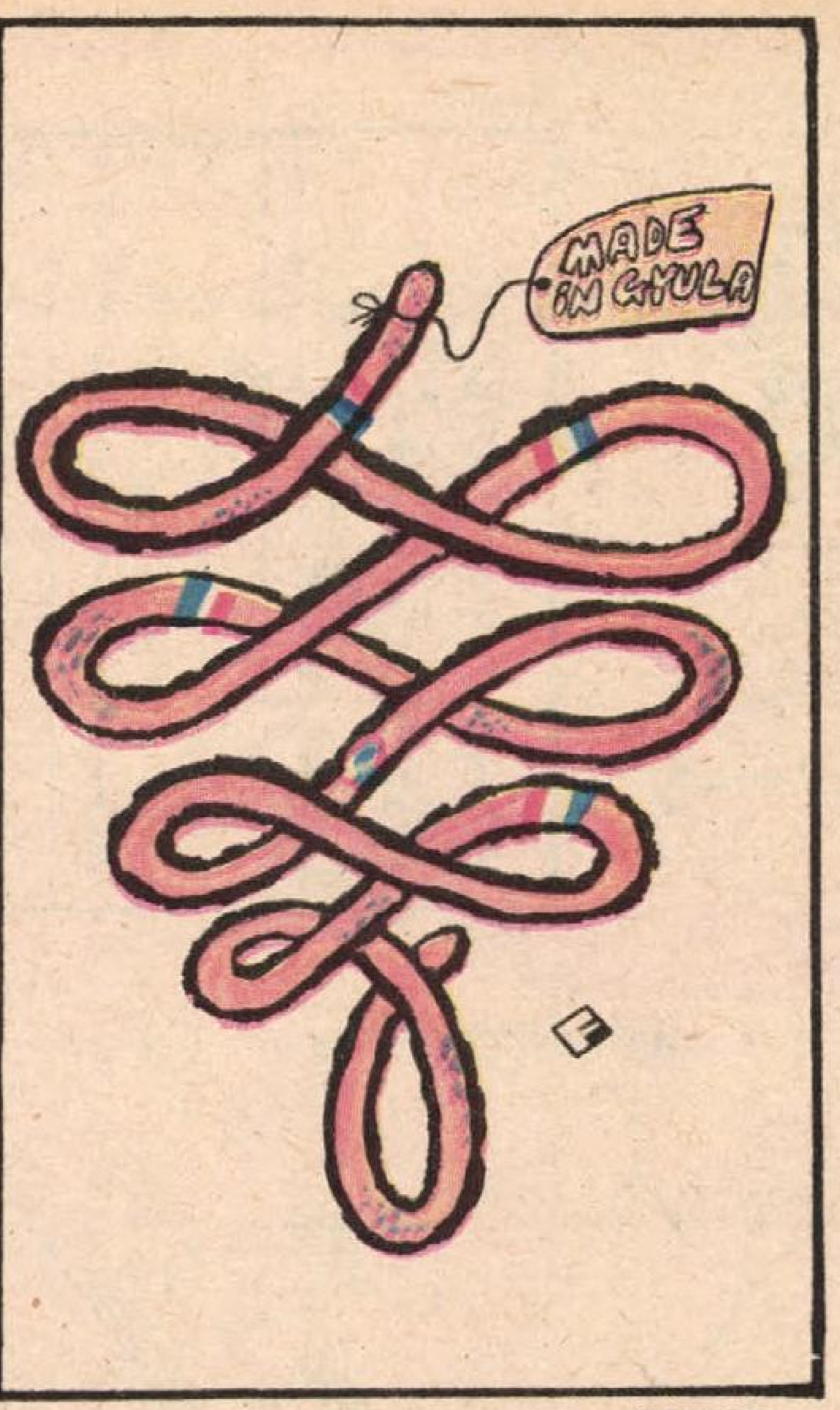
MADE IN GYULA

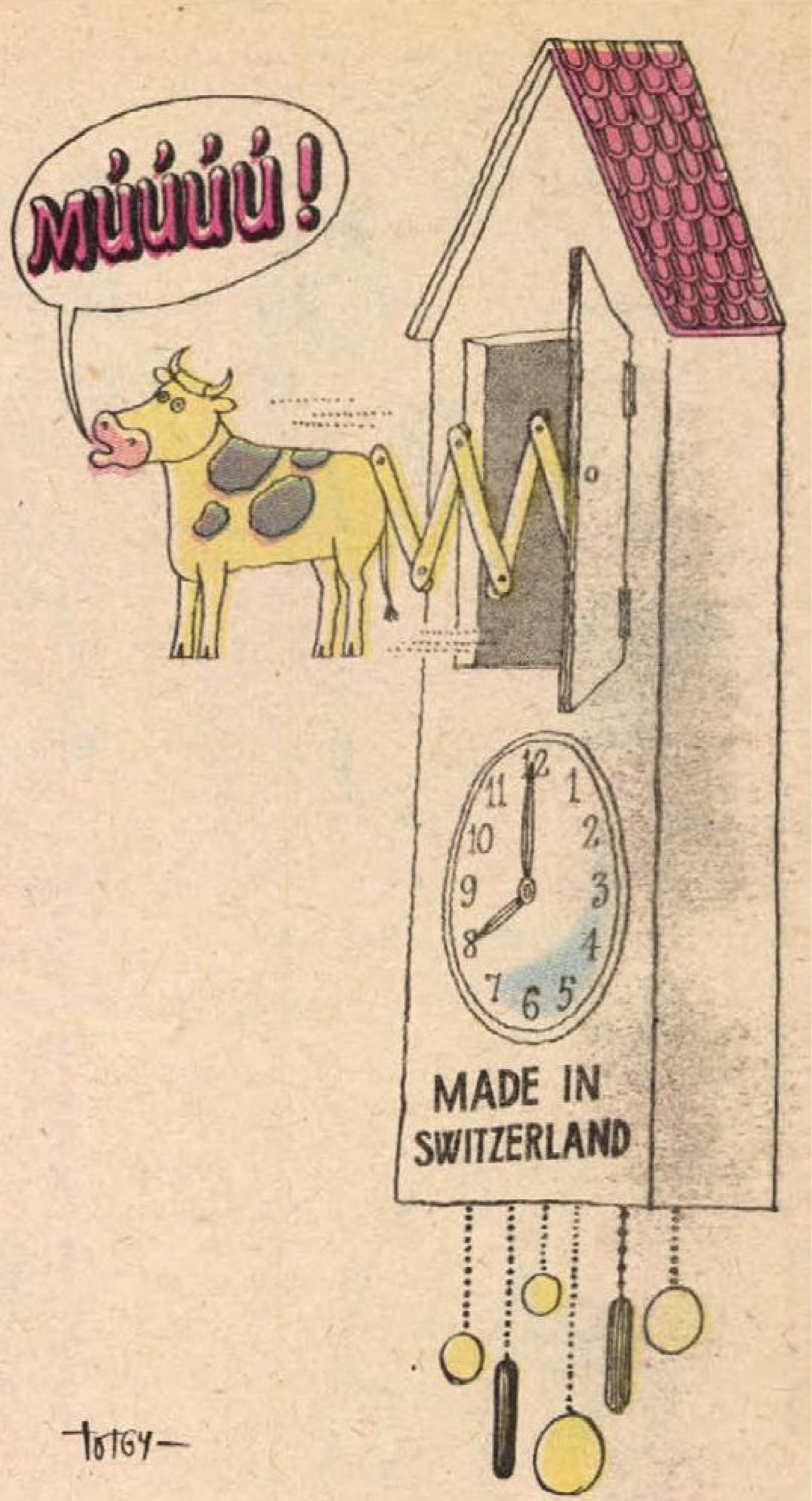
MÚÚÚÚ!
MADE IN SWITZERLAND
tótgy

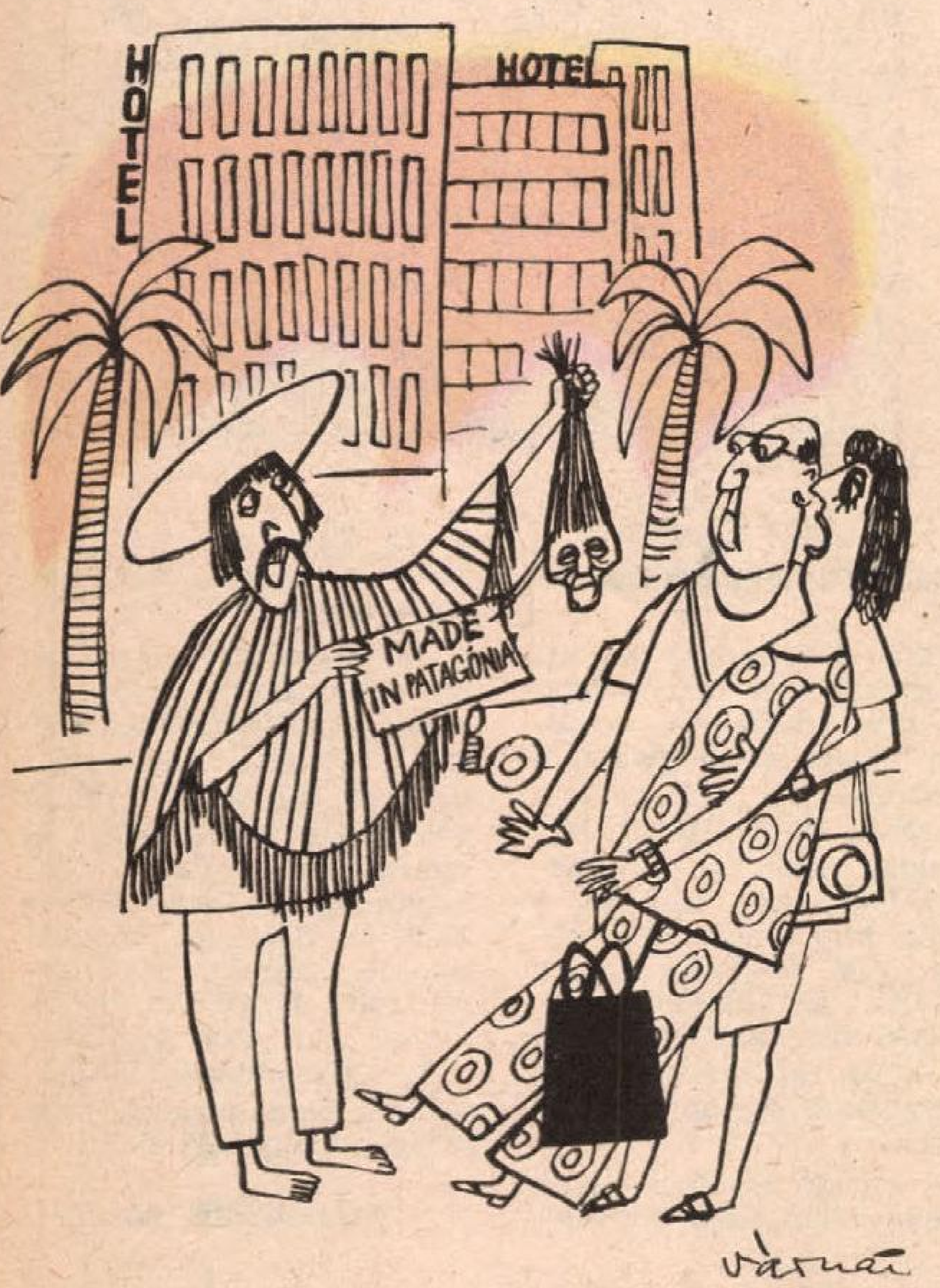
HOTEL
HOTEL
MADE IN PATAGÓNIA
várnai

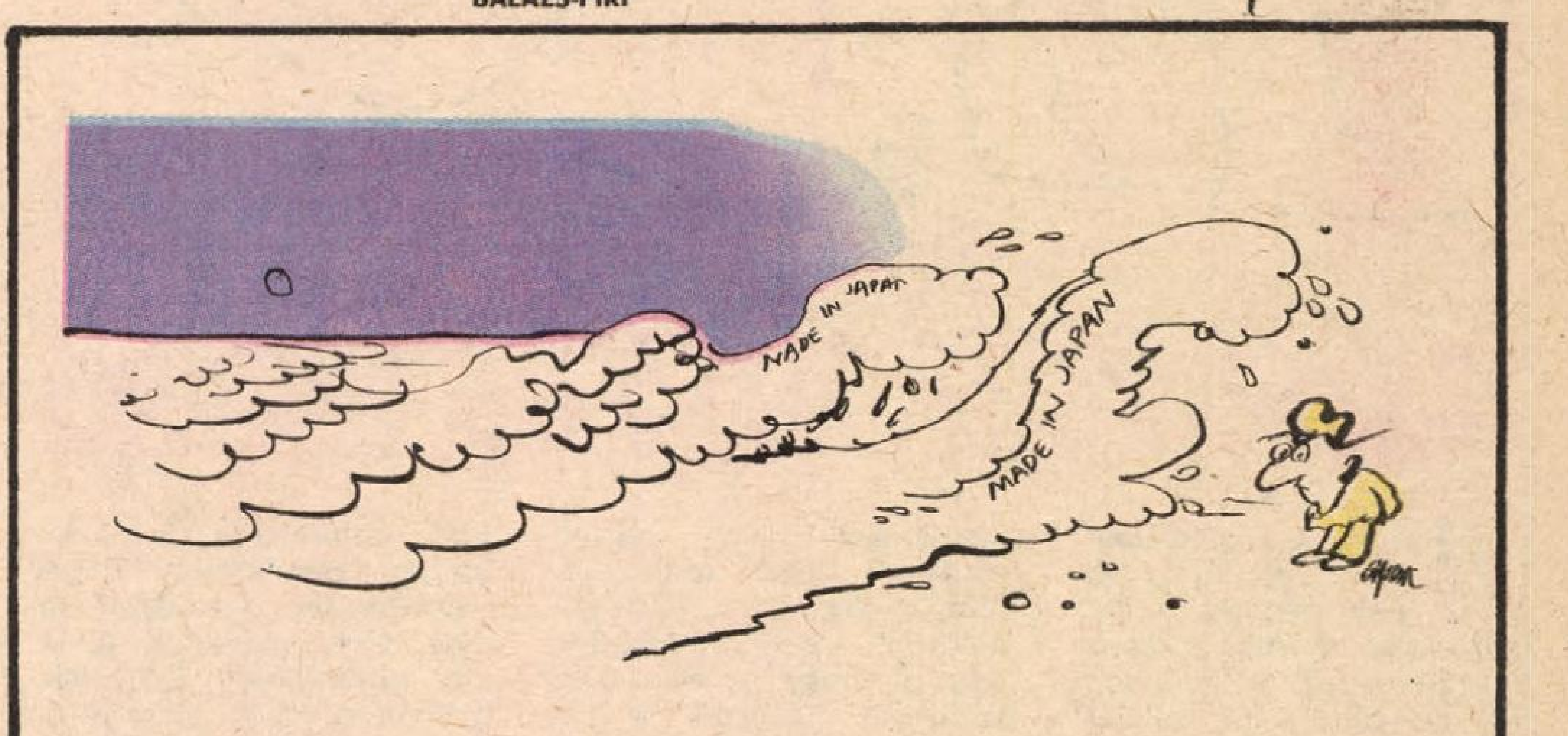
MADE IN JAPAN
MADE IN JAPAN

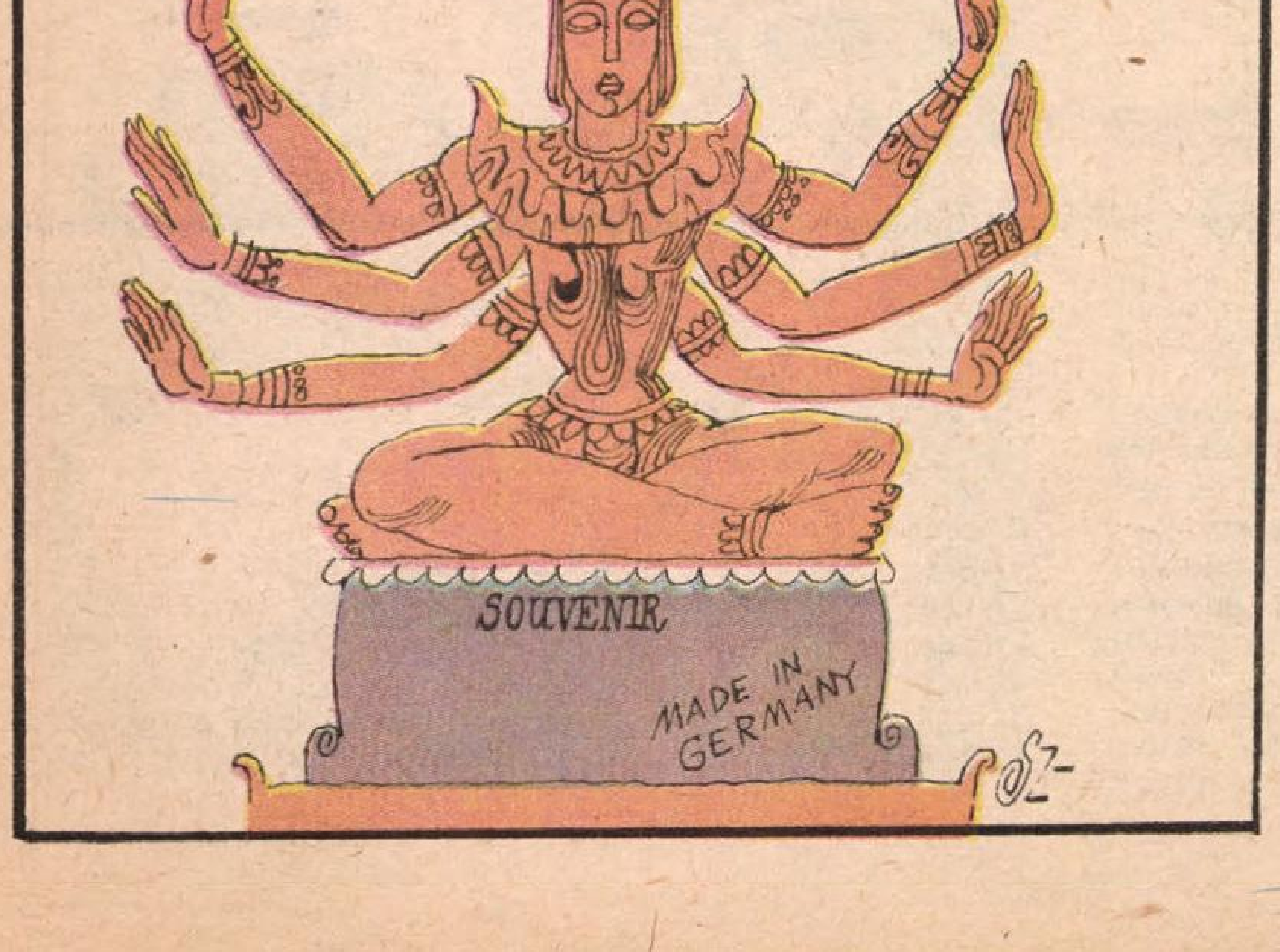
SOUVENIR
MADE IN GERMANY

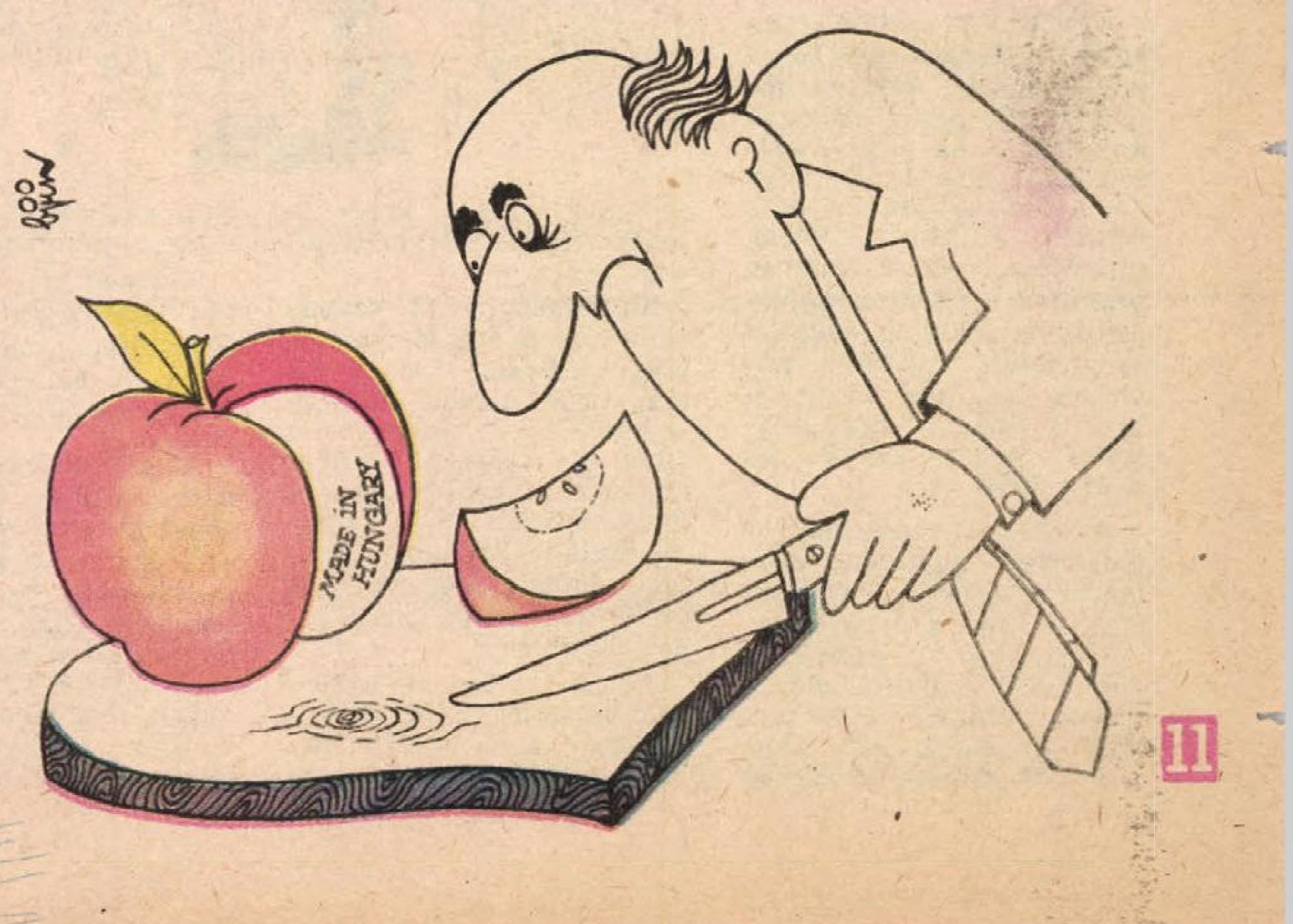
MADE IN HUNGARY

HÓVÉGE

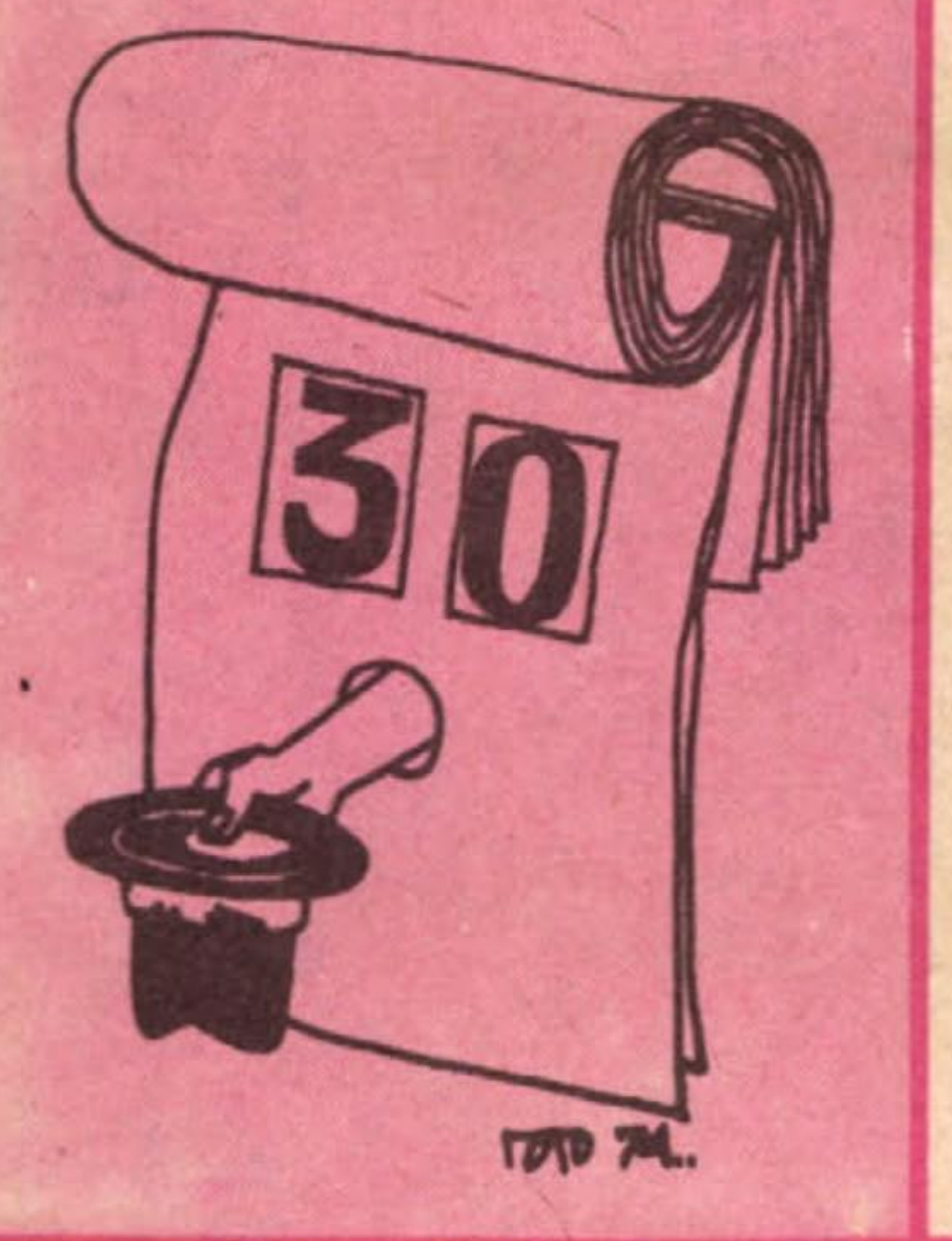

import
humor

BÁLI SZEZON

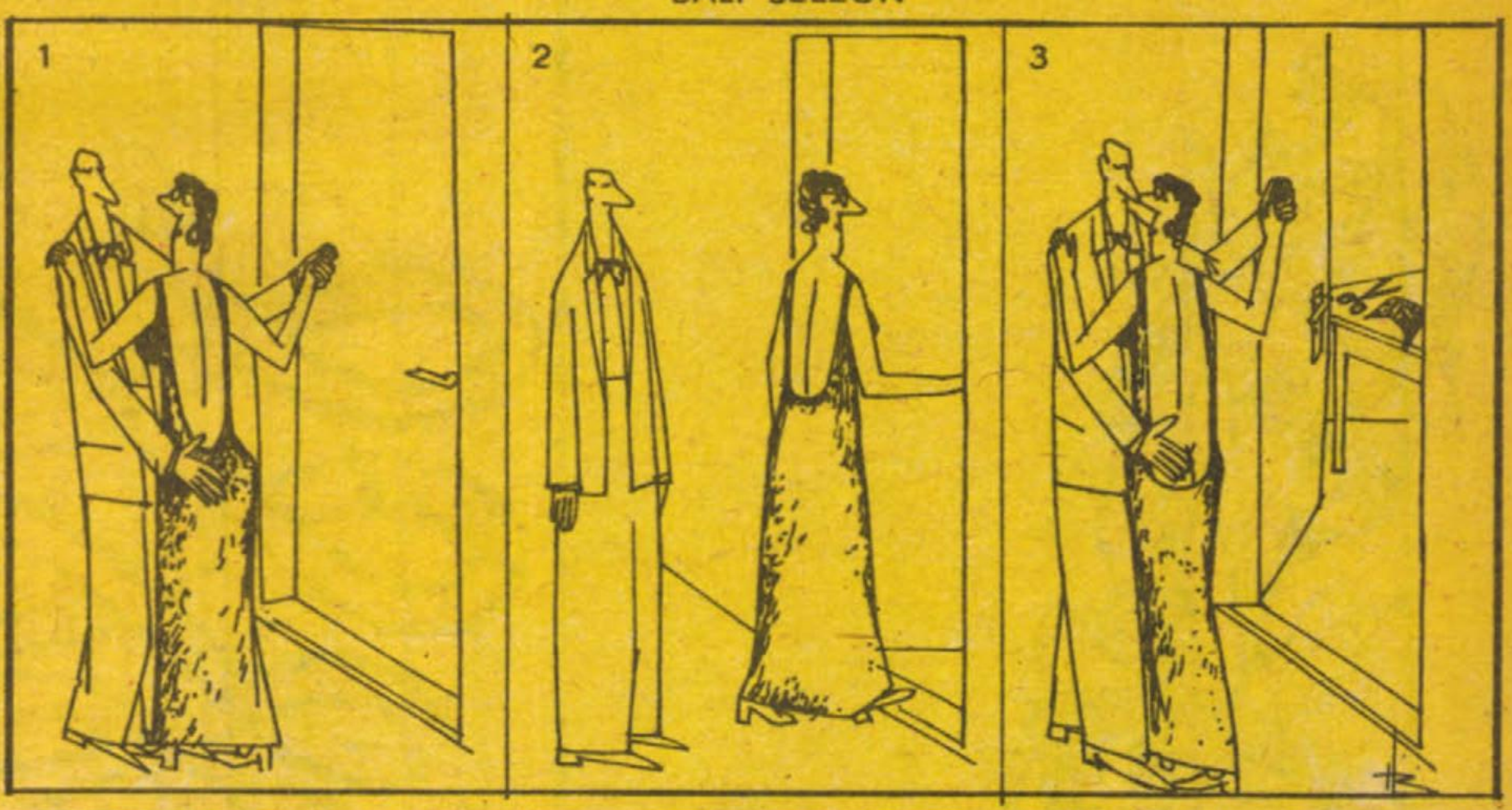

KIKAPOTT A CSAPATA...

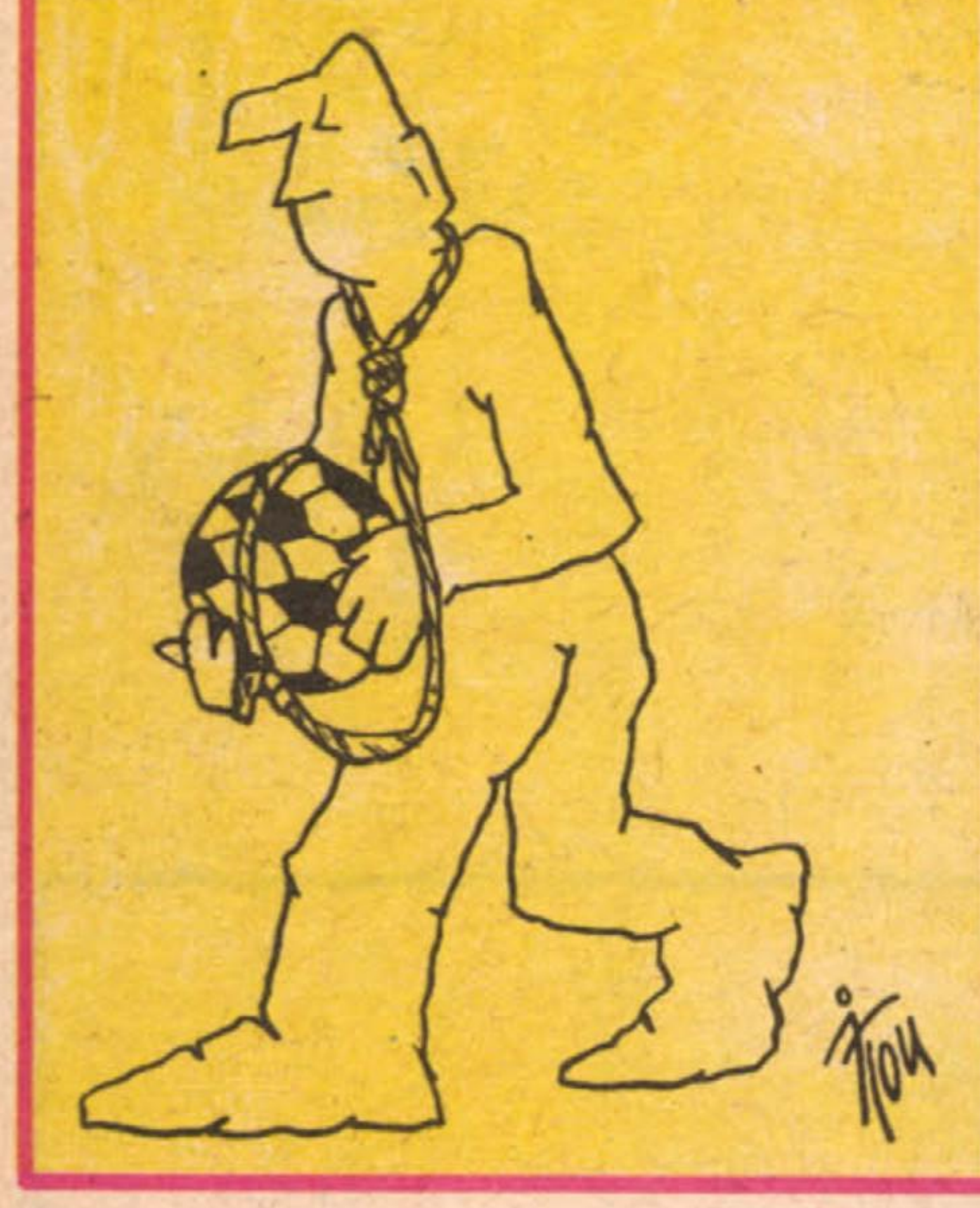

AZ ELŐVIGYÁZATOS

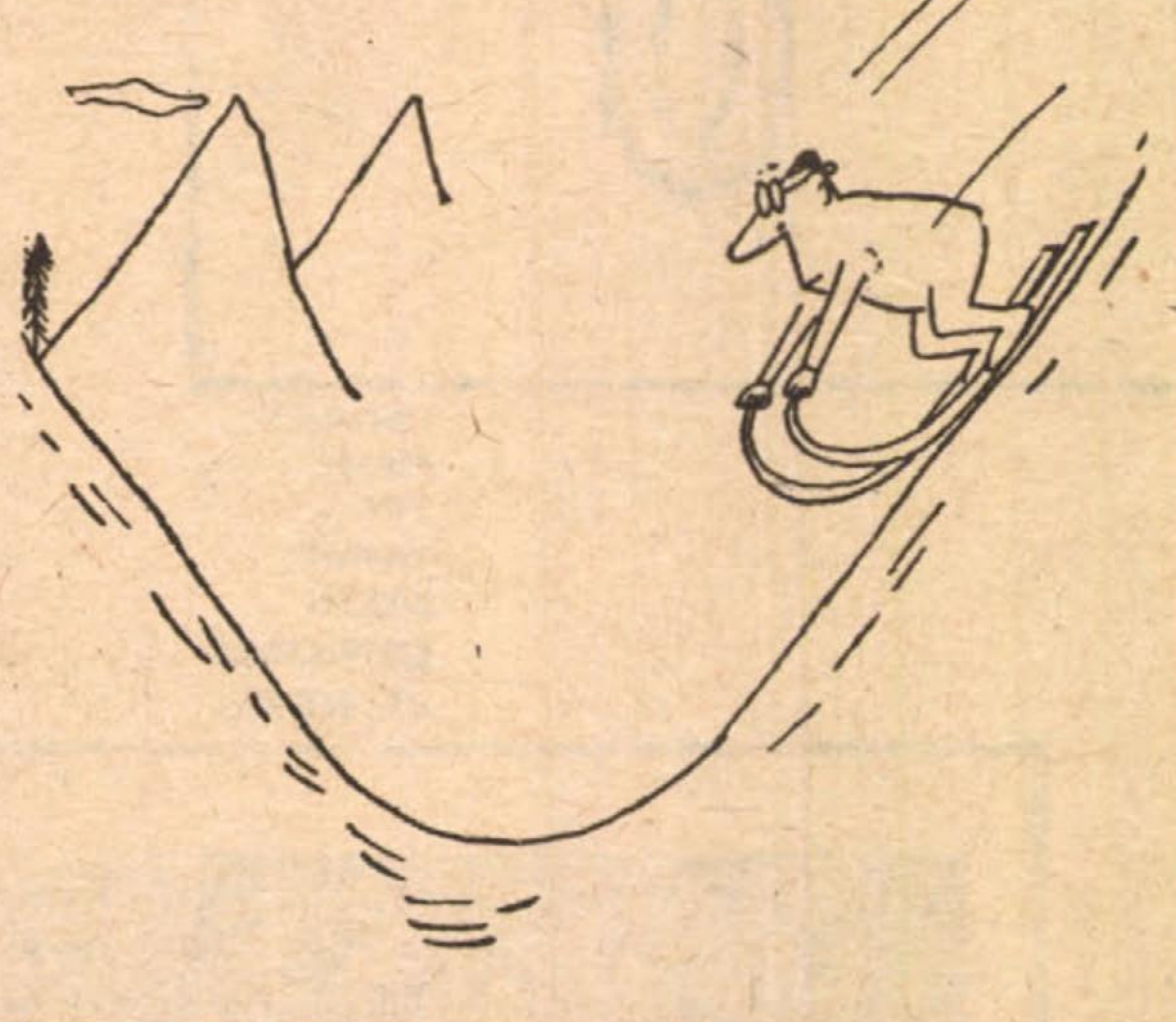

OPTIKAI MEGLEPETÉS

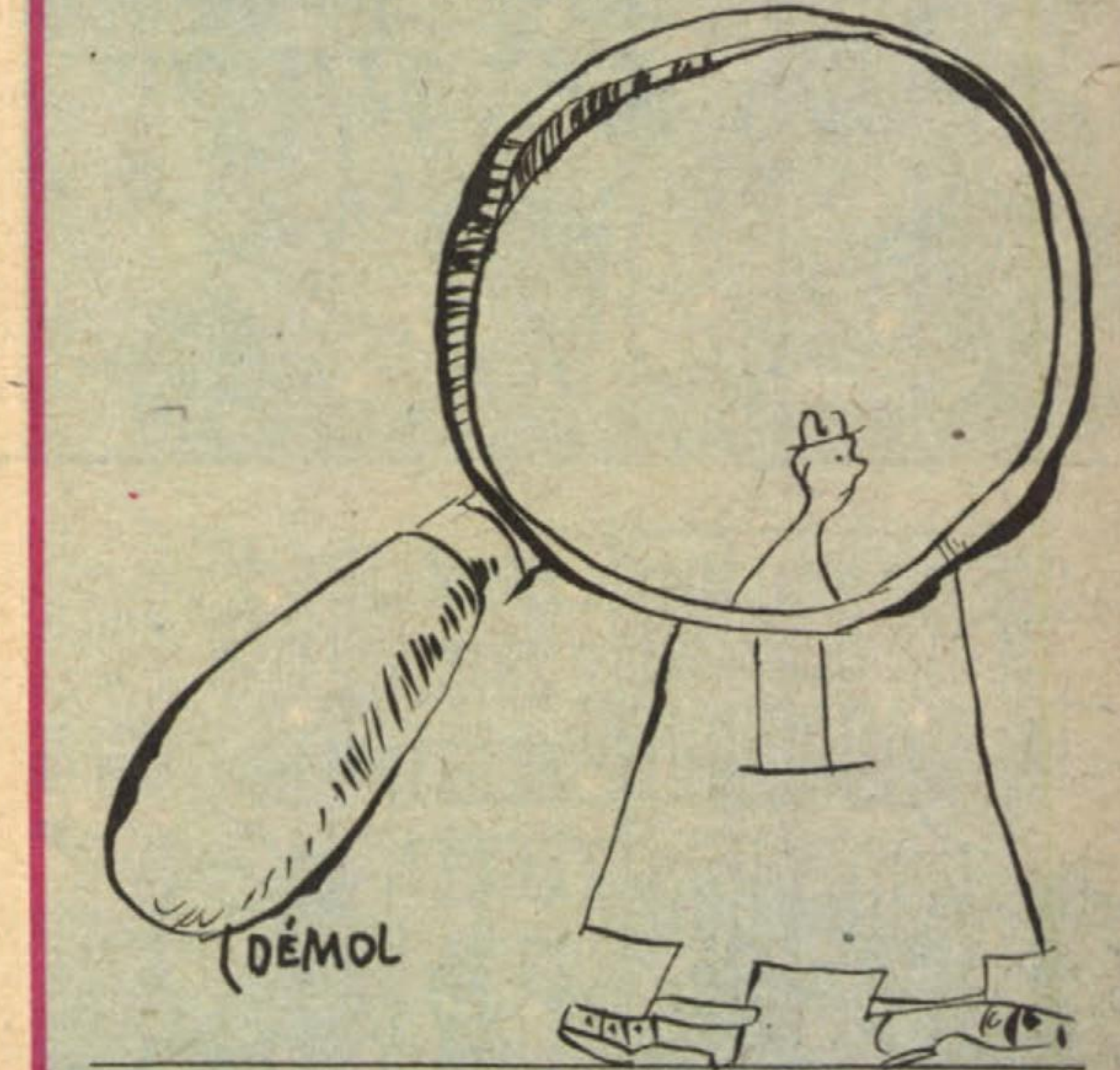

A ZACSKÓ-TITOK

Habent sua fata libelli... A könyveknek megvan a maguk sorsa. A régi rómaiak megállapítása a könyvekről helytálló, de bízvást ugyanezt mondták volna a nájlonzacskóról is, ha ismerték volna őket.

A nájlonzacskók — a műanyagból készült reklámszatyrokra gondolok — ugyanis szerény megfigyelésem szerint éppúgy önálló életet élnek, mint a könyvek, ha nem még önállóbbat és titokzatosabbat.

A mai kor emberei ezek között a furcsa eredetű és még furcsább feliratú fényes, tarka-barka zsákocskák között és azok hatalma alatt élik le életüket. Ők a XX. század második felének kultikus tárgyai, olyasfélék, mint a primitív népeknél a szárított kígyófarok, a sakálfog vagy a kengurufül. Talizmán mivoltuk, mágikus természetük is éppoly megfejthetetlen, józan ésszel fel nem érhető.

A nájlonzacskók mozgástörvényei ijesztően kiismerhetetlenek. Nekem, mint a kor gyermekének, minduntalan szükségem van rájuk, nélkülük el sem merek indulni a városi élet sűrű vadonába. Ám, amikor magamhoz akarok venni egyet eme delejes eszközök közül, mintha a föld nyelte volna el valamennyit. Pedig megesküdnék rá, hogy az este még szanaszét hevertek a lakásban. — Nem láttatok egy nájlonzacskót? Hol a nyavalyába lehetnek? — fordulok házam népéhez. Mindenki futkos, keres, de sehol semmi. Nájlonzacskó volt, nincs.

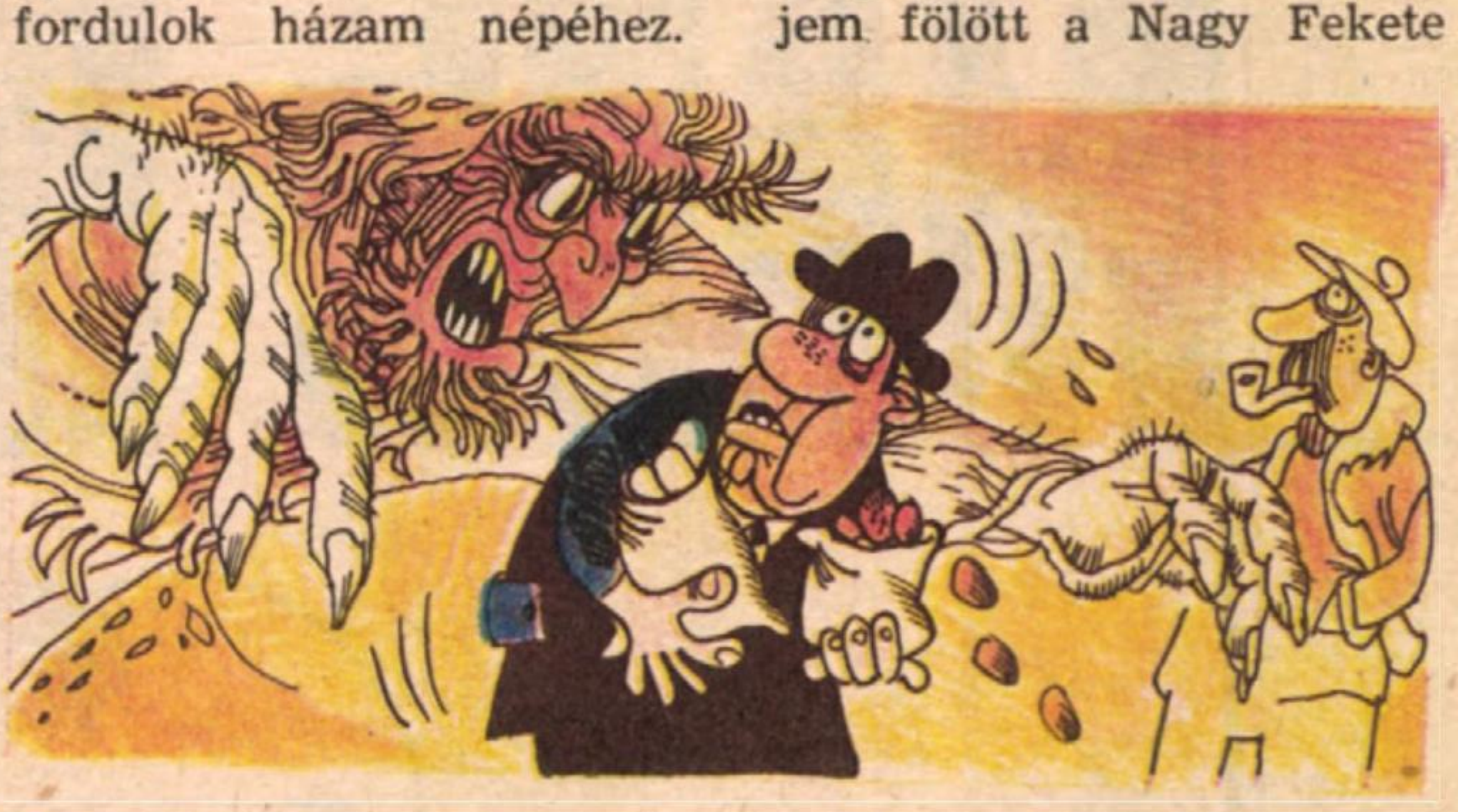

Elindulok hát a dzsungelba, de nyomasztóan szorongó érzéssel, mert én már öreg nomád vagyok, tudom, hogy ennek nem lehet jó vége. Valamivel magamra vonhattam a Nagy Fekete Nájlonzacskó Szellem haragját. Megvonta tőlem kegyeit és ezért keservesen meg fogok bűnhődni.

És úgy is lőn. A feleségem telefonál a munkahelyemre, csak később tud hazajönni, vásároljak két kiló krumplit és tíz darab tojást. Gyanútlanul engedelmeskedem; hazafelé a piac körül megállok (persze, parkolóhely csak két utcával arrább) és megveszem a kívánt elemózsiát. És akkor egyszer csak meghallom valahol a fejem fölött a Nagy Fekete Nájlonzacskó Szellem velőtrázó gúnykacaját:

— Hi-hi-hi... Most aztán lesz bajod a két kiló krumplival, meg a tíz tojással... Keservesen meglakolsz most a te rút bűneidért...

Hogy mi volt a bűnöm, nem tudom. A büntetés azonban iszonyatos. A két kiló krumplit zsebre gyömöszölném, de minduntalan legurulnak a járdára, onnan az úttestre, onnan a villamossínekre. Utánuk kapok a másik kezemmel, amiben a zacskó tojást szorongatom, el is csípek egy darab krumplit, de összetörök két darab tojást.

Mint a balszerencsés vadászatról üres kézzel hazaérkező bennszülött, komoran lépem át wigwamom küszöbét. És akkor egyszercsak megpillantok egy nájlonzacskót a konyhaasztalon, egy másikat a radiátoron, egy harmadikat, egy negyediket, egy ötödiket az ablakkilincsen. Reggel még egy sem volt. És most, amerre nézek, se szeri, se száma a zacskóknak.

A Nagy Szellem tette! Perbe kéne szállnom vele:

— Te Nagy Szellem, te fekete, te komisz! Mit művelsz velem?!

De mégsem! Egyszeriben megvilágosodik előttem a titok. Hogy is történt? Reggel nem volt nájlonzacskó, de este, miután a földhöz vagdostam a tíz tojást és szétszórtam két kiló krumplit, a Nagy Fekete Zacskó Szellem megkönyörült rajtam, visszaparancsolta helyükre varázsszereit. Az átok elmúlt.

A szellemeknek áldozatot kell bemutatnunk, hogy kiengeszteljük őket.

Novobáczky Sándor

SZÍVRÖNTGEN

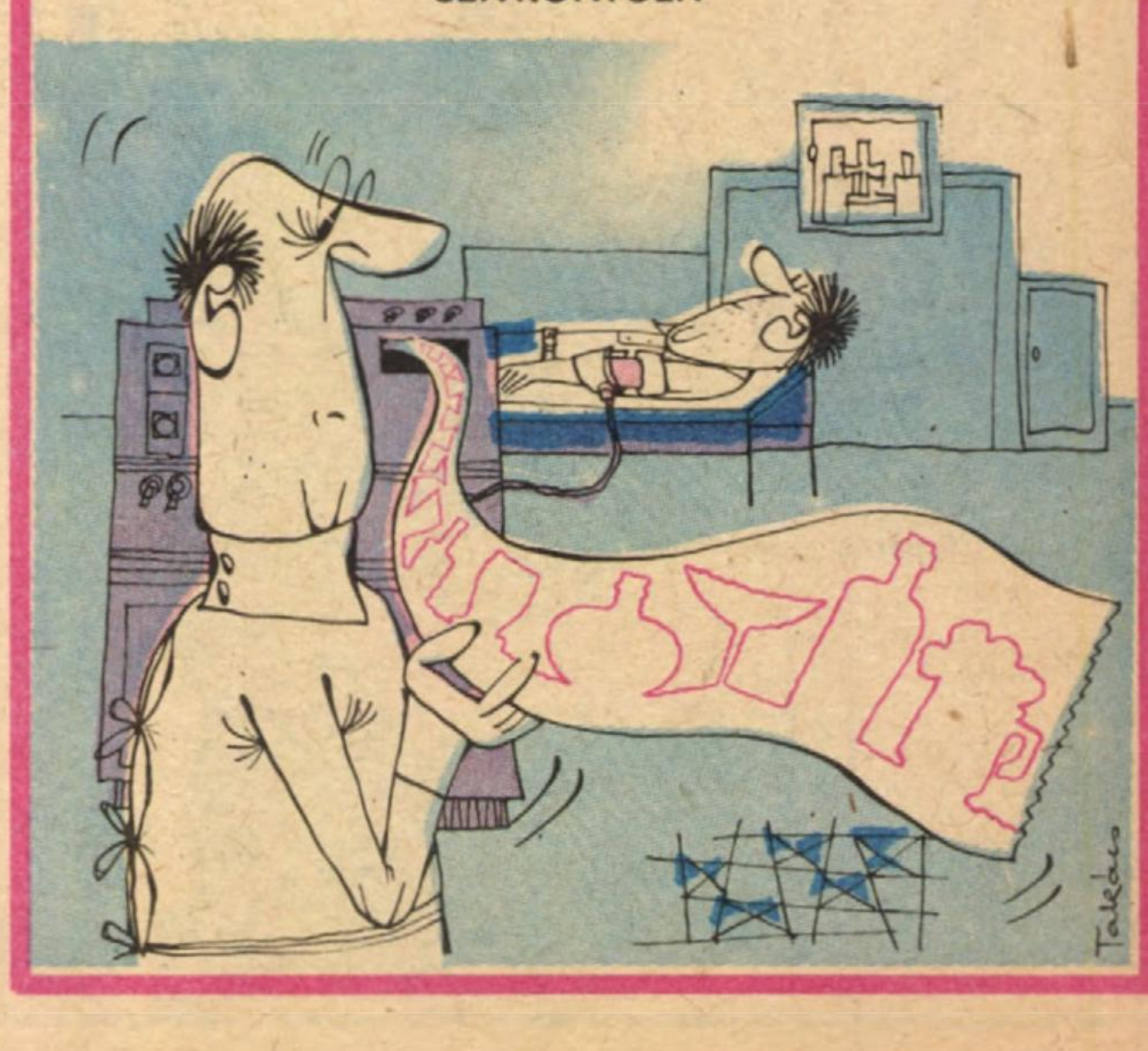

SZÜLŐI ÉRTEKEZLET

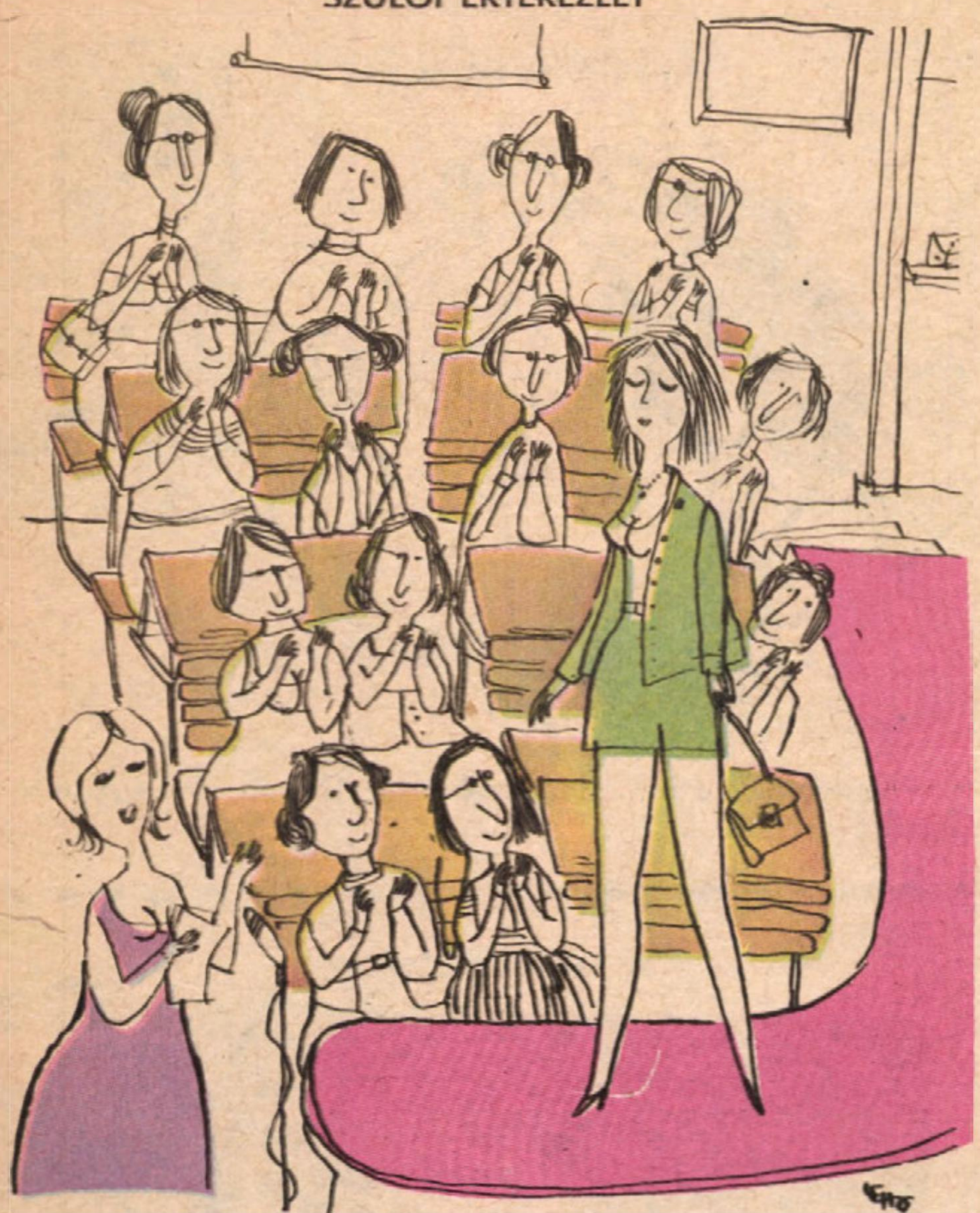

– Nagyon ajánlom ezt a ballagási ruhát: zöld jersey kiskosztüm, kígyóbőr táskával...

CSÁBÍTÓ AJÁNLAT

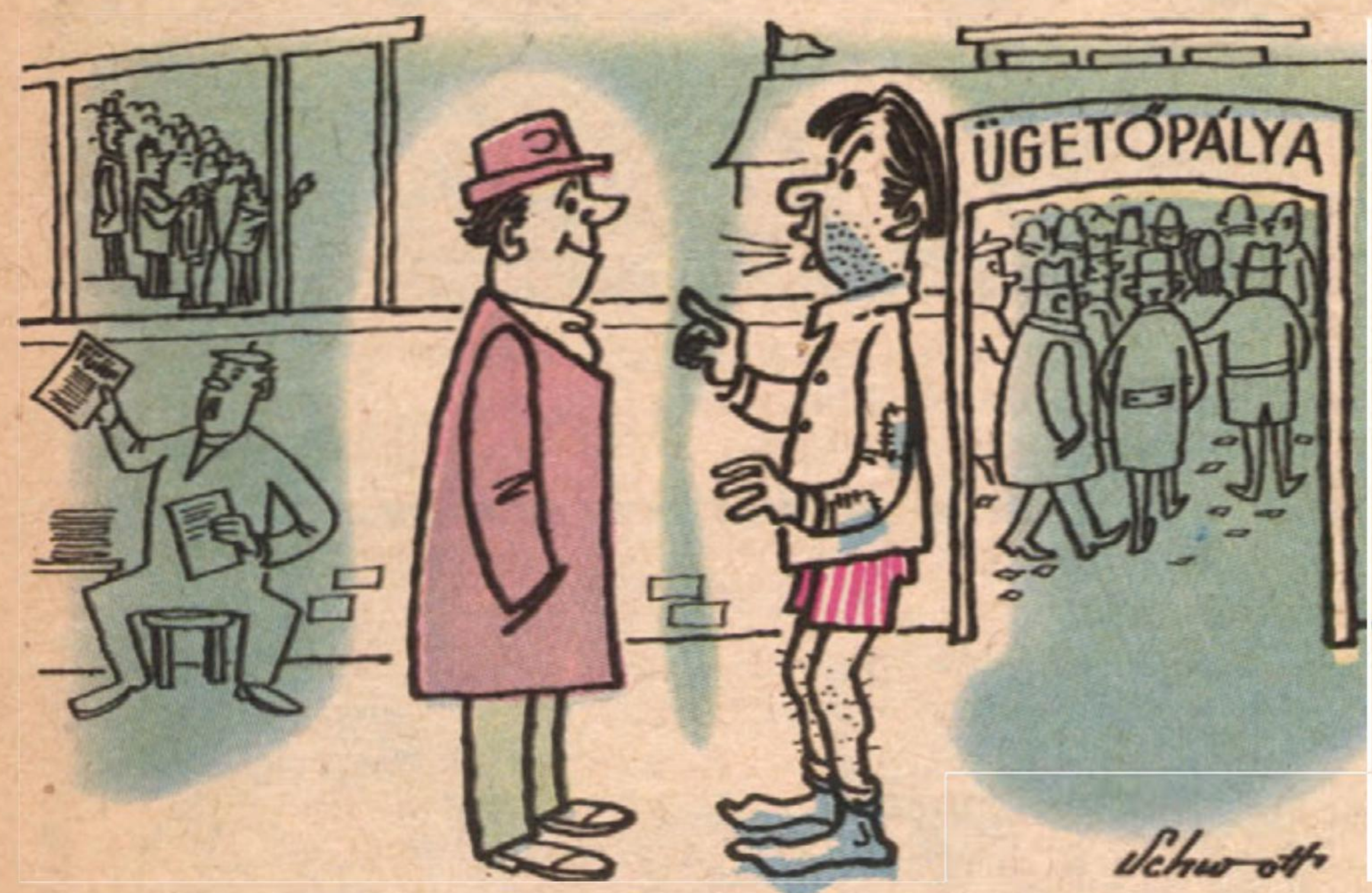

– Uram, ha meg akar gazdagodni, jöjjön velem az ügetőre!

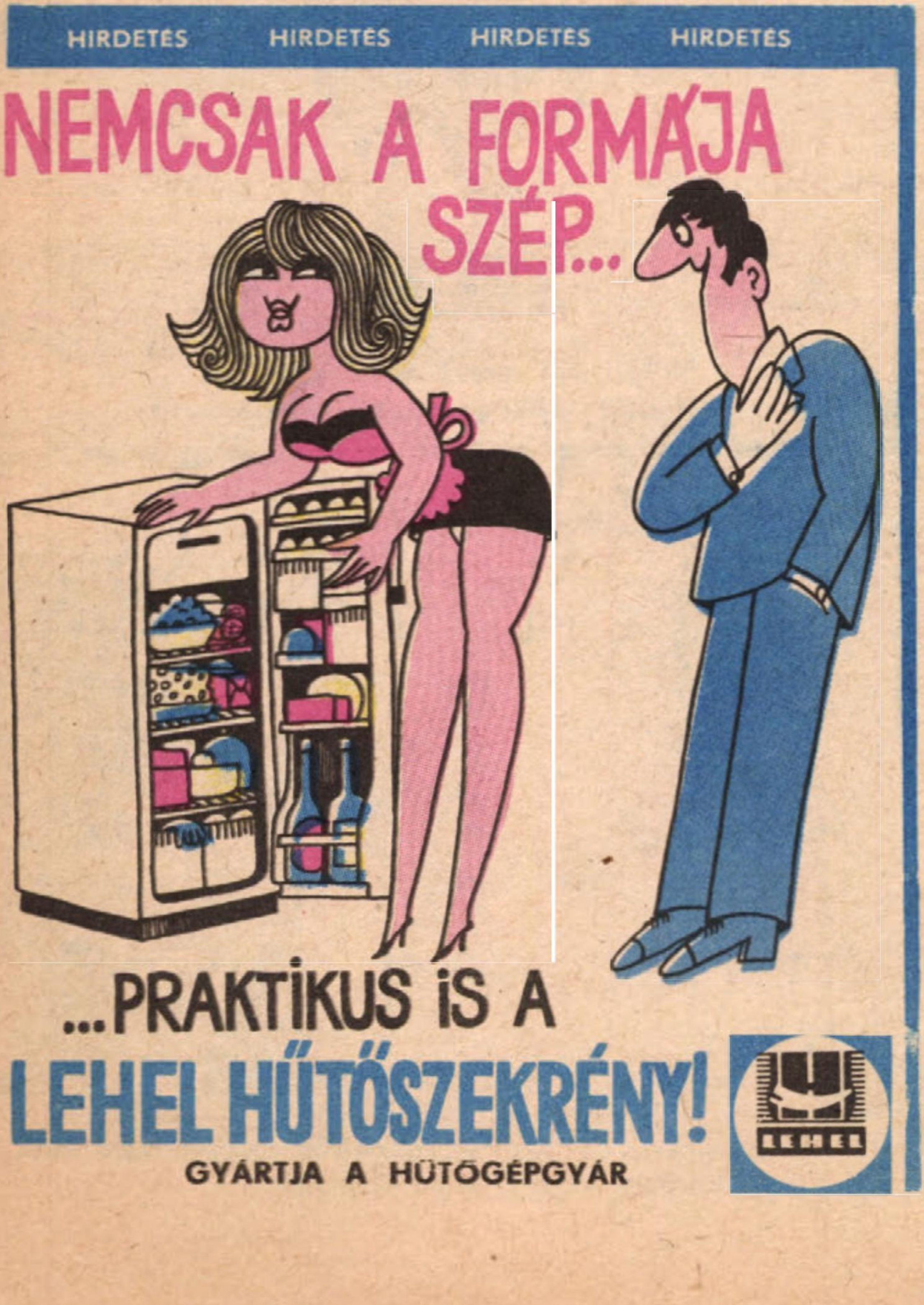

SZILÁNKOK

TERVEZGETÉS

— Pista, tudom, hogy szereted a gyomrod. Ha majd a feleséged leszek, minden este terített asztallal várlak. Leteszem eléd a vendéglőből hozott finom húslevest...

JAVASLAT

Ha már nem tudjuk megszüntetni a protekciót, legalább vezessük be, hogy mindenkinek legyen protekciója.

ÚJ KÖZMONDÁS

A kivágott fáktól nem látni az erdőt.

HIRDETÉS

ROSSZ SZOMSZÉDOMAT ELCSERÉLNÉM JÓRA, RÁFIZETÉSSEL.

NŐ A TÜKÖR ELŐTT

— Negyvenéves múltam. Már nem sokáig lehetek harminc.

TÁRSASÁG

Mondjál valami rosszat embertársaidról, s mindjárt te leszel a társaság központja.

VIDÉKEN

— Már régen kint kellene kapálnom a földemen, de elvesztettem a Trabantom slusszkulcsát — mondta mérgesen Róza néni.

JAVASLAT

Húszévi hűséges házasság után a házastársaknak is járjon hűségjutalom.

INTERJÚ

— Mit csinál télen?

— Erőt gyűjtök a tavaszi kudarcokra — válaszolta a futballista.

ILLETLENSÉG

— Szürcsölve iszod a bort. Nem lehet veled elmenni egy jobb helyre — mondták Bélának az italboltban.

JAVÍTÁS

— Mester, mikorra várhatom?

— Pontos időt nem tudok mondani. Mindenesetre ebben a hónapban ne menjen el hazulról.

IDEÁLIS FÉRJ

Z. házasember létére már ötödik éve udvarol a feleségének.

MAI GYEREK

A mai gyerek már azt sem hiszi el, hogy a gólya gyerekét a gólya hozza.

G. Sz.

A FŐBÉRLŐ

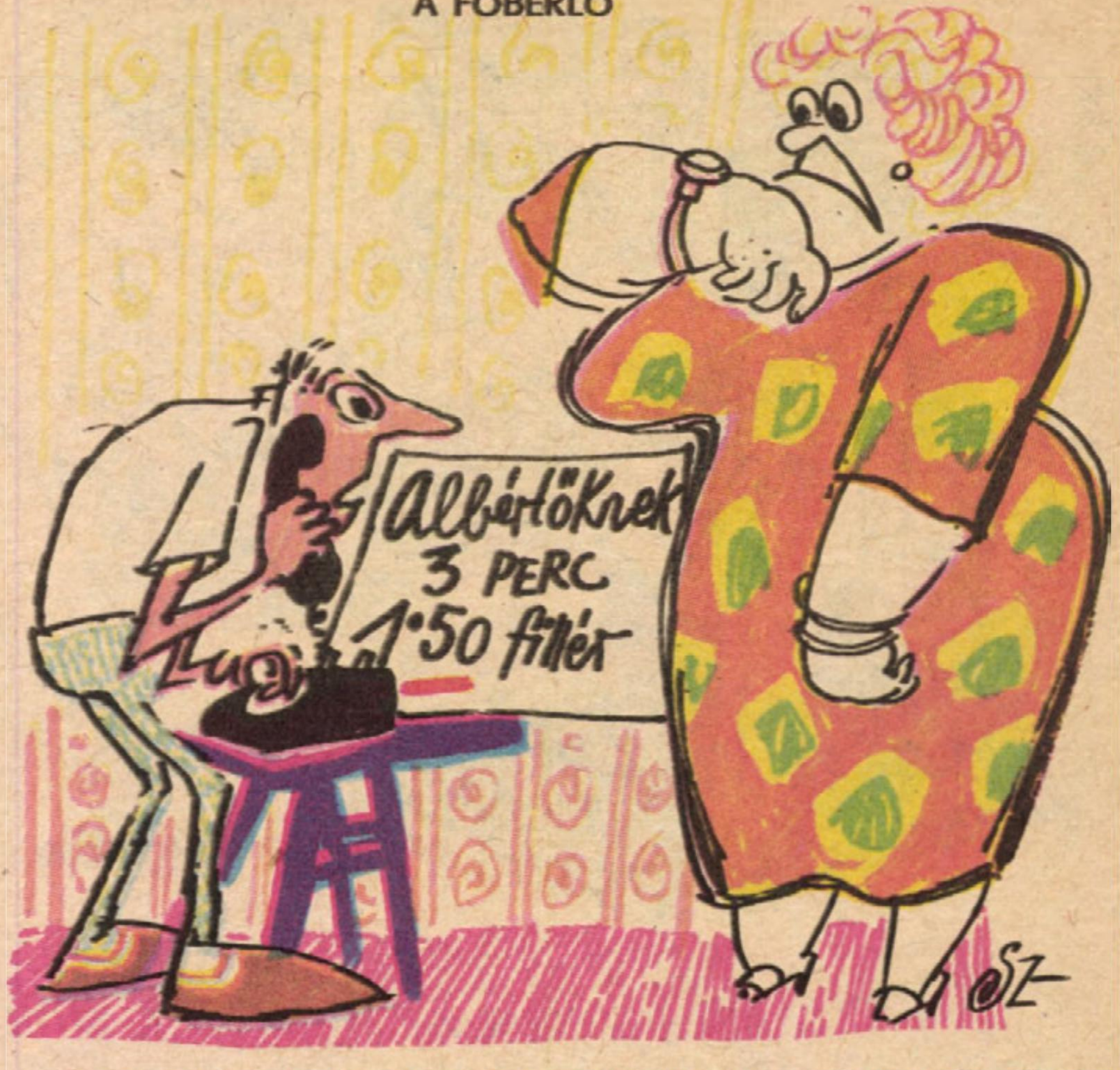

BUDAPESTI HELYZETKÉP

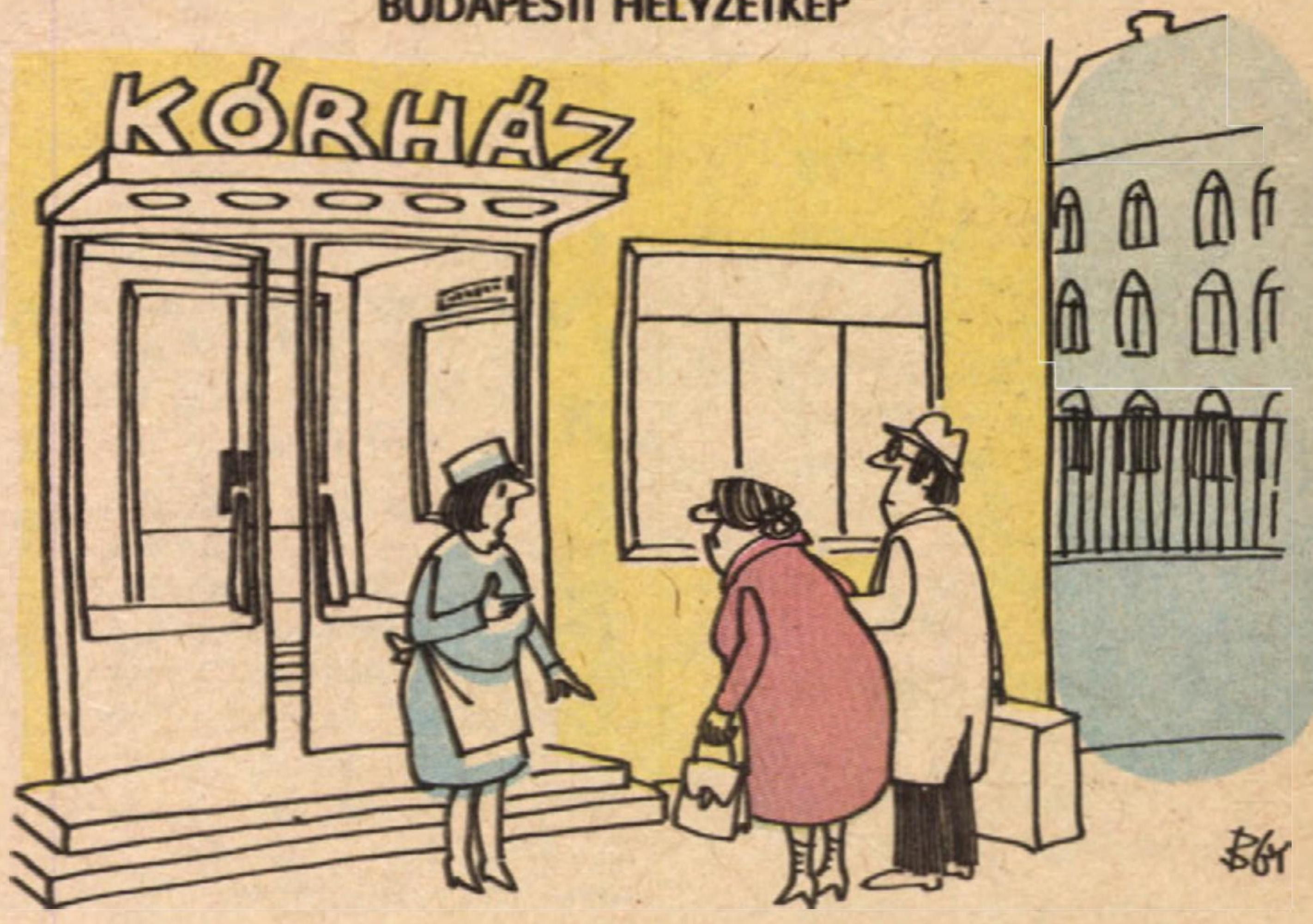

– Ágyat nem hoztak magukkal?

ÖRÖM

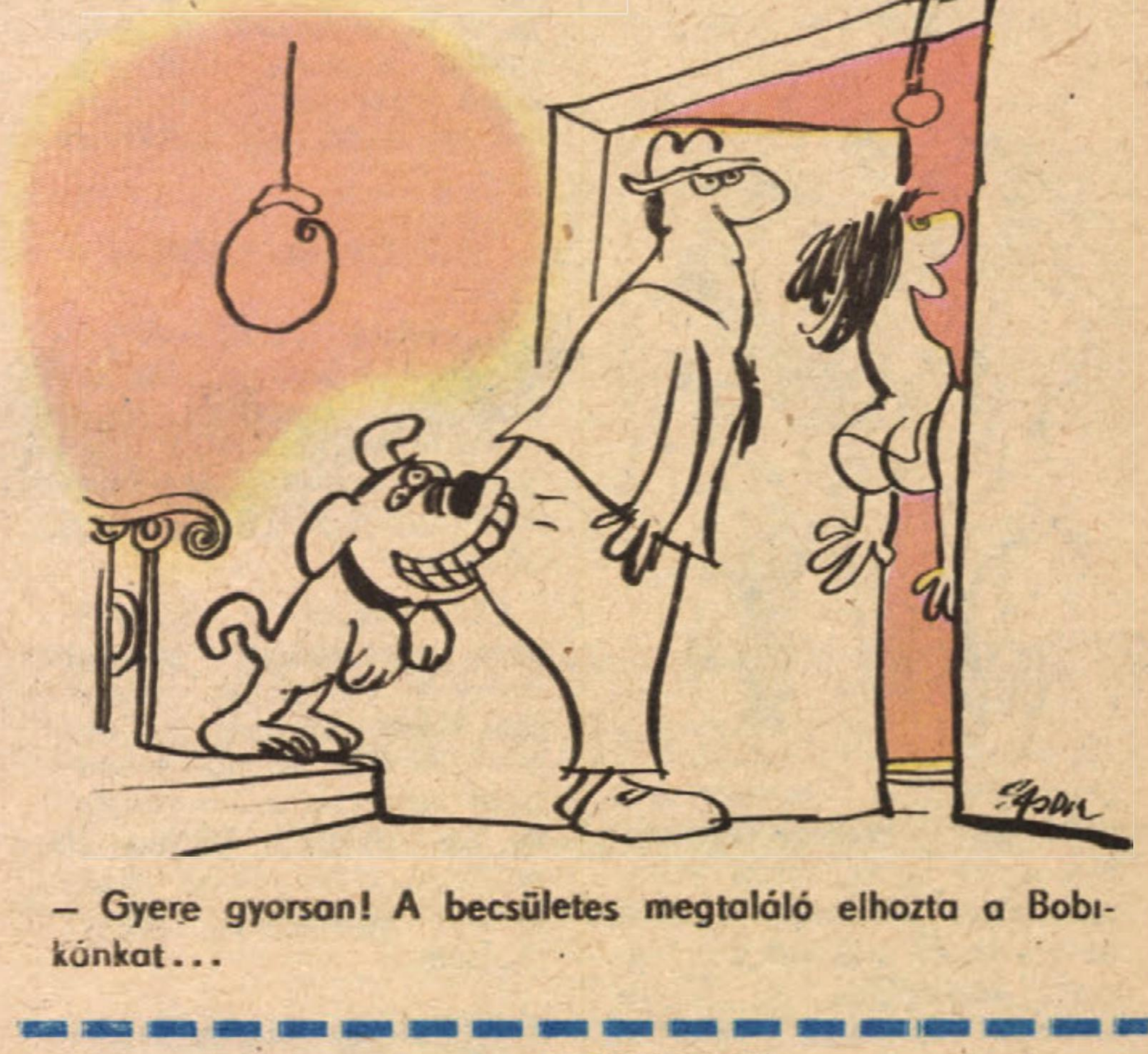

– Gyere gyorsan! A becsületes megtaláló elhozta a Bobikunkat...

A VILÁGŰRBEN

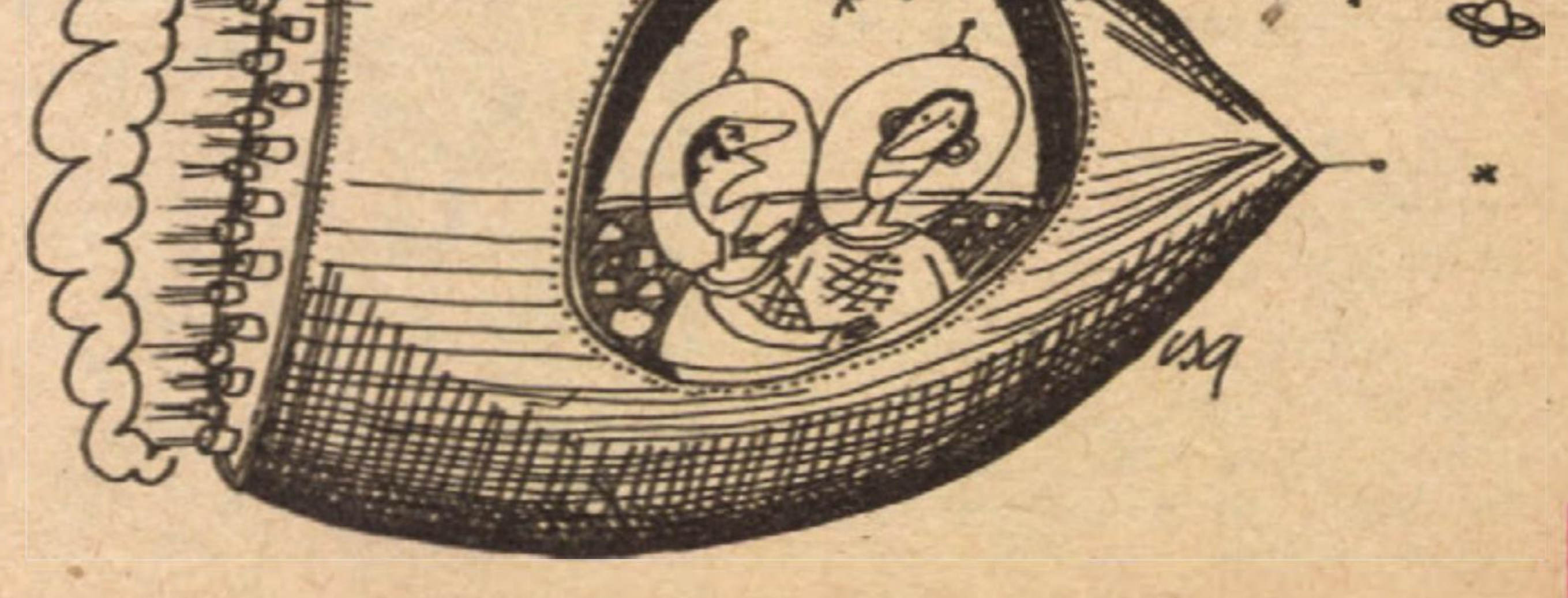

– Mit szólsz a sebességkorlátozáshoz?

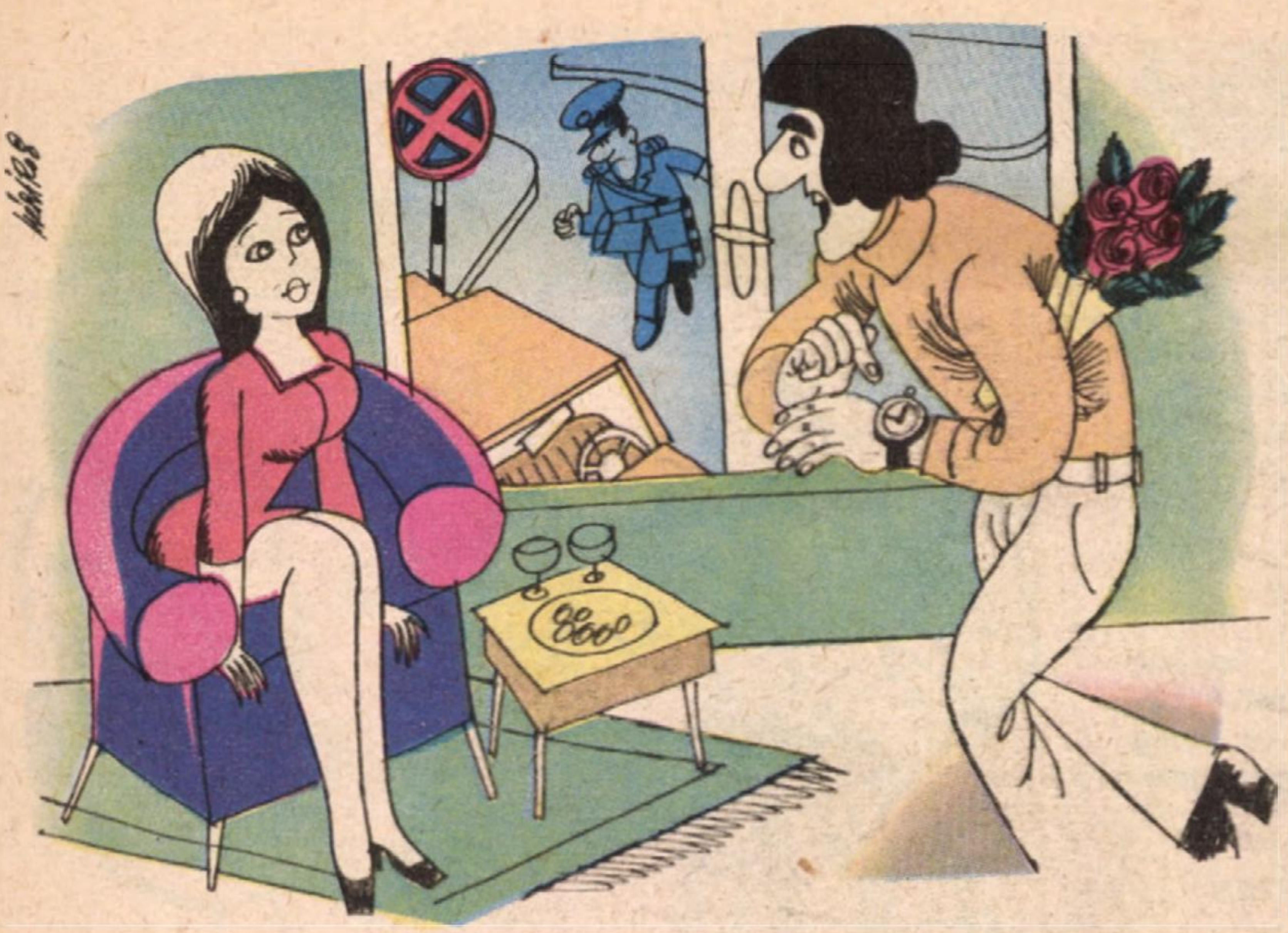

LEÁNYKÉRÉS, 1975

– Egy perc gondolkodási időt kapsz! Ugyanis tilosban parkolok, és jön a rendőr!

Nyelvleckék az autóbuszon

PESTI CYRANO

Az orra nem hatalmas, inkább pisze. A termete nem daliás, inkább tömzsi. A kezében nem kardot forgat, mint a színpadi hős, hanem esernyőt szorongat. Szavai mégis a gascogne-i vitézt juttatták az eszembe („Mondhatta volna szebben, kis lovag...").

— Tökéletlen alak!

Ezt még nem ő mondta, hanem neki mondta egy jól öltözött ifjú hölgy.

— Bocsánatot kérek, kisasszony, amiért a lábára léptem, igazán nem akartam — szól halkan a bácsi, majd kissé megemelve a hangját, így folytatja: — A „tökéletlen alak" kifejezésből a *tökéletlent* azonban visszautasítom. No, nem azért, mert különösebben bántana, hanem azért, mert helytelenül tetszett használni. A „tökéletlen" ugyanis *ostobát, butát, gyenge elméjűt* vagy magyarán mondva *hülyét* jelent. Márpedig én nem azért léptem a kisasszony lábára, mert hiányzik egy kerekem. Azt hiszem, hogy ezt fölösleges bizonyítanom.

— Most már eleget szövegelt — szól a jól öltözött ifjú hölgy.

— Még nem! Szeretném ugyanis fölvilágosítani a kisasszonyt, hogy hasonló esetben mi a helyes kifejezés. Tehát: ügyetlen, esetlen, kétballábas, csetlő-botló, bicebóca, vén totyogó...

— Majd legközelebb megköszönöm, ha a lábamra szíveskedik lépni — vág közbe ingerülten a jól öltözött ifjú hölgy.

— Értem — bólint az esernyős úr —, szándékosságot tetszett feltételezni. Ebben az esetben sem helyes a „tökéletlen" jelző. Válogasson inkább ezek közül: szemtelen, pimasz, lelketlen, aljas, gonosz, gyalázatos, garázda, kegyetlen, felelőtlen, gyilkos...

— Igen, gyilkos, gyilkos! — sipítja a jól öltözött ifjú hölgy, és a legközelebbi ajtó felé törtet. Megnyomja a jelzőgombot, s amint nyílik a megállóba zökkenő busz ajtaja, úgy ugrik ki, mint akit üldöznek.

AZ ÖRÖK TANÁR

Többször találkoztam vele az autóbuszon, látásból már jól ismertem, és a cyranói jelenet előtt is sejtettem, hogy tanárember. A minap kiderült, hogy jól sejtettem.

Csúcsforgalom. Az autóbusz zsúfolásig megtelt. Emberi számítás szerint egy lélek ide már fel nem fér. Ámde a jó pestiek nem ismerik a lehetetlent. A megállóban ketten leszállnak, helyükbe tizenketten próbálnak fölnyomakodni.

— Kedves utasaim! — szól a mikrofonba a mindent látó sofőr — szíveskedjenek beljebb lépni, hadd bírjam az ajtókat becsukni.

Hosszan berreg a csengő, rövideket (de velőseket) morognak a kedves utasok, aztán gyúrás, gyömöszölés, tiprás, taposás, és végül bezáródnak az ajtók, elhallgat az idegesítő csengetés, megyünk tovább, mígnem a következő megállóban újra könyörög a sofőr, hogy „hadd bírjam az ajtókat becsukni".

A harmadik „szózat" után ment előre a vezetői fülkéhez a tanár úr. Ment? Repült, vagy kígyó alakjában surrant oda, vagy egyszerűen a megszállottak titokzatos energiája emelte át az utasok feje fölött. Tény, hogy egyszerre ott volt, s a paraplééjával megkopogtatta a vezetői fülke ajtaját, amely készségesen megnyílt.

— Bocsásson meg, kedves fiam! — szólt ekkor a tanár úr a sofőrhöz, — nekem mint tanárembernek sérti a fülemet, ahogy mondani tetszik: „hadd bírjam az ajtókat becsukni". Az én fülemnek jobban esne, ha így mondaná: „Hadd tudjam az ajtókat becsukni!"

— Kérem, ahogy tetszik — mosolyog a sofőr, és a következő megállóban már így fohászkodik az utasokhoz: „...hadd tudjam az ajtókat becsukni!"

Aztán újabb megálló, és újabb „tudjam"-os könyörgés. A tanár úr ott áll a fülke mellett, és nagy helyesléssel bólogat, miközben a csengő állhatatosan csörög, és csörög.

A tanár úr hátranéz az „utastérbe", rosszallóan csóválja a fejét, a sofőr pedig kinyitja a vezetői fülke ajtaját, és így szól:

— Tetszik látni, tanár úr, mondhatom és a kedves utasoknak akár úgy, hogy „hadd bírjam", akár úgy, hogy „hadd tudjam", nem mozdulnak ők az istennek sem!

Sólyom László

ÚJ IGAZGATÓ

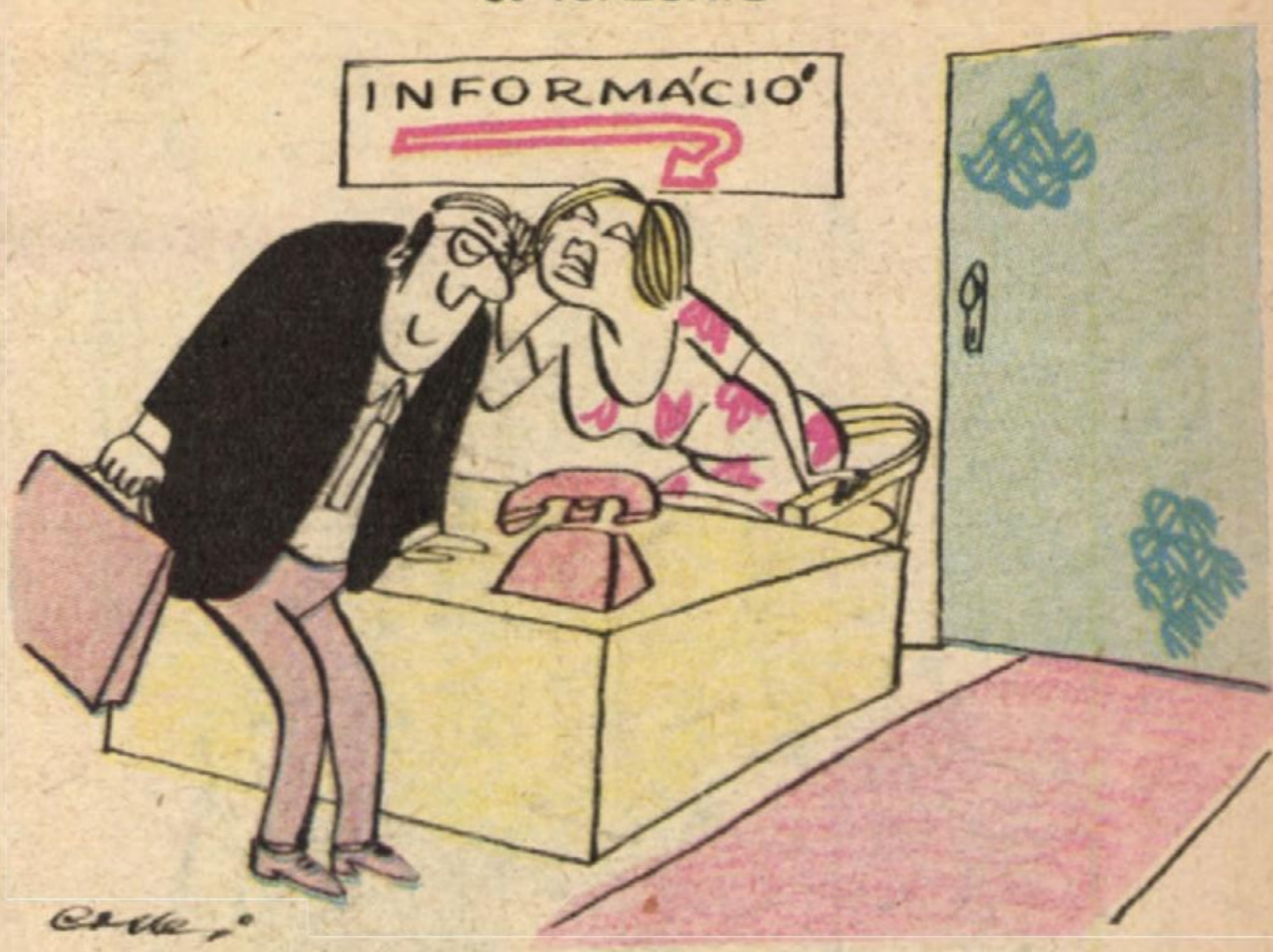

– Szinben a sárgát, csapatban a Dózsát, és nőben a vöröset szereti.

A TELEFONSZÁMLA

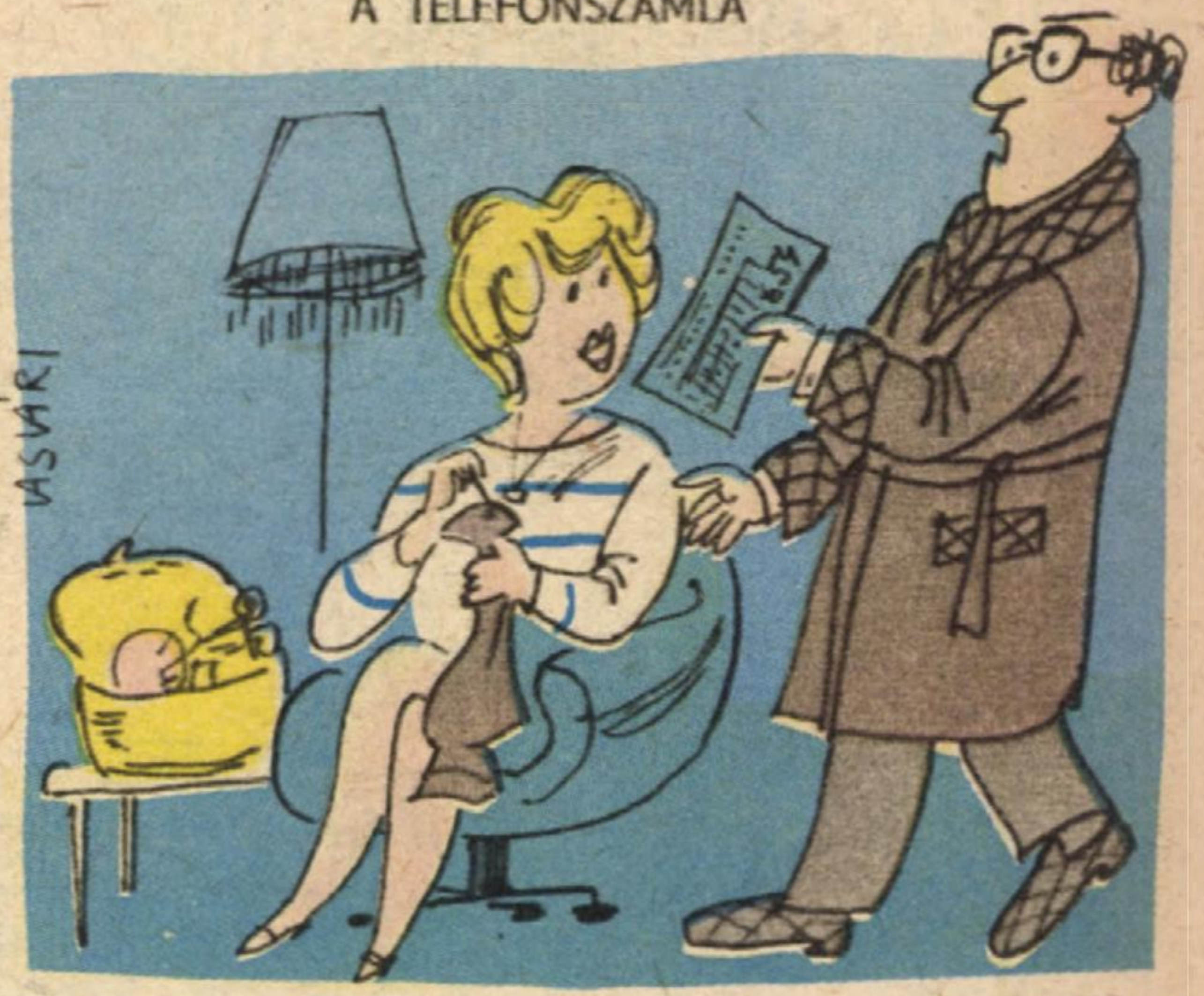

– Lenkét hívtad, Kanadából?
– Nem. Bözsit Pestről.

KIÁLLÍTÁSON

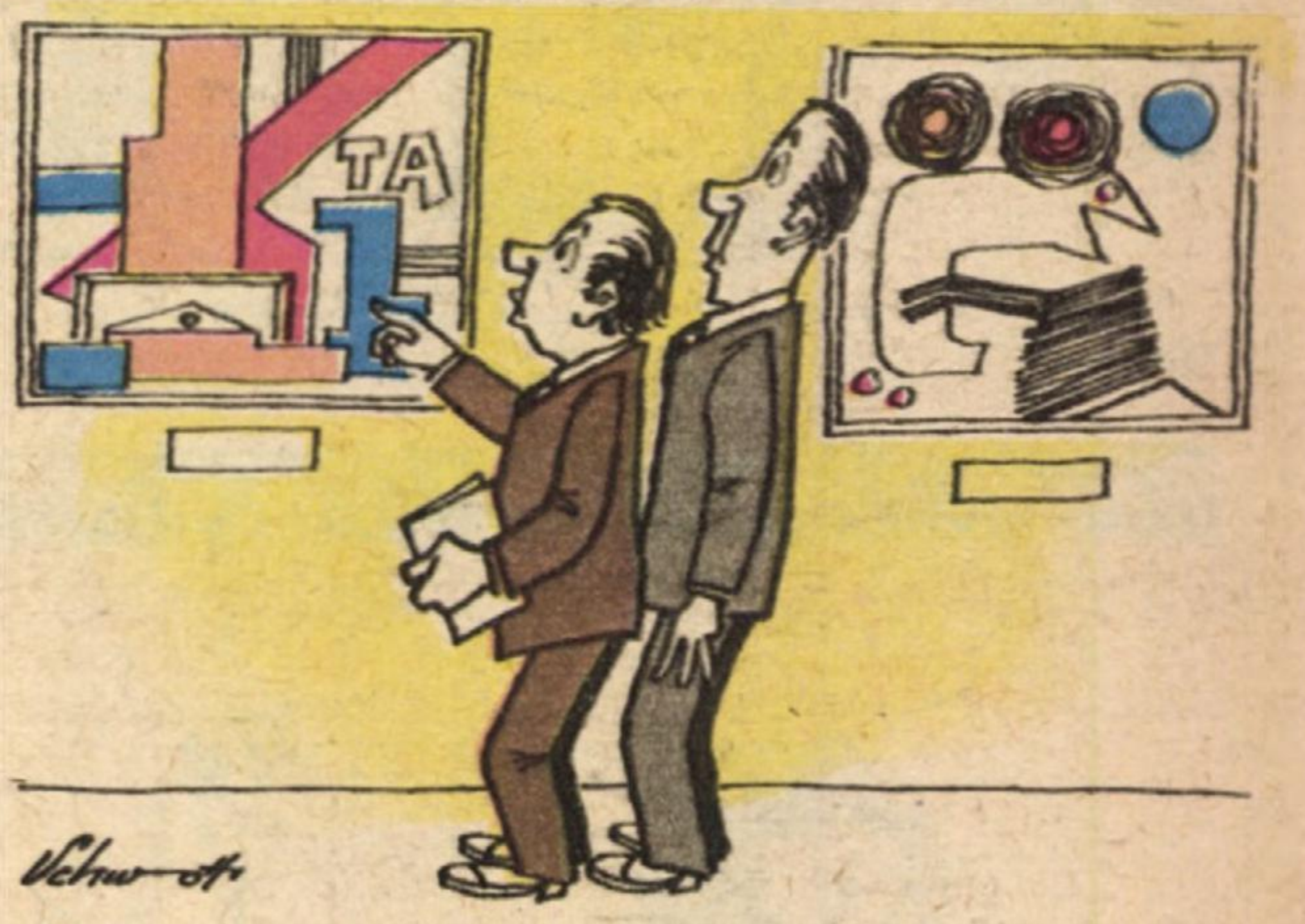

- Neked mit mond ez a kép?
- Nekem semmit. Nagyothalló vagyok!

KOCSONYASZEZON

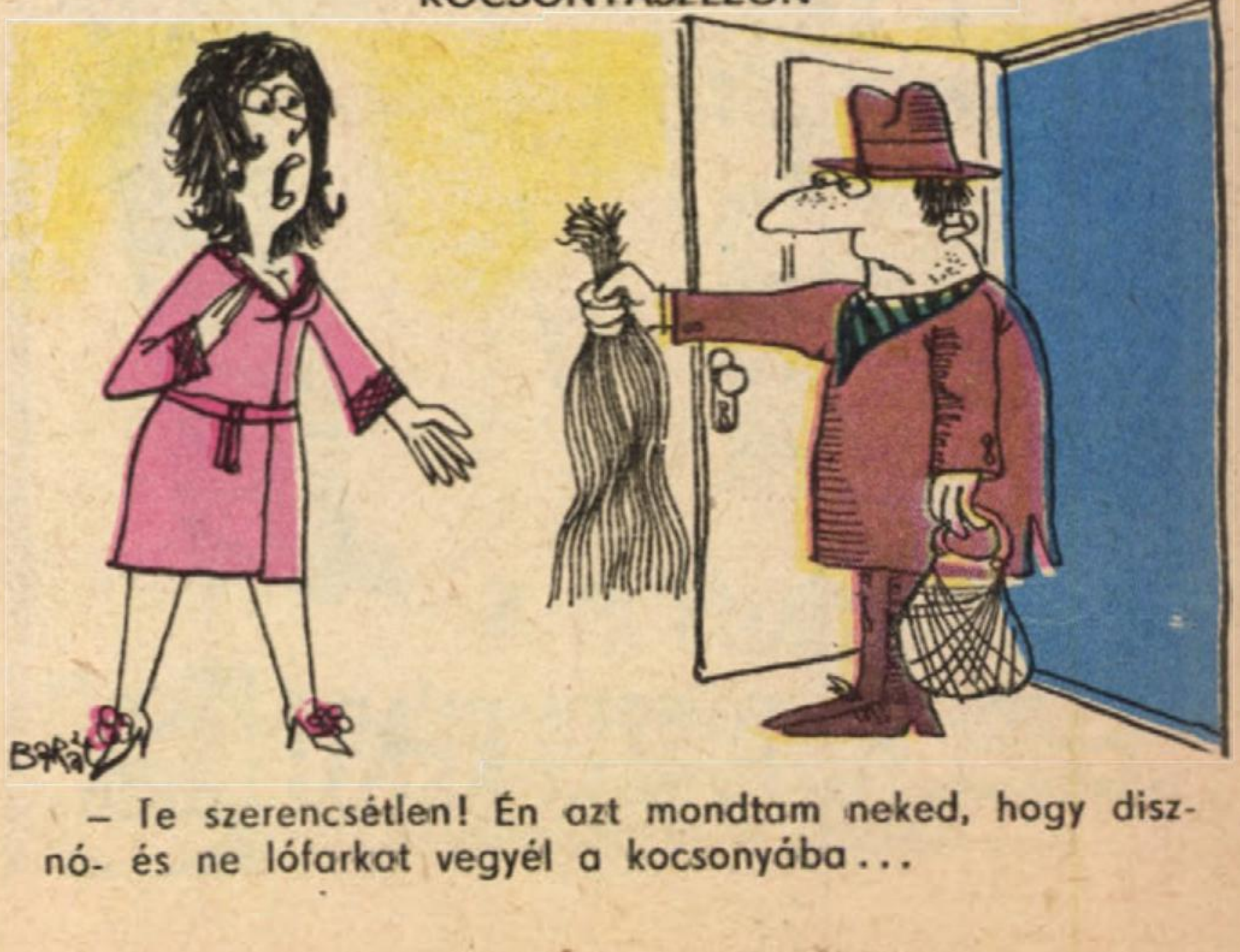

– Te szerencsétlen! Én azt mondtam neked, hogy disznó- és ne lófarkat vegyél a kocsonyába...

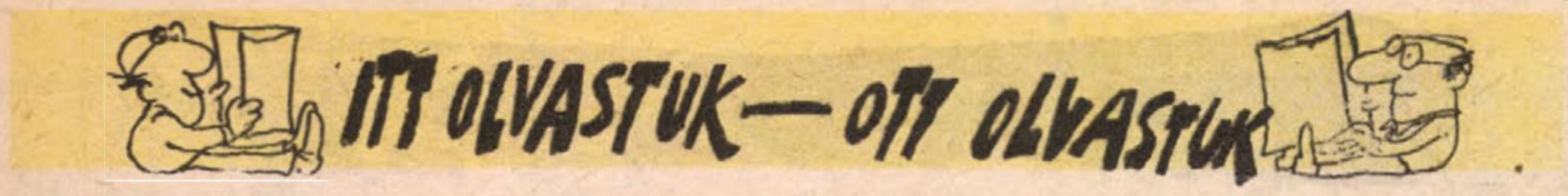

VIGYÁZAT, KANNIBÁLOK!

Bernhard Grzimek, a frankfurti egyetem állattani tanszékének professzora az *Abendzeitung* című lapban nyilatkozatot adott világélelmezési és népességpolitikai kérdésekről. A nyilatkozatban a professzor kifejtette: „Mindent meg kell tennünk, hogy kevesebb gyerek szülessék. Ezt a legkönnyebben úgy lehetne elintézni, hogy magas pénzbüntetéssel kellene sújtani az újszülöttek szüleit. Ha ez így megy tovább, a népességrobbanást nem tudjuk többé ellenőrizni és miután az emberi test igen értékes állati fehérjéket tartalmaz, a végén egymást fogjuk felfalni”.

A professzor megjegyzései kétségtelenül figyelmet érdemelnek, hiszen komoly szaktekintélyről van szó. Bernhard Grzimek a hitleri birodalom élelmezésügyi biztosa volt a nácizmus legsötétebb éveiben.

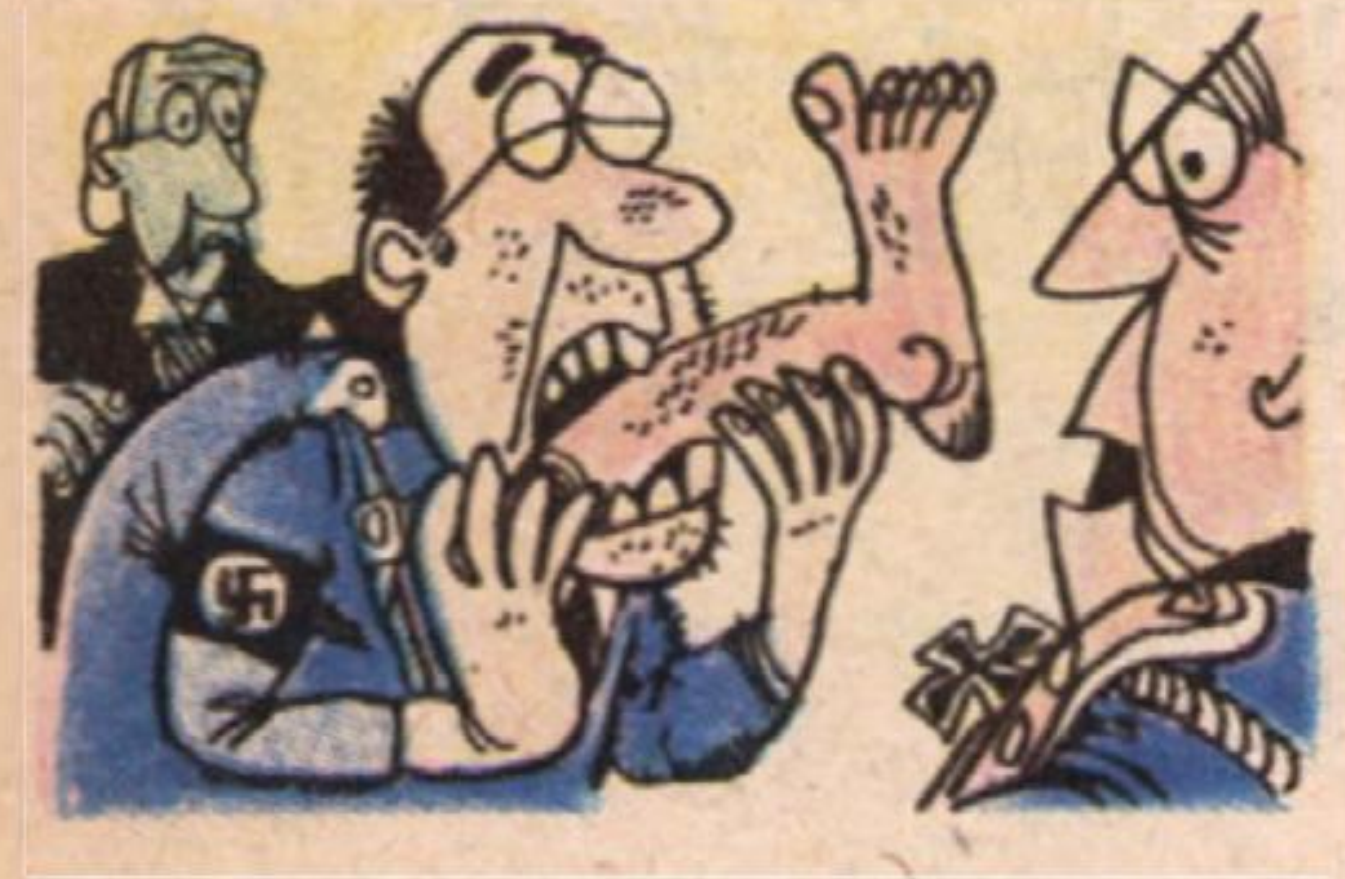

TEA A FEHÉR HÁZBAN

Az amerikai hírszerző szolgálat, a CIA legfrissebb botránya — amelynek során kiderült, hogy a külföldi munkára „szakosított” szervezet alkotmányellenes módon az Egyesült Államokon belül is tevékenykedett — elérte az amerikai művészvilágot. Az első nyilvánosságra került „művész-dosszié” fedőlapján a világhírű néger sanzon és táncdalénekesnő, Eartha Kitt neve áll. A dossziéból az amerikai újságírás egyik hírneves alakja, Jack Anderson közölt részleteket a Washington Post című lapban. Az amerikai hírszerző szolgálat egyebek között a dosszié tanúsága szerint a következőket vetette Kitt kisasszony szemére: több mint húsz évvel ezelőtt Eartha Kitt egy olyan tánccsoport tagja volt, „amelynek vezetője 1948 táján elvállalta kommunistabarát csoportok kulturális rendezvényeinek szervezését.” Egy második súlyos vád az, hogy Kitt kisasszony „párizsi vendégszereplései idején a francia művészvilág több olyan tagjával randevúzott, akinek baloldali érzelmei közismertek”.

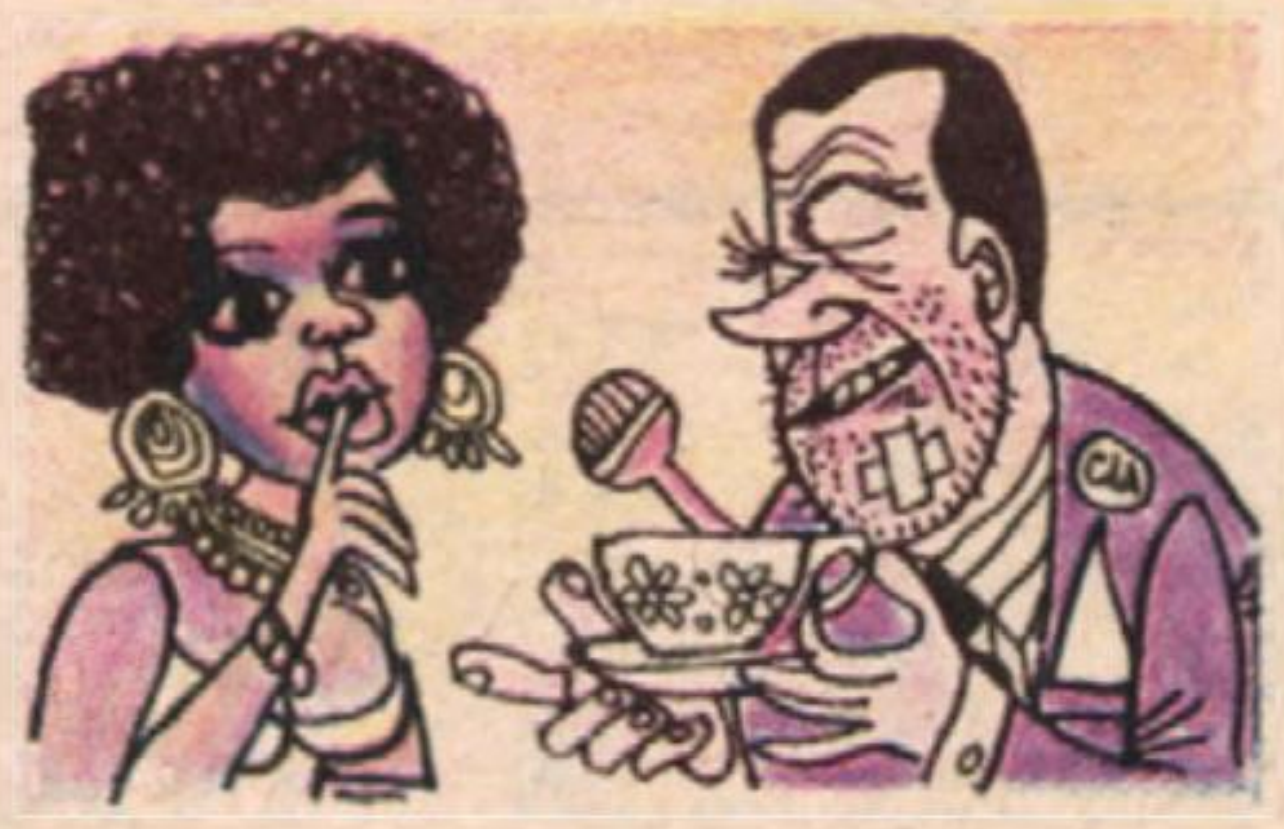

Végül: az Anderson-cikkből kiderül, hogy a CIA akkor kezdett el nyomozni Eartha Kitt után, amikor az „női teadélutánra” volt hivatalos a Fehér Házba Johnson elnöksége idején. A tea és a sütemény fölött az énekesnő azt mondta Johnsonné asszonynak, hogy „az amerikai fiatalságot vérpadra hurcolják Vietnamban”.

Eartha Kitt a dosszié nyilvánosságra hozatala után így nyilatkozott a New York Times tudósítójának: „Ha legközelebb meghívnak teára a Fehér Házba, nem szólok egy árva szót sem”.

LUIGI, A LOVAG

Az utóbbi idők egyik legnagyobb szabású festménylopása zajlott le egy előkelő párizsi lakásban. Egy francia származású amerikai építész, Jacques Cartier műkincsekkel zsúfolt lakásából negyvenhét festményt loptak el, összesen több mint két millió dollár értékben. Volt köztük két Picasso, három Corot, két Gauguin, egy Dufy és két Toulouse Lautrec. Az építész már hónapok óta Amerikában tartózkodott és a lakást egy 63 éves özvegy házvezetőnő, Madeleine Grou asszony őrizte. A Cartier család engedélyt adott a házvezetőnőnek, hogy vendégeket fogadjon a lakásban, amikor ők — rendszerint hónapokon át — Amerikában tartózkodnak. Grou asszony legújabb „vendége” egy 26 esztendős szőke észak-olasz fiú, bizonyos Luigi volt, aki a festményekkel együtt eltűnt és magával vitte még a házvezetőnő megtakarított pénzét is.

Luigit egyelőre keresi a francia rendőrség. De nem lesz könnyű megtalálni, mert Grou asszony még a fiatalember vezetéknevét sem tudta. A vígasztalhatatlan házvezetőnő sírástól elcsukló hangon a következőképpen nyilatkozott a France Soir riporterének: „Nem lehet haragudni Luigira. Képzeljék: amikor hazamentem, minden üresen hagyott festménykeret alatt egy váza friss virág volt. És egy gyönyörű rózsacsokor annak a sublódnak a tetején, amelyben a megtakarított pénzemet tartottam.”

DALLOS JENŐ:

MATEMATIKA

SELEJT GONDOLATOK

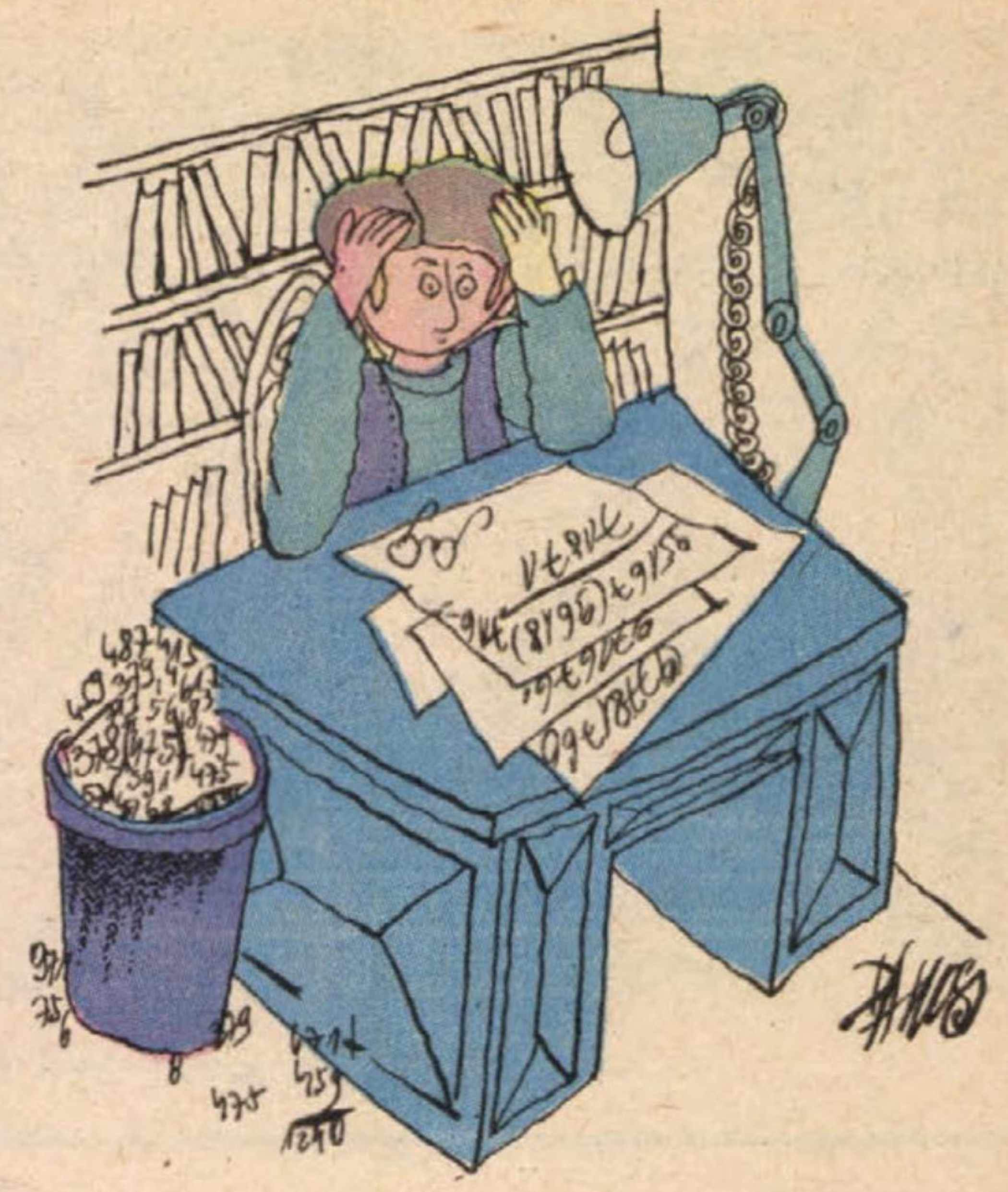

MINDENKINEK MEGVAN A KERESZTJE

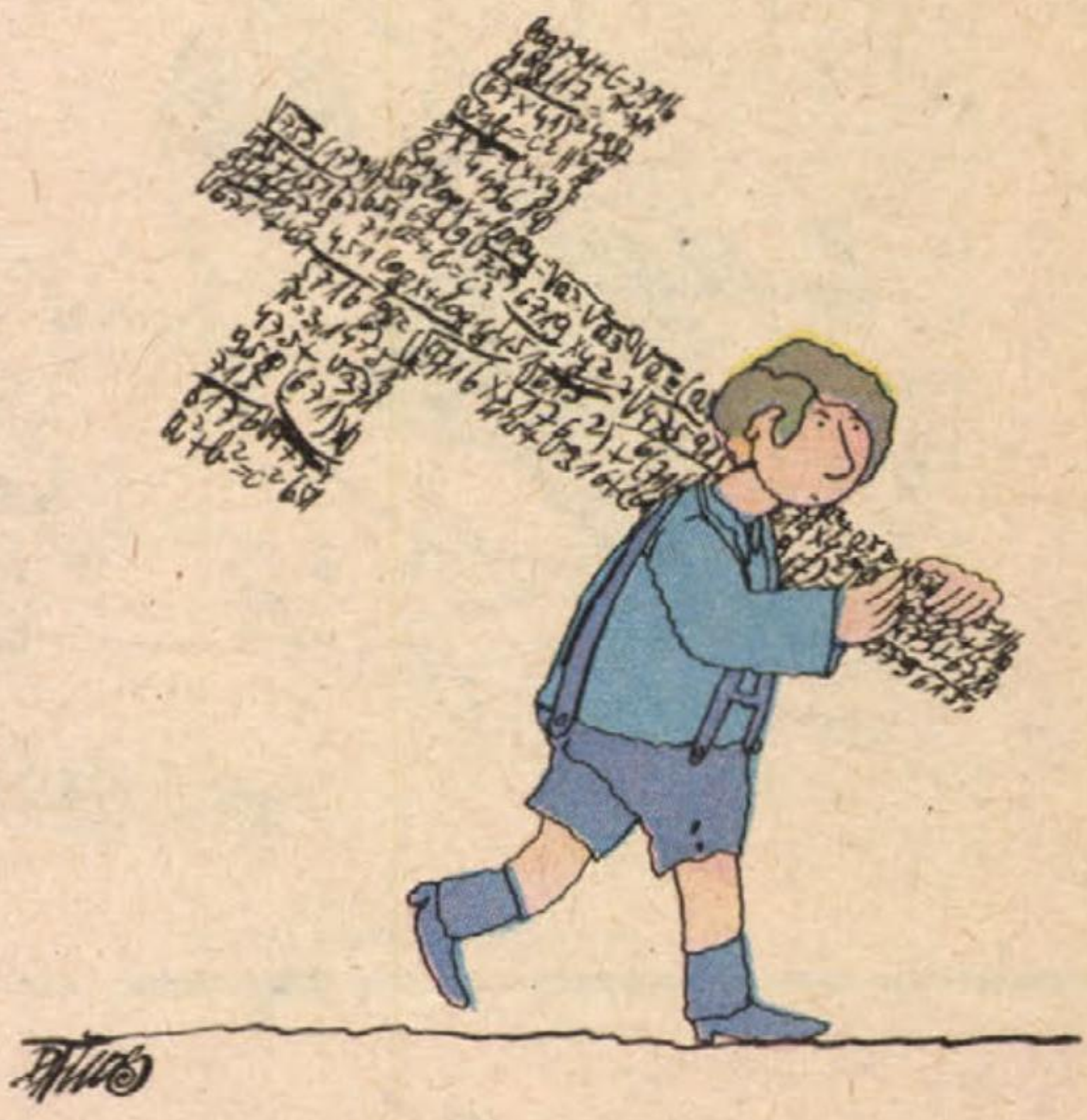

SZELLEMI TAPLÁLÉK

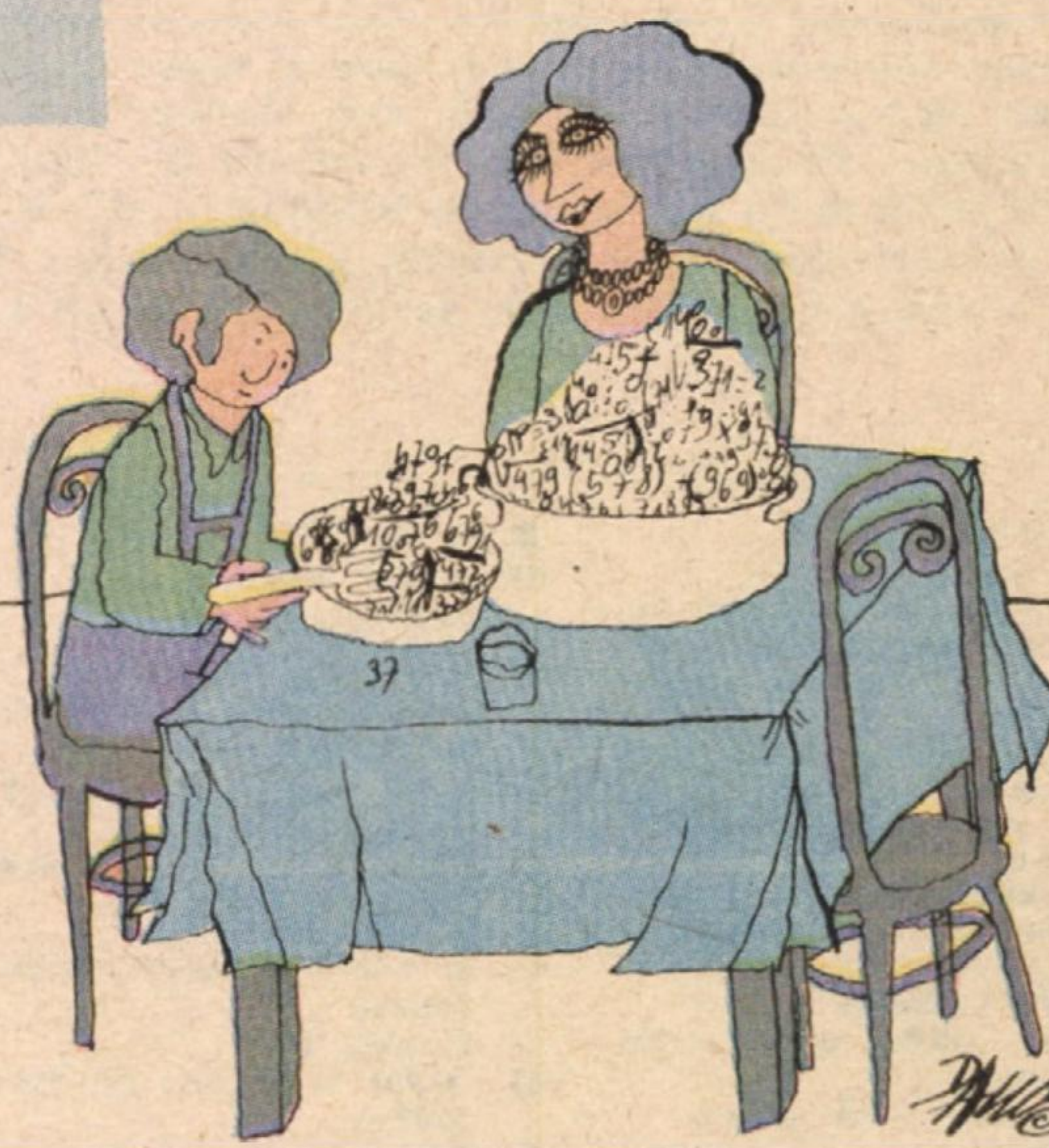

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

•

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely kézbesítő postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI, Budapest V., József nádor tér 1. sz.) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámlára. Előfizetési díj egy évre: 90.— Ft, félévre: 45.— Ft, negyedévre: 22,50 Ft.

•

Készült a Zrínyi Nyomdában
75.2308/2-4 — Budapest V.,
Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Ofszet rotációs eljárással,
Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre
vezérigazgató

INDEX: 25 504

SZAKÉRTELEM

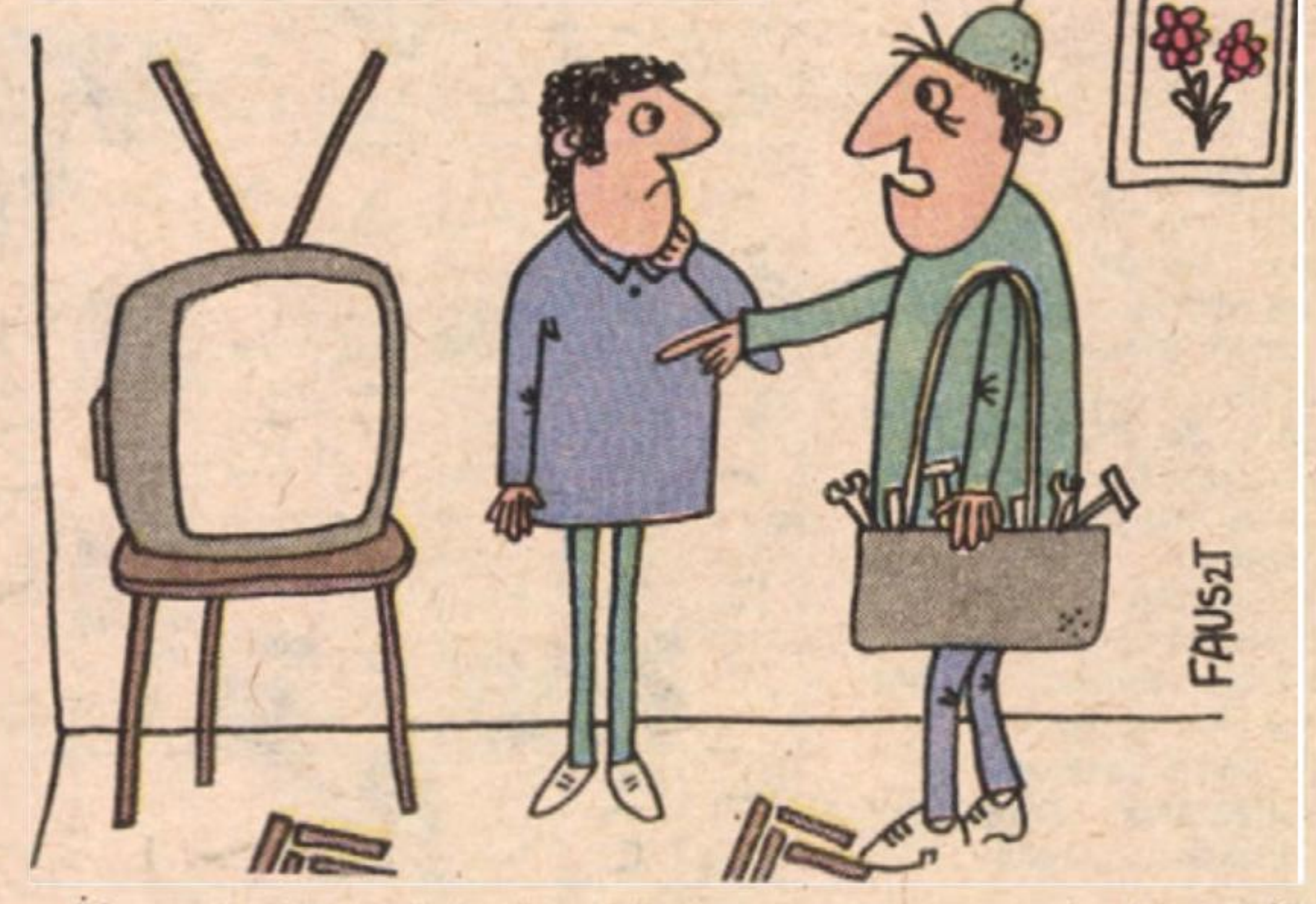

– Na nézzük, mi baja lehet ennek a mosógépnek?!

KÖZLEKEDÉSI DUGÓ

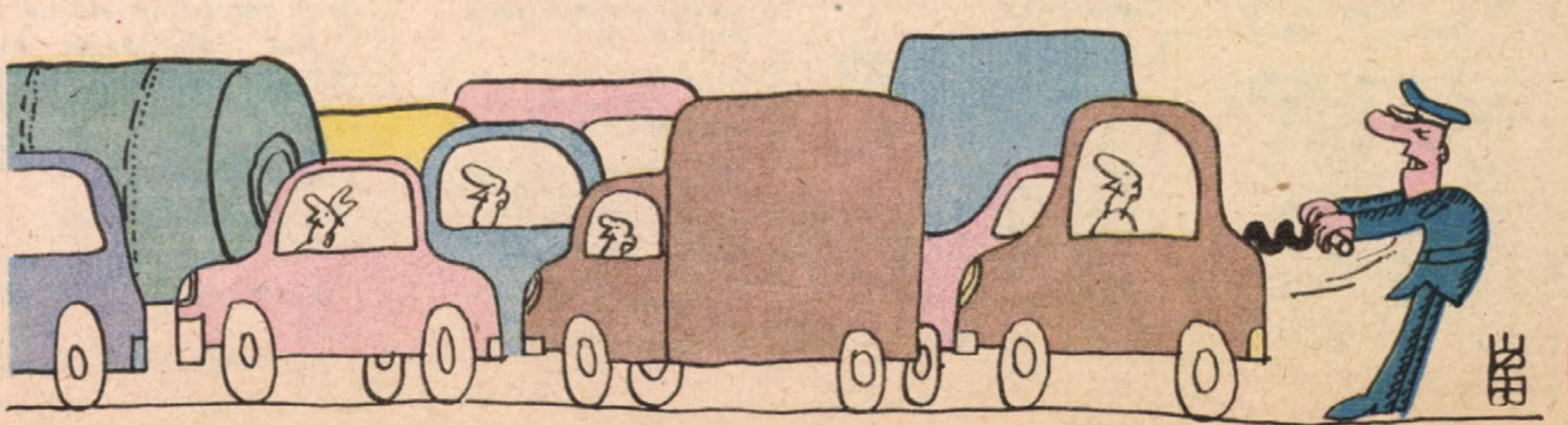

PECH

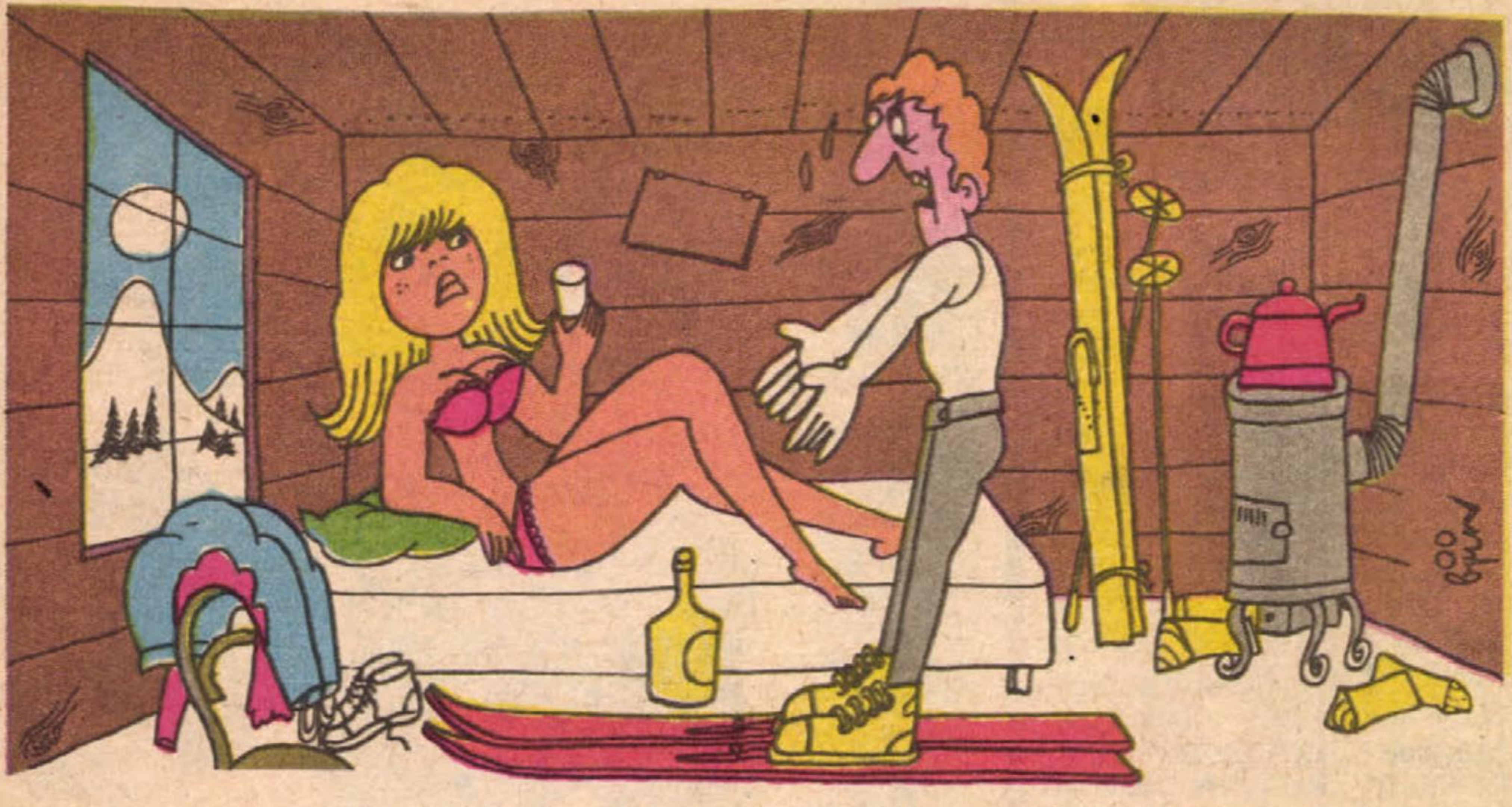

– Nem tudom lecsatolni ezeket az átkozott siléceket!

SZÁMÍTÓKÖZPONT

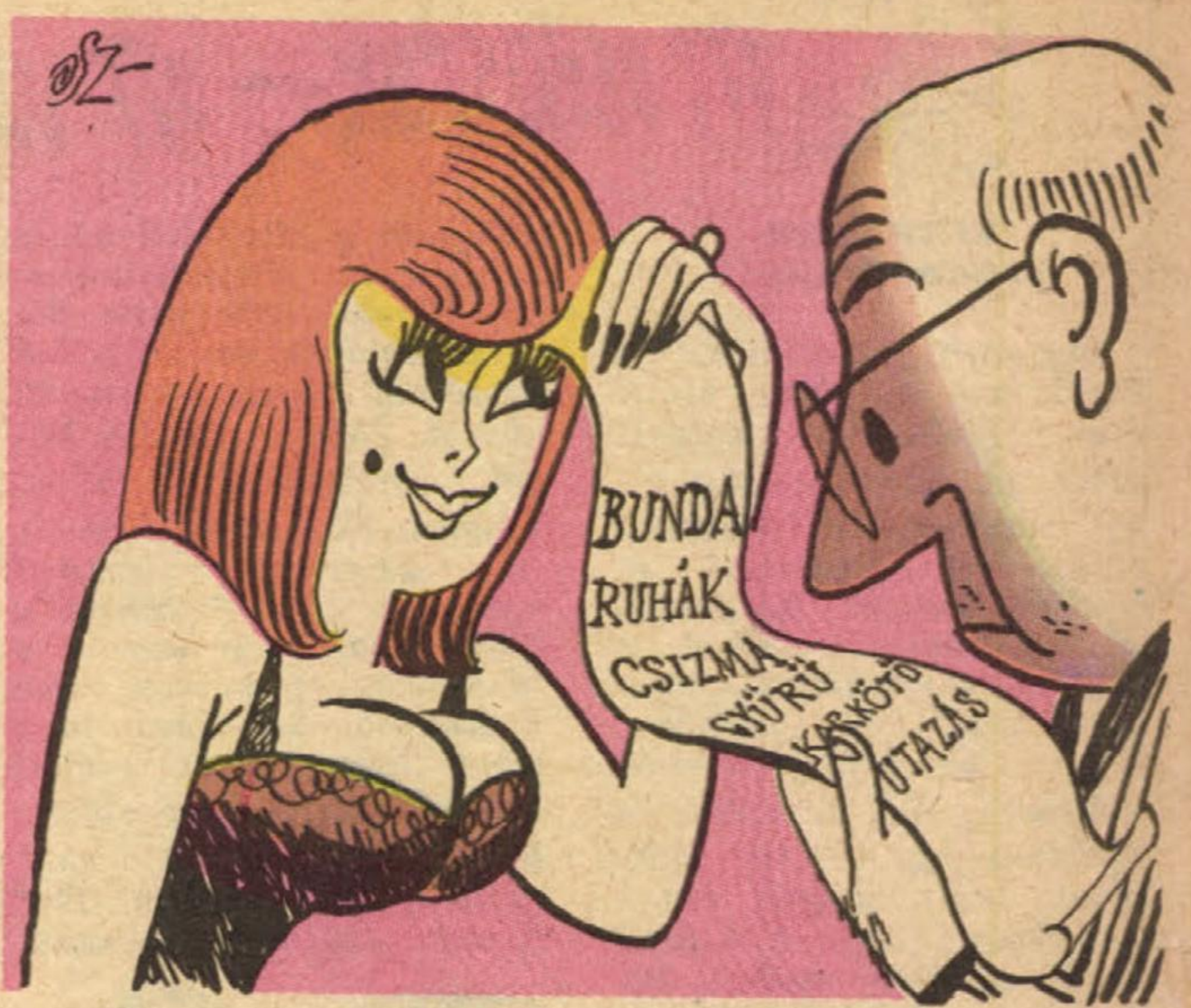

MINDENÜTT JÓ, DE LEGROSSZABB OTTHON

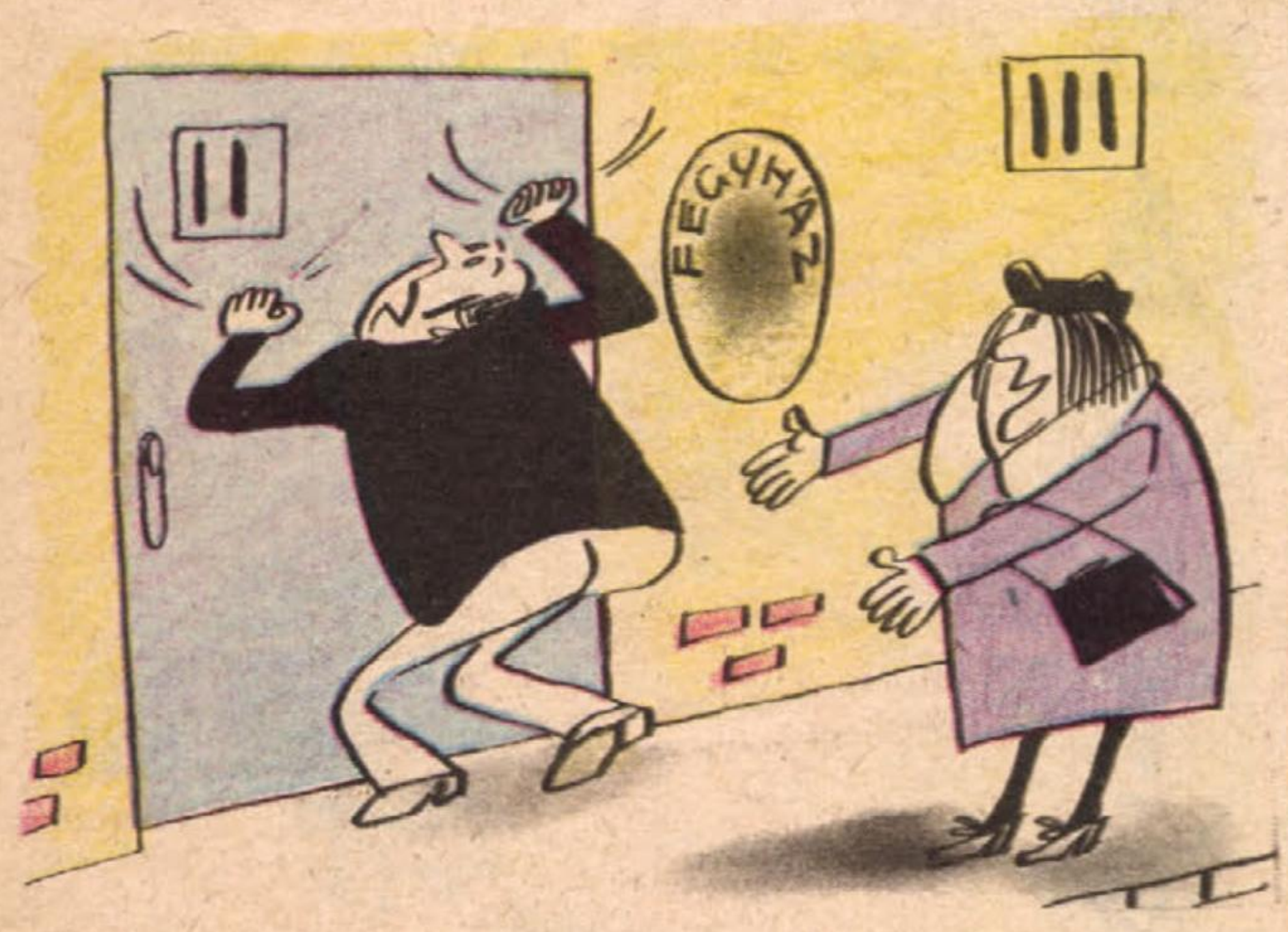

– Engedjenek vissza!

AZ SZTK-BAN

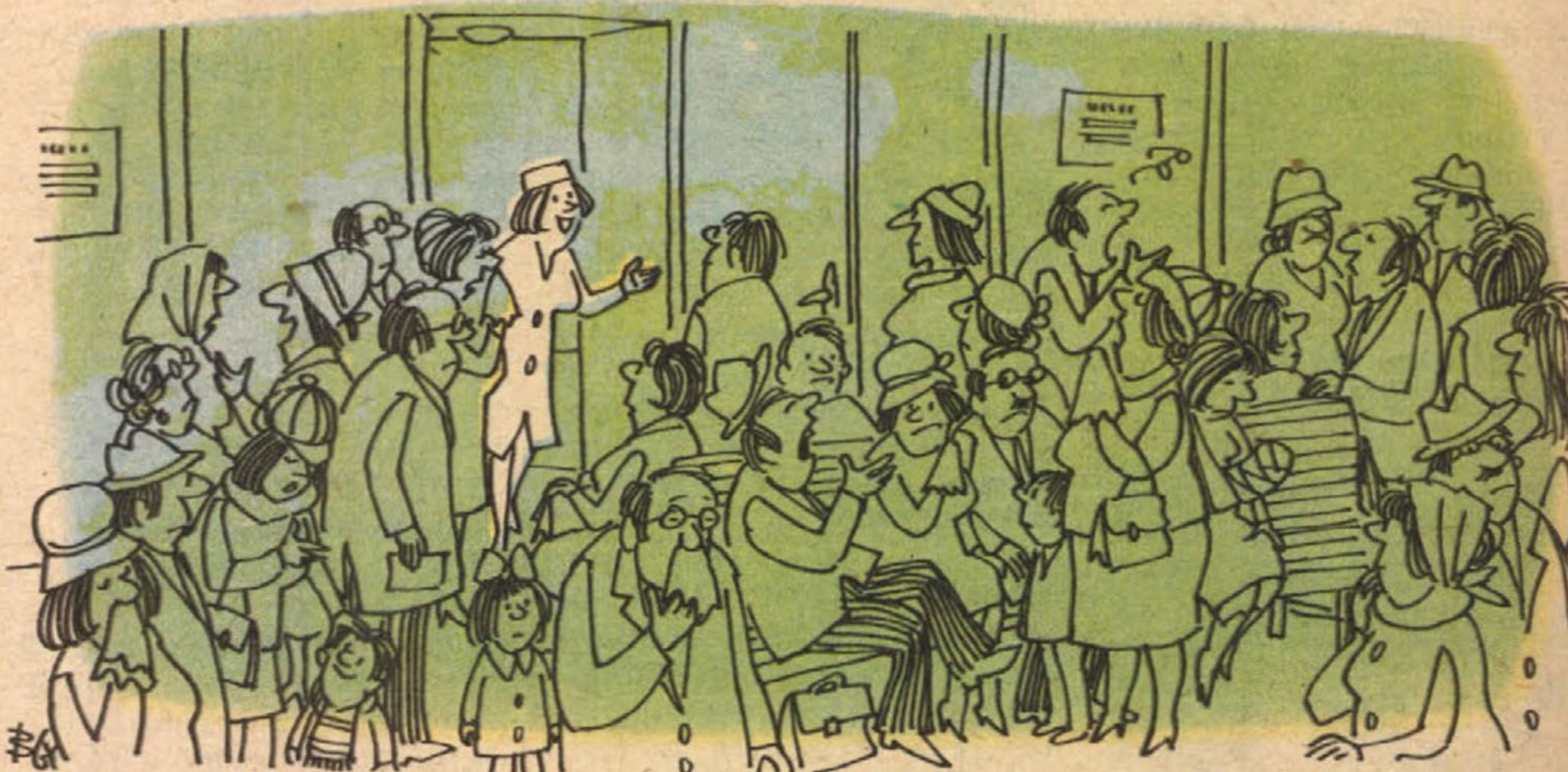

– Aki még nem kapta el az influenzát, várakozzon a sorára!

A megegyezés

A hajdani New York kávéházban történt, hogy a bohém életmódjáról ismert költő, aki már jelentős összeggel tartozott jómódú „mecénás”-ának, egy üzletembernek, azt mondta neki: — Tudja mit, uram? Van egy ötletem: engedje el nekem az egész tartozásomat. Az illető hosszasan elgondolkozott. — Ilyen nagy összeget? — szólt aztán —, ezt nem kívánhatja. De van egy ötletem nekem is: vízszintes 4 — függőleges 1. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb január 27-ig kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

1 É	2 S	3 Z	■	4 O	5 S	6 S	7 Z	8 U	K	9 E	L	■	10 É	■
11 S	Z	E	12 L	L	E	M	E	S	■	13 S	T	14 É	R	15 N
16 H	U	L	L	A	R	A	B	L	17 Ó	■	18 I	N	D	O
19 A	D	K	■	20 S	A	R	U	■	21 P	22 Á	Z	S	I	T
23 V	É	■	24 I	Z	■	25 A	L	26 V	A	R	E	Z	■	A
27 I	T	28 É	L	■	29 Á	G	O	S	T	O	N	■	30 L	F
31 R	A	B	■	32 R	A	D	N	A	I	■	K	■	33 A	A
34 É	V	E	35 L	Ö	■	■	■	■	36 J	37 Ó	É	38 J	T	■
39 S	I	R	Á	S	O	■	40 A	41 L	A	N	T	A	S	■
42 Z	D	■	43 N	L	■	44 M	R	S	■	45 K	R	I	Z	45a A
46 L	É	47 N	Y	E	G	E	S	■	48 T	■	49 É	R	O	P
50 É	K	K	O	R	■	51 S	Z	U	R	52 A	S	■	53 L	U
T	■	■	K	■	54 O	S	L	■	55 A	S	Z	56 T	A	L
57 E	58 E	59 E	■	60 K	I	Z	A	■	61 D	O	R	O	G	I
K	B	E	N	E	L	E	N	G	E	D	E	M	■	A

VÍZSZINTES:

1. Ami az embert az állattól megkülönbözteti
11. Az ilyen ember szórakoztató
13. Nagy nyugatnémet lap (csillag)
16. A legaljasabb gazemberek egyike
18. Egykor „ilyen” háznak nevezték a pályaudvart
19. A. D. K.
20. Lábon viselik
21. Zöld színű természetes szőnyeg
23. Mássalhangzó fonet.
24. Lekvár
25. Kiváló spanyol festő volt (egyébként gyakori spanyol név)
27. Bírói szóval eldönt valamit
29. Szent, a katolikus egyháztörténet kimagasló alakja
30. A víg özvegy komponistájának monogramja
31. Szabadulni szeretne
32. Az Állami Operaház kiváló magánénekese
33. Rokon mássalhangzók
34. Télen át is zöldellő növény az ilyen
36. Elköszönés, este
39. Nem valami vidám foglalkozás
40. Alacsonyrendű, parlagi
42. Z. D.
43. N. L.
44. Angol asszonynevek előtt álló rövidítés
45. Erdélyi unitárius püspök volt, költő és népdalgyűjtő
46. Amit nem lehet figyelmen kívül hagyni
49. Vissza: egy hagymaféle neve
50. Időhatározószó
51. A tőrvívás egyik mozzanata
53. Népies ló
54. O-val a végén: európai főváros
55. Bútordarab
57. Azonos betűk
60. Vissza: eső áztatja
61. Magyar bányavidék

FÜGGŐLEGES:

2. Táj, Hitler egyik ürügye volt Csehszlovákia megszállására
3. Kossuth-díjas költőnk
4. Európai nép
5. Este — olaszul
6. Mesterségesen is előállítható drágakő
7. Sebők Zsigmond Dörmögő Dömötörjének egyik hőse (egyébként: ókori zsidó törzs)
8. U. S. L.
9. S
10. Egy Pesthez közeli nagyközségből való
12. Azonos betűk
14. Világszervezet betűjele
15. Sok dalt ismerő emberre mondják
17. Tengeri fürdőhely Jugoszláviában
22. N-nel a végén ritka férfinév
24. Olasz névelő
26. Összekevert vas
28. Lankadás nélkül figyel
29. Mint a 33 vízsz.
30. „Első rátekintésre”
32. Operaházunk Kossuth-díjas énekese volt (Endre)
35. Még nem mentek férjhez
37. O. N. K.
38. Világhírű brazil futballista
40. Egykor piperkőc férfit jelentett
41. L. S.
44. Nincs közel
45/a. Az ókorban római tartomány volt
47. N. K.
48. Kereskedelmi — angolul (. . . mark, védjegy)
52. Az „ás” ige egyik alakja
54. Olaj — angolul
56. Angol Tamás
58. Négylábú
59. E. E.
60. Kicsinyítőképző

UGRATÁS

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Aki pedig magát látja, azt hiszi, hogy az éhínségnek maga az oka.”

100—100 forintot nyertek:

Kováts Károlyné, 9900 Körmend, Szabadság tér 7.

Hajduczky Lászlóné, 1045 Bp., Klára u. 87.

Borbély Gyula, 1015 Bp., Batthyány u. 53.

A díjakat postán küldjük el.

```
akipedigmagátlá
paralizis é ört
 rág  ez zsivaj
 vlach e sárika
haynau laikus a
ol iszalag n iz
gyanta a ua árt
y kioto illés h
ali rovarirto i
zebu soma a kcs
é alt de kuvasz
ha pesaro népei
ile ja i megad
nora rékli e on
ségnekmagaazoka
```